

PRISMA-DETECTIVE

Lugubere en intrigerende affaire, griezelige entourage van grafkelders, doodenge robot-misdadigers onder leiding van een meester-brein.

Edgar Wallace

De deur met zeven sloten

PD319

Edgar Wallace
De deur met zeven sloten

Oorspronkelijke titel: *The door with seven locks*
Uitgegeven door: Hodder & Stoughton Ltd., Londen
Vertaald door: Barbara C. Janzen
Foto omslag : Peter Franke
1e druk 1963 verschenen als Prisma 875 2e druk 1975
Gescand en bewerkt @ 2013 John Yoman

© 1963 by Het Spectrum
No part of this book may be reproduced in any form, by print, photo print, microfilm or any other means without written permission from the publisher. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
ISBN 90 274 3737 8

- 1 -

Dick Martins laatste officiële baantje (dacht hij) was het inrekenen van Lew Pheeney, die gezocht werd in verband met de Helborough bankroof. In een klein café in Soho vond hij Lew, die net zijn laatste restje koffie uitdronk.
'Wat is de bedoeling, kolonel?' vroeg Lew, bijna kameraadschappelijk, toen hij zijn hoed pakte.
'De inspecteur wil een praatje met je maken over die Helborough zaak,' zei Dick.
Lew trok zijn neus minachtend op.
'Helborough, mijn grootmoeder!' zei hij verachtelijk. 'Ik heb niets te doen met die bankgeschiedenis - dacht dat je dat wel wist. Wat doe jij eigenlijk nog bij de politie, Martin? Er is me verteld dat je rijk geworden bent en was weggegaan.'
'Ik ga ook weg. Jij bent mijn laatste zaakje.'
'Beroerd dat je net over de laatste hindernis moet struikelen,' grinnikte Lew. 'Ik heb vijfenveertig zeer goed geoliede alibi's. Ik sta van je te kijken, Martin. Je weet dat ik geen banken "opblaas"; mijn specialiteit ligt in sloten -'
'Wat deed je dinsdagavond om tien uur?'
Een brede glimlach verspreidde zich over het allerminst knappe gezicht van de inbreker.
'Als ik het je vertelde, zou je denken dat ik loog.'
'Geef me een kans,' pleitte Dick en zijn blauwe ogen schitterden.
Lew gaf niet onmiddellijk antwoord. Hij scheen de gevaren van te grote eerlijkheid te overwegen. Maar toen hij de zaak aan alle kanten bekeken had, sprak hij de waarheid. 'Ik knapte een privé-zaakje op - een zaakje waar ik verder niet over wil praten. Het was vuil, maar eerlijk.'
'En werd je goed betaald?' vroeg Dick, beleefd maar ongelovig.
'Ik werd - ik kreeg £ 150.-- betaald. Daar sta je van te kijken, maar het is de waarheid. Ik probeerde sloten open te breken, zeker de moeilijkste sloten die ik ooit ben tegengekomen en het was nogal een luguber karweitje. Ik zou het niet meer doen al wilden ze me er een vrachtwagen vol geld voor geven. Je gelooft het niet, maar ik kan bewijzen dat ik de nacht in de Royal Arms in Chichester heb doorgebracht, dat ik er om acht uur was om te eten en om elf uur om te slapen. Je kunt dus die Helborough bankgeschiedenis

wel vergeten. Ik ken de bende die het deed, en jij kent hem ook en dat is alles wat ik erover te zeggen heb.'
Ze hielden Lew de hele nacht in de cel, terwijl ze inlichtingen inwonnen. Opmerkelijk genoeg was hij niet alleen in de Royal Arms in Chichester geweest, maar hij was er zelfs geweest onder zijn eigen naam en het was waar dat hij om kwart voor elf, vóór de Helborough bankrovers dat gebouw verlaten hadden, in zijn kamer, meer dan honderd kilometer verder, een pittig drankje naar binnen had zitten gieten. Dus werd Lew 's ochtends vrijgelaten en Dick ging met hem ontbijten, omdat er tussen de beroepsdievenvanger en de beroepsinbreker geen werkelijke rancune bestaat en adjudant Dick Martin was bij de uitoefenaars van de onwettige beroepen al bijna net zo populair als op het hoofdbureau van politie.
'Nee, mr. Martin, ik ben niet van plan iets meer te vertellen dan ik al gedaan heb,' zei Lew goedgehumeurd. 'En als je zegt dat ik een leugenaar ben, ben ik niet in het minst beledigd. Ik heb £ 150,-- gekregen, en ik zou er duizend hebben gekregen als ik het klaargespeeld had. Je kunt er net zoveel naar raden als je wilt, maar je zult nooit goed raden.' Dick Martin keek hem scherp aan. 'Je hebt een goed verhaal op je lever - zeg op,' zei hij. Hij zweeg in afwachting, maar Lew Pheeney schudde zijn hoofd. 'Ik vertel het niet. Het verhaal zou een man verraden die geen goed mens is, en die mijn bewondering niet heeft; maar ik kan mijn persoonlijke gevoelens niet de overhand laten krijgen en je zult moeten blijven raden. En ik lieg niet. Ik zal je vertellen hoe het gebeurde.'
Hij slokte een kop hete koffie naar binnen en duwde de kop en schotel van hem af.
'Ik ken deze kerel die me vroeg het karweitje op te knappen, niet persoonlijk. Hij heeft moeilijkheden gehad over het een of ander, maar dat zijn mijn zaken niet. Hij heeft zich op een avond toen we elkaar ontmoetten aan mij voorgesteld en ik ben naar zijn huis gegaan - brr!' Hij huiverde. 'Martin, een oplichter is een tamelijk nette vent - tenminste, alle oplichters die ik ken en stelen is een spel met twee spelers; ik en de politie. Als ze mij te vlug af zijn, oké, dan hebben zij geluk gehad! Als ik hen te vlug af ben, dan heb ik geluk gehad. Maar er is vuiligheid waar ik misselijk van word, mijn maag draait ervan om. Toen hij me vertelde waarvoor hij me nodig had, dacht ik dat hij een grapje maakte en mijn eerste impuls was het gelijk af te slaan. Maar toevallig ben ik het meest nieuwsgierige schepsel dat ooit bestaan heeft en het was een heel nieuwe ervaring, dus nadat ik er lang en

breed over nagedacht had, heb ik "ja" gezegd. Let wel, er was niets oneerlijks aan. Alles wat hij wilde doen, was even naar iets kijken. Wat er achter zat, weet ik niet. Ik wil er verder niet over praten, maar ik kon de sloten niet aan.'

'De brandkast van een advocaat?' suggereerde de belangstellende detective.

De ander schudde van nee. Hij ging abrupt op een ander onderwerp over; praatte over zijn plannen - hij zou naar Amerika gaan, naar zijn broer, die daar een eerzaam aannemer was. 'Dus we gaan er allebei mee ophouden, Martin,' lachte hij. 'Jij bent te goed voor de politie en ik ben te netjes om een oplichter te zijn. Het zou me niet verbazen als we elkaar een dezer dagen tegen het lijf zouden lopen.'

Dick ging terug naar de Yard om, naar hij dacht, zijn laatste rapport uit te brengen aan zijn onmiddellijke chef. Captain Sneed snoof.

'Die Lew Pheeney zou niet eens recht naar beneden kunnen vallen,' zei hij; 'als je hem in een put zou gooien, zou hij nog het metselwerk meenemen. Eerlijke dief! Dat heeft hij zeker in een boek gelezen. Je denkt dat je niet meer hoeft te werken, veronderstel ik?' Dick knikte.

'Dat gaat een landhuis kopen en de landheer uithangen. Dat gaat op jacht en krijgt hertoginnen te dineren - wat een afschuwelijk bestaan voor een volwassen man!' Dick Martin grinnikte om de honende opmerking. Hij had maar weinig overreding nodig om zijn ontslag in te trekken; hij had er al spijt van - en, hoezeer het vooruitzicht om schrijver te worden hem ook aantrok, hij zou er heel wat geld voor over hebben gehad als hij de brief die hij aan de hoofdcommissaris had gestuurd, had kunnen terughalen.

'Het is vreemd hoe geld een man bederft,' zei captain Sneed droef. 'Als ik een erfenis had gekregen van zes cijfers, zou ik alleen maar niets willen doen.'

Zijn assistent kon hem nu zijn hatelijke opmerking teruggeven. 'Jij wilt in ieder geval niets doen,' zei hij; 'je bent lui, Sneed - de meest luie man die ooit op Scotland Yard in een stoel heeft gezeten.'

De dikke man die de beklede stoel waarin hij half zat en half lag, letterlijk vulde en er aan alle kanten overheen puilde, een toonbeeld van traagheid, hief zijn verwijtende ogen op tot zijn medewerker.

'Insubordinatie,' mompelde hij. 'Je bent pas morgen uit dienst - spreek me aan met "meneer" en wees wat eerbiediger. Ik zou het vervelend vinden als ik je eraan moest herinneren dat je maar een miezerig adjudantje bent en het feit dat ik nog net geen hoofdinspecteur ben, maakt geen verschil. Het zou

erg opschepperig klinken. Ik ben niet lui, ik ben lethargisch. Het is een soort ziekte,'

'Je bent dik omdat je lui bent en je bent lui omdat je dik bent,' hield de jongeman met zijn mager gezicht vol. 'Het is een soort vicieuze cirkel. Daarenboven ben je rijk genoeg om met pensioen te gaan als je dat zou willen.'

Captain Sneed streek peinzend over zijn kin. Hij was een reusachtige man, met schouders als een os en zo lang als een grenadier, maar toegegeven, hij was sloom. Hij zuchtte diep en deed een greep in een postbakje, waaruit hij een stuk blauw papier tevoorschijn haalde.

'Morgen ben je een gewoon burger - maar vandaag ben je mijn slaaf. Ga naar de Bellingham-bibliotheek; er is een klacht binnengekomen over gestolen boeken.' Adjudant Dick Martin kreunde.

'Ik moet toegeven, romantisch is het niet,' zei zijn superieur, terwijl er een langzame, brede glimlach over zijn gelaat trok; 'kleptomanie hoort tot het stof en het afval van het speurderswerk, maar het is goed voor je ziel. Wanneer je aan het nietsdoen bent van het geld dat je niet hebt verdiend, zal het je eraan herinneren dat een paar duizend van je arme kameraden hun voeten tot aan hun enkels verslijten met het inwinnen van dergelijke onnozele inlichtingen!'

Dick liep langzaam de lange gang af en vroeg zich af of hij nu eigenlijk blij was of er spijt van had dat het politiewerk achter hem lag en dat hij morgen de meest verheven politiefunctionaris voorbij zou kunnen lopen zonder te salueren. Hij zat bij de afdeling diefstallen en was een van de knapste dievenvangers die de Yard ooit had gekend. Sneed zei dikwijls dat hij de geest had van een dief en hij bedoelde dit als een compliment. Hij had zeker de handigheid. Daar was een gedenkwaardige avond dat hij, daartoe aangezet door de hoogste politiefunctionaris in Londen, de zakken had gerold van een van de staatssecretarissen; hij had diens horloge, portefeuille en privé-papieren gestolen, zonder dat zelfs de meest doorknede bespieders het hadden gezien.

Dick Martin was bij de Yard gekomen uit Canada, waar zijn vader gouverneur van een gevangenis was geweest. Hij was geen goede bewaker, noch van misdadigers noch van de jeugd. Dick liep vrij in de gevangenis rond en kon een dasspeld van de das van een man afhalen voordat hij de geheimen van algebra doorgrondde. Peter du Bois, een levenslang veroordeelde, leerde hem hoe hij bijna alle soorten deuren kon open maken

met een omgebogen haarspeld; Lew Andrevski, die geregeld een tijdje in Fort Stuart opgesloten zat, vervaardigde een speciaal spel kleine kaarten van de kaften van de kerkboekjes die ze in de kapel gebruikten, zodat hij de jongen kon leren hoe hij drie kaarten in elk van zijn kleine handpalmen moest verbergen. Als Dick niet zo door en door eerlijk was geweest, zou al dit onderwijs hem gemakkelijk te gronde hebben kunnen richten. 'Met Dick is alles in orde - hij kan niet te veel van die oplichtertrucs weten,' zei de trage Captain Martin, toen zijn met afschuw vervulde familieleden hem over de verdorvenheid van de moederloze jongen onderhielden. 'De jongens houden van hem - hij gaat bij de politie en deze opvoeding is een miljoen waard!'
Recht van lijf en leden, met heldere ogen en begiftigd met een bijzonder goed verstand, werd Dick Martin na een unieke proefperiode die hij met het grootste gemak door kwam, in politiedienst genomen. De oorlog bracht hem naar Engeland, een jongen nog, met een prima staat van dienst achter zich. Scotland Yard eiste hem voor zich op en hij genoot de onderscheiding dat hij het enige lid van de afdeling criminele recherche was dat benoemd was zonder dat hij de gewone proeftijd had doorgemaakt, waarin straatdienst gedaan moet worden. Toen hij de stenen trap afliep, werd hij aangesproken door de derde commissaris.
'Hallo, Martin! Je gaat ons morgen verlaten? Jammer! Erg vervelend dat je geld hebt. Wij raken een goede man kwijt. Wat ga je doen?' Dick lachte spijtig.
'Ik weet het niet - ik begin te denken dat ik een fout heb gemaakt met weg te gaan.' De oudere man knikte.
'Wat je ook gaat doen, ga nooit lezingen geven,' zei hij, 'en om 's hemelswil, begin geen particulier detectivebureau. In Amerika doen detectivebureaus prima werk - in Engeland is hun werk beperkt tot het bedenken van bewijzen in echtscheidingszaken. Nog vandaag vroeg een man me of ik iemand kon aanbevelen -'
Hij stond plotseling stil onderaan de trap en keek Dick met hernieuwde belangstelling aan.
'Waarachtig! Ik vraag me af -: ken je Havelock, de advocaat?' Dick schudde van nee.
'Hij is nogal in aanzien. Zijn kantoor is ergens in Lincoln's Inn Fields. Waar precies, kun je wel in het telefoonboek vinden. Ik zag hem bij de lunch en hij vroeg me . . .

Hij hield even stil, en keek de jongere man onderzoekend aan. 'Jij bent de aangewezen man —raar dat ik niet aan jou heb gedacht. Hij vroeg me of ik een betrouwbare privé-detective voor hem kon vinden en ik vertelde hem dat die alleen maar bestonden op de bladzijden van speurdersromans.'
'Dat is ook zo, voor zover het mij betreft,' lachte Dick. 'Het laatste ter wereld dat ik wil doen, is een detectivebureau beginnen.'
'En gelijk heb je, mijn jongen,' zei de commissaris. 'Als je het deed, zou ik nooit meer respect voor je hebben. Trouwens, je bent de geknipte man voor het baantje,' ging hij een weinig inconsequent door. 'Wil jij Havelock eens gaan opzoeken en hem vertellen dat ik je heb gestuurd? Ik zou het prettig vinden als jij hem zou willen helpen, als je dat kon. Hij is wel geen vriend van mij, maar ik ken hem en het is een bijzonder aardige kerel.'
'Wat is het voor een baantje?' vroeg de jongeman, die allesbehalve verrukt was van het vooruitzicht. 'Ik weet het niet,' was het antwoord. 'Misschien is het er een dat jij niet op je kunt nemen. Maar ik zou graag hebben dat je naar hem toe ging - ik heb hem half en half beloofd dat ik iemand voor hem zou zoeken. Ik heb het idee dat het in verband staat met een van zijn cliënten die hem nogal wat moeite veroorzaakt. Je zou me ten zeerste verplichten, Martin, als je naar hem toe zou willen gaan.'
Nu was het laatste ter wereld dat Dick van plan was geweest, het overschakelen van zijn speurderswerk bij Scotland Yard naar het terrein van een detectivebureau; maar hij was zoiets als een beschermeling van de derde commissaris en er was hoegenaamd geen reden waarom hij niet eens naar de advocaat toe zou gaan. Wat hij ook vertelde.
'Goed,' zei de commissaris. 'Ik zal hem vanmiddag bellen en hem zeggen dat je bij hem langs zult komen. Misschien kun je hem helpen.'
'Dat hoop ik, sir,' zei Dick volkomen onwaar.

- 2 -

Hij vervolgde op zijn gemak zijn wegnaar de Bellingham-bibliotheek, een van die Londense instellingen die maar aan een paar uitverkorenen bekend zijn. Het waren geen romans of boekdelen vol sprankelende memoires die een plaats hadden gevonden op de planken van deze instelling, die honderd jaar geleden opgericht was om wetenschapsmensen en letterkundigen de gelegenheid te verschaffen boeken te raadplegen die nergens anders te krijgen waren dan in het Brits Museum. Op de vier verdiepingen van het gebouw stonden dikke boekdelen over Duitse filosofie, geleerde en voor een leek onbegrijpelijke boeken over wetenschappelijke verschijnselen, duistere verhandelingen over bijna ieder denkbaar oninteressant onderwerp; alle stonden schouder aan schouder op hun bezadigde planken. John Bellingham, die deze beurs der wetenschap in de 18^{e} eeuw had opgericht, had in de trustakte bepaald dat 'twee intelligente leden van het vrouwelijk geslacht, liefst in financieel moeilijke omstandigheden' deel moesten uitmaken van de staf, en naar een van deze twee werd Dick gebracht. In een kleine, hooggezolderde kamer die naar oud leer rook, zat een meisje aan een tafel, bezig met het opbergen van systeemkaarten.

'Ik ben van Scotland Yard,' stelde Dick zich voor. 'Ik heb begrepen dat er boeken zijn gestolen?'

Terwijl hij sprak, keek hij naar de volle boekenplanken, want hij was niet geïnteresseerd in leden van het vrouwelijk geslacht, intelligent of dom, in moeilijke financiële omstandigheden of rijk. Het enige dat hij aan haar opmerkte, was dat zij een zwarte japon droeg en goudbruin haar had dat met een lok over haar voorhoofd geborsteld was. Vagelijk veronderstelde hij dat de meeste meisjes goudbruin haar hadden en hij had ergens het idee dat lokken op het voorhoofd een geliefde dracht was onder de klasse van werkende vrouwen.

'Ja,' zei ze rustig, 'er werd een boek gestolen uit deze kamer, toen ik weg was voor de lunch. Het was niet erg waardevol - een Duits boek geschreven door Hackel en het heette "Generelle Morphologie".'

Ze opende een la en haalde er een kaart uit die ze voor hem neerlegde; hij las de woorden zonder dat hij er veel wijzer van werd. 'Wie was hier toen u afwezig was?' vroeg hij. 'Mijn assistente, een meisje dat Helder heet.'

'Is een van uw leden in die tijd in deze kamer geweest?'

'Verscheidene,' antwoordde ze. 'Ik heb hun namen, maar de meesten zijn boven alle verdenking verheven. De enige bezoeker die geen lid van de bibliotheek is, was een man die Stalletti heet, een Italiaanse dokter die informaties kwam inwinnen over de inschrijving als lid.'
'Gaf hij zijn naam?' vroeg Dick.
'Nee,' zei het meisje tot zijn verbazing; 'maar miss Helder herkende hem; ze had ergens een foto van hem gezien. Ik zou wel gedacht hebben dat u zich zijn naam zou herinneren.'
'Waarom ter wereld zou ik mij zijn naam herinneren, mijn beste kind?' vroeg Dick een beetje geïrriteerd. 'Waarom ter wereld zou u dat niet, mijn beste man?' vroeg ze koel, en op dat moment ontdekte Dick Martin haar aanwezigheid, in die zin dat ze uit de achtergrond van zijn gedachten naar voren kwam en een persoonlijkheid voor hem werd. Haar ogen waren grijs en stonden ver uit elkaar; haar neus was recht en klein; de mond was een beetje groot - en ze had zonder enige twijfel goudbruin haar.
'Neemt u me niet kwalijk,' lachte hij. 'Om eerlijk te zijn' - hij verstond de kunst om zich een vertrouwenwekkend air aan te meten dat heel bedrieglijk kon zijn - 'ik stel niet het minste belang in deze beroerde diefstal. Ik verlaat morgen de dienst.'
'Er zal grote vreugde heersen in de kringen der misdadigers,' zei ze beleefd en toen hij de pretlichtjes in haar ogen zag, ging zijn hart naar haar uit. 'U heeft gevoel voor humor,' lachte hij. 'Daarmee bedoelt u dat ik gevoel heb voor uw humor,' antwoordde ze snel. 'Ik heb er grondige bezwaren tegen om "mijn beste kind" genoemd te worden, zelfs al gebeurt dat door een dienaar der wet' - ze keek weer even naar zijn kaartje - 'zelfs als die de rang heeft van adjudant.'
Er stond een stoel vlak bij hem. Dick trok hem naar zich toe en ging zitten zonder dat het hem gevraagd was. 'Ik bied mijn nederige verontschuldigingen aan voor mijn grofheid en bid u zo goed te willen zijn mij wat meer te vertellen over het onderwerp Signor Stalletti. De naam zegt me niets meer dan John Smith - een van de favoriete pseudoniemen van alle heren die midden in de nacht worden betrapt als ze door het keukenraam ergens naar binnen willen komen.' Een ogenblik lang nam ze hem ernstig op, haar rode lippen op elkaar geklemd.
'En u bent een detective?' zei ze, met gedempte stem. 'Een van die welhaast menselijke wezens die over ons waken als wij slapen?'
Hij schaterde van het lachen.

'Ik geef me over!' Hij stak zijn handen op. 'En nu, nadat u me op mijn plaats hebt gezet, die inderdaad nogal laag is, zou u me misschien enkele inlichtingen kunnen verschaffen over het gegapte stuk literatuur?'
'Ik kan u niets verschaffen.' Ze leunde achterover in haar stoel en keek hem belangstellend aan. 'Het boek was hier om twee uur; het was er niet meer om half drie - er zijn misschien vingerafdrukken op de plank, maar ik betwijfel het, omdat we er drie werksters op na houden met het enige doel dat ze overal de vingerafdrukken van af poetsen.'
'Maar wie is Stalletti?' Ze knikte langzaam.
'Daarom drukte ik er ook mijn verbazing over uit dat u een detective was,' zei ze. 'Mijn assistente vertelt me dat hij bij de politie bekend is. Wilt u zijn boek zien?'
'Heeft hij een boek geschreven?' vroeg hij oprecht verbaasd. Ze stond op, ging de kamer uit en kwam terug met een dun boekje, eenvoudig gebonden. Hij nam het in zijn hand en las de titel.
'Nieuwe gedachten over constructieve biologie, door Antonio Stalletti.'
Hij bladerde door de dichtbedrukte pagina's, de tekst werd op bijna ieder blad onderbroken door diagrammen en statistische tabellen, en hij vroeg:
'Waardoor kreeg hij moeilijkheden met de politie? Ik wist niet dat het een misdaad was om een boek te schrijven.'
'Dat is het wel,' zei ze met nadruk; 'alleen wordt het niet altijd als zodanig bestraft. Ik heb begrepen dat de wet geen uitzondering maakte voor Stalletti als schrijver, maar dat zijn misdaad iets te maken had met vivisectie of zoiets afschuwelijks.'
'Waar gaat dit allemaal over?' Hij gaf haar het boek terug. 'Het gaat over menselijke wezens,' zei ze plechtig, 'zoals u en ik; en hoeveel gelukkiger ze zouden zijn als men ze, in plaats er moederskindjes van te maken, wild in een bos zou laten rondlopen en ze gevoed werden met een krachtig dieet van noten.'
'O, vegetarische rommel!' zei Dick minachtend.
'Niet precies vegetarisch. Maar misschien zou u graag lid willen worden en het zelf lezen?' Toen liet ze haar schertsende toon varen. 'De waarheid is, mr. - eh -' weer keek ze op zijn kaartje - 'Martin, dat we ons werkelijk geen zorgen maken over het verlies van dit boek van Hackel. Het is al vervangen en als de secretaris niet zo'n uilskuiken was geweest, zou hij de zaak niet bij de politie hebben aangegeven. En ik verzoek u vriendelijk doch dringend' - ze hief een waarschuwende vinger naar hem op - 'dat u mijn mening over de

secretaris niet tegen hem zult overbrieven als u hem ziet. Vertel me nu alstublieft eens iets waarvan ik kippenvel krijg. Ik heb nog nooit een detective ontmoet; misschien zie ik er nooit meer een.' Dick legde het boek neer en richtte zich op in zijn volle een meter tachtig.

'Juffrouw,' zei hij. 'Ik heb nog niet genoeg moed kunnen opbrengen om uw naam te vragen, ik verdien alle afstraffingen die u me hebt gegeven, maar daar u sterk bent, wees barmhartig. Waar woont Stalletti?'

Ze nam het boek op en keek in de binnenkant van de omslag. 'Gallows Cottage.(= Galgenhuis) Dat klinkt nogal griezelig, vindt u niet? Het is in Sussex.'

'Dat kan ik zelf ook lezen,' zei hij geprikkeld, en ze kreeg onmiddellijk berouw.

'Ziet u, we zijn niet gewend aan dergelijke opwindende gebeurtenissen, en dan stijgen politiebezoeken iemand naar het hoofd.

Ik geloof werkelijk niet dat het boek zoveel waarde heeft dat we er ons druk om moeten maken, maar waarschijnlijk is mijn stem hierin niet doorslaggevend.'

'Was er iemand anders hier behalve Stalletti?'

Ze gaf hem een lijstje met vier namen.

'Behalve mr. Stalletti geloof ik niet dat er iemand is die onder verdenking staat. Trouwens, de andere drie zijn overtuigde historici en ze hebben niet de minste belangstelling in biologie. Als ik hier was geweest, zou het niet gebeurd zijn, want ik ben van nature een tamelijk goed opmerkster.' Ze hield plotseling op en keek naar het bureau. Het boek dat er een paar seconden tevoren gelegen had, was verdwenen. 'Heeft u het weggenomen?' vroeg ze.

'Heeft u het me zien wegnemen?' daagde hij haar uit.

'Ik heb het volstrekt niet gezien. Ik zou gezworen hebben dat het er een seconde geleden lag.'

Hij nam het onder zijn jas vandaan en overhandigde het aan haar.

'Ik houd van een goede opmerker,' zei hij. 'Maar hoe heeft u het gedaan?' Ze verkeerde in raadsels. 'Ik had mijn hand op het boek en ik heb er mijn ogen maar een seconde van af gehad.'

'Een dezer dagen kom ik langs en dan zal ik het u leren,' zei hij met gewichtige ernst, en hij stond op straat voor hij besefte dat hoe knap hij ook was, hij er niet in geslaagd was de naam van deze zeer capabele jongedame te weten te komen. Sybil Lansdown liep naar het raam dat uitzicht gaf op

het plein en keek hem na tot hij uit het gezicht verdwenen was, met een lichte glimlach op haar gezicht en een triomfantelijk licht in haar ogen. Haar eerste neiging was geweest een verschrikkelijke hekel aan hem te hebben; ze haatte zelfingenomen mannen. En toch was hij dat niet precies. Ze vroeg zich af of ze hem nog ooit zou ontmoeten - er waren zo weinig onderhoudende mensen op de wereld, en ze voelde dat - ze nam het kaartje op - adjudant Richard Martin weleens een zeer onderhoudend man zou kunnen zijn.

- 3 -

Dicks belangstelling was zodanig geprikkeld dat hij de kennismaking wenste te hernieuwen en hij kon daarvoor maar één excuus bedenken. Hij ging naar de garage bij zijn flat, reed zijn vuile Buick naar buiten en reed naar Gallows Hill. Het was niet gemakkelijk te vinden, omdat Gallows Hill niet op de kaart staat en alleen van plaatselijke betekenis is; pas toen hij bij de rand van Selford Manor was, kwam hij van een straatmaker te weten dat het landhuisje aan de hoofdweg stond en dat hij bijna twintig kilometer uit de buurt was. Het was laat in de middag toen hij langs de afgebrokkelde muur en het loshangende hek reed waarachter de woonplaats van dr. Stalletti was. De oprijlaan, waarop het onkruid voortwoekerde, maakte een plotselinge bocht en onthulde een huis dat er zo slecht onderhouden en armoedig uitzag, dat hij vond dat de naam landhuis wel een beetje geflatteerd was. Zoveel van zijn vrienden hadden 'landhuisjes' die in werkelijkheid grote villa's waren, en 'kleine huisjes' die dan ook erg klein waren,'dat hij verwacht had een wat vorstelijker verblijfplaats aan te treffen. Er was geen bel en hij klopte minuten lang op de verweerde deur voor hij antwoord kreeg. Toen hoorde hij het geschuifel van voeten op kale planken, het klinken van een ketting die werd verwijderd, en de deur ging een paar centimeter open.

Hoewel hij wel gewend was aan ongewone vertoningen, stond hij met wijd open ogen te staren naar de man die te zien was tussen de deur en de deurpost. Een lang, geel gezicht, diep doorgroefd en met een wirwar van ontelbare lijnen die het een aanzien gaven van een overjarige gele appel; een zwarte baard die het vest van de eigenaar half bedekte, een vettig kalotje, een paar zwarte, kwaadaardige ogen die naar hem knipperden - dat waren de eerste indrukken.

'Dr. Stalletti?' vroeg hij.

'Zo heet ik.' De stem was krassend en had een zeer vaag buitenlands accent. 'Wilde u met mij spreken? Ja? Dat is buitengewoon. Ik ontvang nooit bezoekers.'

Hij scheen in twijfel te zijn wat te doen, toen draaide hij zijn hoofd om en sprak over zijn schouder tegen iemand, waardoor de detective een jong, rond en blozend mannengezicht te zien kreeg; de man droeg een nieuw, deftig pak. Toen hij Dick zag, stapte hij haastig achteruit.

'Goeiemiddag, Thomas,' zei Dick Martin beleefd. 'Dit is een onverwacht genoegen.' De man met de baard gromde iets en deed de deur wijd open.
De aanblik van Tommy was inderdaad een weldaad voor zere ogen. Dick Martin had hem in de meest gevarieerde omstandigheden gezien, maar nog nooit zo mooi en voortreffelijk opgetuigd. Zijn overhemd was smetteloos; zijn kostuum was het werkstuk van een kleermaker in West End. 'Goeiemiddag, mr. Martin.' Tommy was niet in het minst uit het veld geslagen. 'Ik kwam toevallig langs om mijn oude vriend dr. Stalletti te bezoeken.' Dick staarde hem bewonderend aan.
'De welvaart straalt aan alle kanten van je af! Wat is er met je aan de hand, Tommy?'
Tommy sloot zijn ogen, een toonbeeld van geduld en berusting.
'Ik heb nu een goede baan, mr. Martin - zo netjes als het maar zijn kan. Voor mij geen moeilijkheden meer, dank je wel. Zo, ik zal maar afscheid nemen, dokter.'
Hij schudde de hand van baardmans net een beetje te enthousiast, en liep langs hen heen de stoep af. 'Wacht even, Tommy. Ik zou even met je willen praten. Zou je een ogenblik kunnen wachten terwijl ik dr. Stalletti iets vraag?' De man aarzelde en wierp een heimelijke blik naar de gebaarde gestalte in de deuropening.
'Goed,' zei hij onwillig. 'Maar laat het niet te lang duren. Ik heb een afspraak. Dank u voor de medicijn, dokter,' voegde hij er luid aan toe.
Dick liet zich door deze doorzichtige jovialiteit niet om de tuin leiden.
Hij volgde de dokter de hal in. Verder nodigde de vreemde man hem niet uit.
'U bent politie, ja?' zei hij, toen Dick zijn kaartje liet zien. 'Hoe buitengewoon en bizar! De politie is een hele tijd niet bij me geweest - zo'n last voor een man omdat hij terwille van de wetenschap experimenteert met een klein hondje! Zo'n drukte en onzin! Nu vraag me - wat?'
In een paar woorden legde Dick zijn boodschap uit en tot zijn verbazing antwoordde de man onmiddellijk. 'Ja, het boek, ik heb het! Het was op de plank. Ik had het nodig, dus ik nam het mee!'
'Maar, mijn beste man,' zei de verblufte detective, 'u kunt maar niet zo wegwandelen met andermans eigendom omdat u het nodig hebt!'
'Het is een bibliotheek. Zij is om uit te lenen, is het niet? Ik wilde het lenen, dus nam ik het mee. Ik heb het niet stiekem gedaan. Ik nam het onder mijn arm, nam mijn hoed af voor de signora en dat was alles. Nu ben ik ermee

klaar en het kan terug. Hackel is een dwaas; zijn conclusies zijn absurd, zijn theorieën buitengewoon en bizar.' (Dit was klaarblijkelijk zijn meest geliefde uitdrukking.) 'Ze zouden u zeer saai en alledaags voorkomen, maar mij -' Hij haalde zijn schouders op en bracht een kakelend geluid voort, waarvan Dick vermoedde dat het lachen moest voorstellen.
De politieman hield een kleine voordracht over het systeem van uitleenbibliotheken en ging met het boek onder zijn arm de deur uit om zich bij de wachtende heer Cawler te voegen.
Hij had nu tenminste een voorwendsel om naar de bibliotheek terug te gaan, dacht hij tevreden.
'Nu, Cawler' - hij begon zonder veel tijd te verspillen aan inleidingen en zijn stem klonk gebiedend - 'ik wil wel eens iets over je weten. Is Stalletti een vriend van je?'
'Hij is mijn dokter,' zei de man koel.
Hij had vrolijke blauwe ogen en hij was een van de weinigen die door Dicks handen waren gegaan, die hij werkelijk graag mocht. Tommy Cawler was een beruchte 'verhuizer' van auto's geweest, verhuizer in die zin, dat als hij ergens een onbewaakte auto aantrof, hij blijmoedig op de plaats van de bestuurder ging zitten en er met de auto vandoor ging voordat de eigenaar de kans had gehad hem te missen. Tommy's twee veroordelingen waren allebei te wijten geweest aan het ononderbroken onderzoek van de man die hem nu ondervroeg. 'Ik heb een vast baantje; ik ben chauffeur van mr. Bertram Cody,' zei Tom deugdzaam. 'Ik ben nu zo eerlijk dat ik niets zou willen aanraken dat niet in orde was, niet al kon ik er mijn leven mee redden.'
'Waar woont mr. Cody als hij thuis is?' vroeg Dick, die allesbehalve overtuigd was.
'Weald House. Het is maar twee kilometer hiervandaan; u kunt er naar toe gaan en het vragen als u daar zin in hebt.'
'Weet hij iets van je - droeve verleden?' vroeg Dick kies. 'Dat weet hij; ik heb hem alles verteld. Hij zegt dat ik de beste chauffeur ben die hij ooit heeft gehad.' Dick nam de man nauwkeurig op.
'Is dit het eh - eh - uniform dat je van je werkgever moet dragen?'
'Ik ga met vakantie, om de waarheid te zeggen,' zei mr. Cawler. 'De baas is nogal gul met vakantie. Hier is het adres, als u er prijs op stelt.'
Hij haalde een envelop uit zijn zak, die aan hem zelf geadresseerd was, 'p/a de Weledelgeboren Heer Bertram Cody, Weald House, South Weald,

Sussex'.
'Ze behandelen me koninklijk,' zei hij, niet geheel zonder waarheid. 'En een volmaakter dame en heer dan mr. en mrs. Cody zult u nooit van uw leven tegenkomen.'
'Prachtig,' zei de sceptische Richard. 'Neem me deze pijnlijke vragen niet kwalijk, Tommy, maar in mijn uitgebreide lexicon komt het woord "bekering" niet voor.'
'Ik ken die vriend van u niet, maar u heeft het bij het verkeerde eind,' zei Tommy wazig.
Martin bood hem een lift aan, maar zijn aanbod werd afgeslagen en hij ging alleen terug naar Londen; tot zijn ergernis kwam hij bij de bibliotheek aan een half uur nadat het meisje was weggegaan.
Het was te laat, bedacht hij, om nog naar mr. Havelock in Lincoln's Inn Fields te gaan; de herinnering aan die afspraak bezorgde hem een onbehaaglijk gevoel. Hij had al zijn plannen al gemaakt. Hij wilde eerst een maand naar Duitsland en dan terugkomen om aan het werk te beginnen dat hij zichzelf beloofd had: een boek over 'Dieven en hun methoden', dat hem de rest van het jaar wel op aangename wijze bezig zou houden. Zonder dat Dick buitensporig rijk was, was hij toch zeer goed af. Sneed had gesproken over een erfenis van zes cijfers, en had bijna gelijk gehad, hoewel het een bedrag in dollars was en niet in Engelse ponden, want zijn oom was een succesrijke veeboer geweest in Alberta. Hij ging hoofdzakelijk bij de politie weg omdat hij aan de beurt was voor promotie en hij vond het oneerlijk om anderen die het harder nodig hadden dan hij, in de weg te staan. Hij deed het politiewerk graag. Behalve dat het zijn beroep was, was het ook zijn hobby, en hij dacht er maar liever niet aan hoe zijn leven zou zijn zonder deze boeiende bezigheid.
Hij stond net op het punt zijn flat binnen te gaan, toen hij een stem zijn naam hoorde roepen, en toen hij zich omdraaide, zag hij de man die hij die morgen had vrijgelaten, nogal gehaast de weg oversteken. Gewoonlijk was Lew Pheeney de meest koelbloedige man ter wereld, maar nu sprak hij bijna onsamenhangend.
'Kan ik je even spreken, Dick?' vroeg hij, en zijn stem beefde, iets dat Dick nog nooit met hem had beleefd. 'Ja, natuurlijk kan dat. Waarom? Is er iets aan de hand?'
'Ik weet het niet.' De man keek zenuwachtig de straat af. 'Ik word gevolgd.'

'Niet door de politie - dat zweer ik,' zei Dick. 'Politie!' zei de man ongeduldig. 'Denk je dat ik me daar zorgen over zou maken? Nee, het is die kerel - ik heb je over hem verteld. Er is wat mis met dat zaakje. Dick, ik heb je wat verzwegen. Terwijl ik aan het werk was, zag ik dat die vent een revolver uit zijn heupzak haalde en hem in de zak van zijn overjas stak. Hij heeft hem de hele 'tijd toen ik werkte vastgehouden en ik had toen het idee dat als ik de deur open had gekregen, er geen kans was geweest dat ik die duizend pond ooit had kunnen aanraken. Halverwege heb ik gezegd dat ik even naar buiten wilde, en toen ik eenmaal buiten was, ben ik er als een haas vandoor gegaan. Er was iets dat me achterna zat - God weet wat het was; een soort beest. En ik had geen revolver bij me - ik draag er in dit land nooit een, omdat de rechter er aardig wat bij doet als je gepakt wordt met een blaffer in je zak.'
Terwijl ze spraken, waren ze door de hal gelopen en de trap op naar Dicks Hat; zonder op een uitnodiging te wachten, volgde de inbreker hem naar binnen.
Hij bracht de man naar zijn studeervertrek en sloot de deur. 'Nou, Lew, wil ik de hele waarheid weten - wat voor werk voerde je uit op die dinsdagavond?'
Lew keek overal de kamer rond, door het raam naar buiten, behalve naar Dick. Toen:
'Ik probeerde het graf van een dode te openen!' zei hij zacht.

- 4 -

Het was een minuut lang stil. Dick keek naar de man, hij kon zijn oren haast niet geloven.
'Je probeerde het graf van een dode te openen?' herhaalde hij. 'Ga zitten en vertel me alles, Lew.'
'Ik kan het niet - nog niet. Ik ben bang,' zei de ander koppig. 'Deze man is de hel, en ik zou nog net zo lief van aangezicht tot aangezicht tegenover de duivel zelf staan dan dat ik weer zo'n avond zou moeten doormaken als dinsdag.'
'Wie is die man?'
'Dat vertel ik je niet,' zei de ander gemelijk. 'Misschien later, maar nu vertel ik het je niet. Als ik een rustig plaatsje kan vinden, zal ik de hele geschiedenis opschrijven, dan staat het op papier voor het geval - er iets met me gebeurt.' Hij had kennelijk te kampen met een ongewone opwinding en Dick, die hem zowel in Engeland als in Canada jarenlang had gekend, was verbaasd deze gewoonlijk zo nuchtere man zo zenuwachtig te zien.
Hij weigerde iets aan te raken van het eten dat de oude huishoudster opdiende, maar nam graag een whisky-soda, en Dick Martin vond het maar wijzer hem niet meer met vragen lastig te vallen.
'Waarom blijf je vanavond niet hier om je verhaal op te schrijven. Ik zal je er niet naar vragen, maar je bent hier net zo veilig als ergens anders.'
De man scheen zelf al op dat idee gekomen te zijn, want hij stemde onmiddellijk toe. Dick was bijna klaar met eten toen hij aan de telefoon geroepen werd.
'Spreek ik met mr. Martin?'
Het was de stem van een vreemde.
'Ja,' antwoordde Dick.
'Ik ben Havelock. De commissaris heeft me vanmiddag een boodschap gestuurd, en ik had verwacht dat u een bezoek aan mijn kantoor zou komen brengen. Ik vraag me af of u vanavond naar me toe zou kunnen komen?' De stem had een bezorgde, dringende klank.
'O, zeker,' zei Dick. 'Waar woont u?'
'Acacia Road 907, St. John's Wood. Ik woon dicht bij u, met een taxi bent u in vijf minuten hier. Heeft u al gegeten? Daar was ik al bang voor. Wilt u dan een kop koffie bij me komen drinken, over ongeveer een kwartier?'

Dick Martin had erin toegestemd voor hij zich realiseerde dat hij rekening te houden had met zijn gast en diens vreemde verhaal.
De verontrustende mededeling van Lew Pheeney had zijn plannen gewijzigd. Toch kon het aanbevelenswaardig zijn als hij de man alleen liet om zijn verhaal te schrijven. Hij nam zijn huishoudster terzijde en zei dat hij haar die avond niet meer nodig zou hebben. Als Pheeney alleen in de flat was, zou hij zijn verhaal ongestoord kunnen afmaken.
De man was het direct met hem eens en scheen eigenlijk opgelucht te zijn door het vooruitzicht dat hij alleen zou zijn; een kwartier later trok mr. Martin aan de bel van een indrukwekkend huis dat in een grote tuin in het beste gedeelte van St. John's Wood stond. Een oude huisknecht nam zijn stok en hoed aan en bracht hem naar een lange eetkamer die rustig en smaakvol was gemeubileerd. Mr. Havelock was klaarblijkelijk een kenner, want van de vier schilderijen die aan de wand hingen, herkende Dick er een als een Corot, en het grote portretschilderij boven de gebeeldhouwde schoorsteenmantel was ongetwijfeld een Rembrandt.
De advocaat dineerde eenzaam maar plechtig aan het eind van een lange, gepolitoerde tafel. Bij zijn elleboog stond een glas rode wijn, en tussen zijn tanden bevond zich een lange, dunne sigaar. Hij was een man van tussen de vijftig en de zestig, lang en tamelijk mager. Hij had het voorhoofd en de kaak van een vechter, en zijn ijzergrijze bakkebaarden gaven hem iets wreeds. Dick mocht hem onmiddellijk, want de ogen achter de donkergerande brillenglazen waren zeer innemend. 'Mr. Martin, is het niet?' Hij stond half op en stak zijn stevige, magere hand uit. 'Gaat u zitten. Wat wilt u drinken? Ik heb hier een port die een vorst waardig is. Walters, geef mr. Martin een glas.'
Hij leunde achterover in zijn stoel, zijn lippen op elkaar geklemd, en bekeek de jongeman scherp. 'Dus u bent een detective, hè?' De opmerking deed Dick denken aan zijn ervaring van de voorbije ochtend, en hij grinnikte.
'De commissaris zegt dat u morgen de politiedienst verlaat en dat u zoekt naar een hobby. Nu, ik zal u er een bezorgen die mij een massa slapeloze nachten zal besparen! Walters, wil je mr. Martin bedienen en ons alleen laten. En ik wil niet gestoord worden. Schakel de telefoon maar uit; ik ben voor niemand thuis, hoe belangrijk ook.'
Toen de deur achter de huisknecht was gesloten, stond mr. Havelock op en hij begon rusteloos de kamer door te benen. Zijn manier van optreden was

snel, abrupt en zo kortaf dat men zich er bijna aan ergerde; zijn zinnen klonken afgestoten en beschuldigend.
'Ik ben advocaat - u kent waarschijnlijk mijn naam, hoewel ik mijn hele leven nog nooit voor de politierechter ben geweest. Ik kom zelden in een rechtszaal. Ik heb bemoeiingen met maatschappijen en onroerende goederen en ik ben beheerder van een half dozijn of misschien een dozijn, verschillende liefdadige instellingen. Ik ben beheerder van het landgoed Selford.' Dit zei hij met een zekere nadruk, alsof hij dacht dat Dick de speciale betekenis hiervan zou begrijpen. 'Ik ben beheerder van het landgoed Selford,' zei hij weer 'en ik wilde bij de hemel dat ik het niet was. De oude lord Selford - niet dat hij oud was, behalve in de zonde en de ondeugd, maar laat ik zeggen de overleden lord Selford - maakte mij de enige executeur van zijn eigendommen en voogd van dit afschuwelijke kind. De overleden lord Selford was een zeer onprettig, slechtgehumeurd mens, half gek, zoals de meeste Selfords generaties lang zijn geweest. Kent u Selford Manor?' Dick glimlachte.
'Toevallig genoeg ik ben vandaag op de grens ervan geweest. Tot vanmiddag wist ik niet dat het bestond, en ik had er geen idee van dat er een lord Selford was - woont hij daar?'
'Nee.' Havelock snauwde hem het woord toe, zijn ogen flikkerden heftig achter zijn brillenglazen. 'Ik wilde dat dat waar was! Hij woont nergens. Dat wil zeggen, hij woont nergens langer dan twee of drie dagen achter elkaar. Hij is de grootste zwerver onder de zwervers; zijn vader schijnt in zijn jeugd ook zo geweest te zijn. Pierce - dat is tussen twee haakjes zijn achternaam en hij wordt altijd Pierce genoemd - heeft de laatste jaren doorgebracht met het zwerven van de ene stad naar de andere, van het ene land naar het andere, en hij heeft grote sommen geld aan zijn inkomen onttrokken, wat hij zich heel goed veroorloven kan, omdat het een groot inkomen is; hij komt hoogst zelden terug naar Engeland. Ik heb hem al vier jaar niet gezien.' Dit zei hij langzaam.
'Ik zal u zijn geschiedenis vertellen, mr. Martin, opdat u het beter zult begrijpen,' ging hij door. 'Toen Selford stierf, was Pierce zes jaar. Hij had geen moeder en, opmerkelijk genoeg, geen onmiddellijke bloedverwanten. Selford was enig kind en zijn vrouw ook, zodat er geen ooms en tantes waren aan wie ik mijn verantwoordelijkheden kon overdragen. De jongen had een zwakke gezondheid; dat merkte ik toen ik hem op zijn achtste jaar naar een lagere school stuurde en dacht dat ik van de arme ziel af zou zijn,

maar er ging geen dag voorbij of hij stuurde me een briefje om te vragen of ik hem er weg wilde halen. Tenslotte vond ik een gouverneur voor hem en hij kreeg wat onderwijs. Dat was niet goed genoeg om hem te laten slagen voor de Little Go - dat is het toelatingsexamen voor Cambridge - en ik stuurde hem met zijn gouverneur naar het buitenland om te reizen. Had ik het maar niet gedaan! Want hij werd erdoor bezeten en sinds die tijd heeft hij nooit anders gedaan. Vier jaar geleden kwam hij bij me in Londen. Hij was toen op weg naar Amerika, waar hij de economische toestanden wilde bestuderen. Hij had het wilde idee opgevat om een boek te gaan schrijven - één van de waandenkbeelden waaraan de meeste mensen lijden is dat ze aannemen dat anderen zich interesseren voor hun herinneringen.'
Dick bloosde schuldig, maar de advocaat ging door, zonder dat hij zijn verlegenheid scheen te hebben opgemerkt. 'Nu maak ik me zorgen om deze jongen. Van tijd tot tijd krijg ik verzoeken om geld te sturen en van tijd tot tijd maak ik aanzienlijke bedragen aan hem over - die hij natuurlijk volkomen gerechtigd is te ontvangen, want hij is nu vierentwintig.'
'Zijn financiële positie -' begon Dick.
'Is zo solide als maar te wensen valt,' zei mr. Havelock indrukwekkend. 'Daar gaat het helemaal niet om. Wat me zorgen geeft, is dat ik de jongen zo lang niet gezien heb. Er kan hem van alles overkomen; hij kan wel in slechte handen gevallen zijn.' Hij aarzelde en voegde eraan toe: 'En ik voel dat het mijn plicht is met hem in contact te komen - niet rechtstreeks, maar via een derde. Met andere woorden, ik wil dat u volgende week naar Amerika gaat en, zonder te zeggen dat u van mij komt of dat ik u heb gestuurd, in kennis komt met lord Selford - hij reist, tussen twee haakjes, als mr. John Pierce. Hij beweegt zich zeer snel en u zult zorgvuldige inlichtingen moeten inwinnen over zijn plaats van bestemming, omdat ik u niet kan beloven dat ik u zo nauwkeurig van zijn bewegingen op de hoogte kan houden als ik wel zou willen. Als ik in uw afwezigheid een telegram krijg, zal ik het u natuurlijk doorseinen. Ik wil dat u Pierce vindt, maar u mag de Amerikaanse politie er onder geen voorwaarde van op de hoogte stellen dat u hem volgt of dat er iets verdachts zou schuilen in zijn bewegingen. Alles wat ik wil weten is: heeft hij de een of andere ongewenste verbintenis aangegaan, is hij vrij om te handelen, wordt het geld dat ik hem stuur ook te zijnen behoeve besteed? Hij heeft me verteld dat hij een aantal aandelen heeft gekocht van industriële ondernemingen in verschillende delen van de wereld en sommige van deze aandelen zijn in

mijn bezit. Voor een groot gedeelte heb ik echter geen verantwoording, en op mijn vragen heeft hij geantwoord dat ze veilig gedeponeerd zijn bij een Zuid-Afrikaanse bankinstelling. De reden waarom ik u vraag deze zaak voor u te houden, is omdat ik, zoals u zult begrijpen, het niet kan goedvinden dat hij door de attenties van de plaatselijke autoriteiten lastig gevallen wordt. En het meest van alles verlang ik dat hij niet zal weten dat ik u heb gestuurd. Nu, mr. Martin, trekt het idee u aan?' Dick lachte.
'Het lijkt me een heel prettig soort vakantie. Hoe lang zal deze jacht duren?'
'Ik weet het niet - een paar maanden, een paar weken: het hangt allemaal af van het rapport dat ik van u ontvang, dat rechtstreeks telegrafisch aan mij gestuurd moet worden. Ik ben geheel vrij om te handelen en zal u alle onkosten vergoeden; daarenboven zal ik u een behoorlijk honorarium uitkeren.' Hij noemde een bedrag dat verrassend hoog was.
'Wanneer wilt u dat ik ga?'
De advocaat pakte een notitieboekje uit zijn zak en raadpleegde kennelijk een kalendertje.
'Vandaag is het woensdag; laten we zeggen dat u volgende week woensdag gaat met de Cunard-lijn? Pierce is op het ogenblik in Boston, maar hij heeft me laten weten dat hij naar New York gaat, waar hij zal logeren in het Commodore-hotel. Boston is een van zijn geliefde jachtgebieden.' Hij trok met zijn mond. 'Ik geloof dat hij een hoofdstuk wil wijden aan de Amerikaanse vrijheidsstrijd,' zei hij droog, 'en natuurlijk, Boston is een uitstekend centrum voor een dergelijke studie.'
'Eén vraag,' zei Dick, terwijl hij opstond om te vertrekken. 'Heeft u enige reden om te veronderstellen dat hij, zoals u zegt, een ongewenste verbintenis heeft aangegaan - met andere woorden, met iemand is getrouwd waarmee hij niet had moeten trouwen?'
'In het geheel geen reden, behalve mijn achterdocht,' glimlachte mr. Havelock. 'Als u goede vrienden met hem wordt, en ik weet zeker dat u dat zonder moeite zal lukken, wil ik dat u hem een paar dingen op het hart drukt. Het eerste is dat hij moet terugkomen naar Engeland en zijn plaats innemen in het Hogerhuis. Dat is van het allergrootste belang. Dan zou ik willen dat hij het seizoen in Londen meemaakte, omdat het hoog tijd is dat hij trouwt en ik van hem verlost ben. Selford Manor wordt volkomen verwaarloosd nu het niet bewoond wordt. Het is een schandaal dat zo'n mooi oud huis wordt overgelaten aan een conciërge - in ieder geval moet hij terugkomen om hier begraven te worden,' voegde hij eraan toe met een

zekere grimmige humor, en Dick snapte de bedoeling van deze opmerking niet helemaal, tot acht maanden later.
Zijn taak was, om dr. Stalletti's woorden te gebruiken, buitengewoon en bizar maar hij zag er toch niets vreemds in. Integendeel, de eerste gedachte die bij hem opkwam was, dat het zo eenvoudig was. De opdracht was in feite een vakantie op grote schaal, en iets van zijn spijt dat hij Scotland Yard zou gaan verlaten, werd verdreven door het prettige vooruitzicht. Het was negen uur op deze natte oktoberavond toen hij weer op de Acacia Road stond. Er was geen taxi te bekennen en hij moest een kilometer lopen eer hij een standplaats vond. Hij ging zijn flat binnen; het was er volkomen donkeren tot zijn verbazing was Pheeney verdwenen. De resten van zijn avondmaal stonden nog op de tafel - hij had zijn huishoudster gezegd dat hij zelf de tafel wel zou afruimen, maar een hoek van het tafelkleed was omgeslagen en op de vrijgekomen ruimte lagen wat vellen papier en een vulpen. Klaarblijkelijk was Lew van plan geweest om terug te komen, maar hoewel Dick Martin tot twee uur op hem bleef zitten wachten, kwam er taal noch teken van de grafschenner. Om de een of andere reden was Pheeney van gedachten veranderd.
De volgende morgen om half elf ging hij met zijn boek naar de bibliotheek. Toen hij binnenkwam, keek het meisje met een lachje op.
'Ja, ik weet al dat ik belachelijk ben,' zei hij treurig. 'Hier is uw boek. Het is meegenomen door een onwetende vreemdeling, die in de mening verkeerde dat uitleenbibliotheken er zijn om er lukraak boeken uit mee te nemen.'
Ze keek met grote ogen naar het boek. 'Werkelijk, mr. Martin, ik ben ontzettend onder de indruk. Vertel me alstublieft hoe u het heeft klaargespeeld.'
'Louter deductie,' zei hij vrolijk. 'Ik wist dat de man die het meenam een buitenlander was, omdat u me dat had verteld. Ik heb zijn adres geraden omdat u het me heeft gegeven en ik heb het boek teruggekregen door middel van een zeer ingewikkeld proces, ik heb er namelijk om gevraagd.'
'Geweldig' ademde zij, en toen schoten ze samen in de lach,
Hij kon geen reden aanvoeren om nog langer te blijven hangen, maar toch speelde hij het klaar om, zoals ze hem nogal duidelijk liet merken, haar nog een uur lang tot last te zijn. Gelukkig waren de leden van de Bellingham-bibliotheek geen mensen die van vroeg opstaan hielden, dus ze hadden het grootste deel van de ochtend het rijk alleen.

'Ik ga volgende week voor een paar maanden naar het buitenland,' zei hij nonchalant. 'Ik weet niet waarom ik het u vertel, maar ik dacht dat u misschien wel belang zou stellen in buitenlandse reizen.' Ze lachte in zichzelf.
'U bent zeker de naïefste detective die ik ooit heb ontmoet! Feitelijk bent u de enige detective die ik ooit heb ontmoet!' voegde ze eraan toe. Toen zag ze zijn duidelijke verwarring en zei bijna vriendelijk: 'Ziet u, mr. Martin, ik heb een heel goede opvoeding gehad,' - ondanks haar vriendelijkheid deed haar ironie hem ineenkrimpen - 'wat betekent dat ik afschuwelijk conventioneel ben. Ik vraag me af of u kunt gissen hoeveel mannen ik in de loop van een week tegenkom die proberen mijn belangstelling te wekken voor hun familie aangelegenheden? Ik wil echt niet onvriendelijk zijn,' glimlachte ze, toen hij protesteerde.
'Ik heb me erg onbeleefd gedragen - het spijt me ontzettend,' zei Dick openhartig, 'en ik heb uw terechtwijzing ten volle verdiend. Maar het spreekt nogal van zelf dat zelfs een nederige detective graag de kennismaking zou verdiepen met iemand die als ik het zo mag zeggen zonder u aan het blozen te brengen, een bijzondere aantrekkingskracht op hem uitoefent.'
'En laten we nu allemaal complimentjes gaan uitdelen,' zei ze, hoewel de blos op haar gezicht zich verdiept had en haar ogen helderder schitterden. 'U bent de beste detective ter wereld en als ik ooit nog eens iets kwijtraakt, zal ik u onmiddellijk te hulp roepen.'
'Dan roept u voor niets,' zei Dick triomfantelijk. 'Ik verlaat morgen de politiedienst en word een achtenswaardig lid van de burgerij, mejuffrouw...?' Ze deed geen poging hem te helpen.
Toen zag hij plotseling een begrijpende blik op haar gezicht komen.
'U bent toch niet de man die mr. Havelock achter mijn familielid aanstuurt?'
'Uw familielid?' vroeg hij verbaasd. 'Is lord Selford familie van u?' Ze knikte.
'Hij is een neef in de tweeënveertigste graad, de hemel weet hoe ver. Mijn vader was zijn achterneef. Moeder en ik hebben onlangs'' bij mr. Havelock gedineerd, en hij vertelde dat hij iemand probeerde te vinden om Selford op te sporen.'
'Heeft u hem wel eens ontmoet?' vroeg Dick. Ze schudde ontkennend haar hoofd.

'Nee, maar moeder heeft hem gekend toen hij een kleine jongen was. Ik geloof dat ze hem één keer gezien heeft. Zijn vader was een verschrikking. Ik veronderstel dat mr. Havelock u dat verteld heeft - ik heb het toch wel goed geraden: gaat u hem opzoeken?' Dick knikte.
'Dat was het droeve nieuws dat ik u wilde vertellen,' zei hij. Op dat ogenblik werden ze in hun tête-à-tête gestoord door de aankomst van een oudere man met een azijnachtige stem die, vermoedde Dick, de secretaris was.
Hij ging terug naar Scotland Yard om captain Sneed te spreken, die er niet was geweest toen hij die morgen had opgebeld. Sneed luisterde zonder commentaar naar het vreemde verhaal van Lew Pheeney's nachtelijke bezigheid.
'Het klinkt helemaal als een leugen, en alles wat klinkt als een leugen, is dat meestal ook,' zei hij toen. 'Waarom is Pheeney niet bij je gebleven als dit zijn geweten zo bezwaarde? En wie zat hem achterna? Heb jij iemand gezien?'
'Niemand,' zei Dick. 'Maar de man was bang, en die angst was oprecht.'
'Hum!' zei Sneed, en drukte op een bel. Tegen de bediende die verscheen, zei hij: 'Stuur een mannetje naar Pheeney en breng hem hierheen. Ik moet hem een paar vragen stellen.' Toen bedacht hij zich, riep de man terug en zei tegen Dick, 'Jij weet zijn adres. Loop er eens langs en zie of je hem kunt opsnorren.'
'Mijn dienstperiode loopt heden om twaalf uur af.'
'Middernacht,' zei Sneed laconiek. 'Aan je werk!' Lew Pheeney's adres was in Great Queen Street, in een pension waar hij al jarenlang woonde, maar zijn hospita kon Dick niets vertellen. Pheeney was de middag tevoren om ongeveer vijf uur weggegaan en was niet teruggekomen. Een van de gewone verblijfplaatsen van de inbreker was een kleine club, die hoofdzakelijk de klandizie ondervond van die speciale klasse die eeuwig op het randje van de wet balanceert. Pheeney was er niet geweest; gewoonlijk kwam hij er om te ontbijten en zijn post op te halen.
Dick zag een man die zei dat hij een afspraak met Pheeney had gehad voor de avond tevoren, en dat hij tot twaalf uur had zitten wachten.
'Waar zou ik hem kunnen vinden?'
Hierop kreeg hii echter niet het antwoord dat hij wilde. Dick Martins beroep was net zo bekend als dat van Lew Pheeney. Hij bracht rapport uit aan Sneed, die om de een of andere reden de zaak ernstiger opnam dan Dick.

'Ik geloof het nu, die hele grafschenner geschiedenis,' zei Sneed, 'en het was beslist opmerkelijk dat Lew overstuur was, omdat er een aardbeving voor nodig is om hem van zijn stuk te brengen. Hij is toch niet in jouw flat?'
Toen Dick thuiskwam, was de flat leeg. Zijn huishoudster had niets gehoord of gezien van de inbreker. De detective slenterde zijn slaapkamer in en trok zijn jas uit, met de bedoeling om het oude sportjasje aan te trekken dat hij altijd droeg als hij zat te schrijven, want hij moest nog een aantal rapporten afmaken voordat hij voorgoed afscheid nam van de Yard. Het jasje hing niet op de gewone plaats en hij herinnerde zich dat zijn huishoudster hem had gezegd dat ze het in de kleerkast had opgeborgen: een groot mahoniehouten meubel, waarin zijn vier kostuums altijd op hangers werden opgehangen. Gedachteloos draaide hij aan de knop van de kastdeur en deed die open. Het lichaam van een man viel tegen hem aan, hem bijna omver werpend, en viel met een doffe bons op de grond. Het was Lew Pheeney, en hij was dood.

- 5 -

De grote vijf van Scotland Yard vulden Dick Martins eetkamer en wachtten op het rapport van de dokter, die inderhaast was opgeroepen. Na een paar minuten kwam de dokter binnen. 'Voor zover ik het aan de hand van een oppervlakkig onderzoek kan beoordelen,' zei hij, 'is hij al enige uren dood en werd hij óf gewurgd óf zijn nek werd gebroken.'
Ondanks zijn zelfbeheersing kon Dick een huivering niet onderdrukken. Hij had die nacht in de kamer geslapen waar, achter de gepolitoerde deur, dat afschuwelijke geheim had gelegen. 'Waren er geen sporen van een worsteling. Martin?' vroeg een van de officieren.
'In het geheel niet,' zei Dick nadrukkelijk. 'Ik zou denken dat de dokter het bij het rechte eind heeft: waarschijnlijk werd hij door iets zwaars getroffen en onmiddellijk gedood. Maar hoe ze in de flat zijn gekomen, mag de hemel weten!' Het meisje dat nachtdienst had gehad op de lift kon geen bevredigende inlichtingen geven, want ze kon zich niet herinneren dat er iemand de flat was binnengegaan nadat Dick uitgegaan was. De zes detectives onderzochten het pand nauwgezet.
'Er is maar één weg waarlangs hij binnengekomen kan zijn,' zei Sneed, toen ze klaar waren met hun onderzoek,' en dat is door de keuken.'
Van de keuken gaf een deur toegang tot een klein balkon, waarlangs aan de buitenkant een dienstlift liep die, zoals Dick uitlegde, gebruikt werd om pakjes van de leveranciers van het binnenplein beneden naar boven te brengen; hij werd vanaf de grond bediend door een kleine handel en een lier.
'Kun je je herinneren of de keukendeur gegrendeld was?'" vroeg Sneed.
De gekwelde jongeman legde uit dat hij na zijn terugkeer de vorige avond niet in de keuken was geweest. Maar zijn huishoudster, in tranen op de achtergrond, deelde mee dat de deur open was geweest toen ze 's morgens gekomen was. Dick keek neer op de binnenplaats. De flat was achttien meter van de grond en hoewel de mogelijkheid bestond dat de indringer langs de touwen van de dienstlift naar boven was geklommen, scheen dit toch wel iets te zijn dat de krachten van de meeste inbrekers te boven zou gaan.
'Heeft hij je geen aanwijzing gegeven wie de man kon zijn waar hij zo bang van was?' vroeg Sneed, toen de overige Yard-officieren teruggegaan waren

naar het hoofdkwartier. 'Nee,' Dick schudde zijn hoofd. 'Hij heeft me niets verteld. Hij was bang, en ik ben er zeker van dat zijn verhaal volkomen waar was - namelijk, dat hij was aangenomen om een graf te beroven, en dat hij het gevoel had dat de man die hem aangenomen had, hem vermoord zou hebben als het hem was gelukt.' Dick ging de volgende morgen naar Lincoln's Inn Fields en had een onderhoud met mr. Havelock, die het verslag al in de avondbladen gelezen had, hoewel het vreemde verhaal van Lew door de politie verzwegen was, zelfs bij de gerechtelijke lijkschouwing.

'Ja, ik was al bang dat dit onze plannen in de war zou sturen, maar het komt er eigenlijk voor een week of twee niet op aan, en als u in verband met het onderzoek nog langer hier moet blijven, zal ik de termijn nog verder verlengen. Hoewel de zaak in zekere zin dringend is, hoeft u toch niet op stel en sprong weg te gaan.'

In de hogere regionen van de Yard werd een vergadering belegd en men kwam overeen dat Dick verlof zou krijgen Engeland direct na het gerechtelijk onderzoek te verlaten, tenzij er een arrestatie werd verricht, en onder voorwaarde dat hij met het hoofdkwartier in contact zou blijven, zodat ingeval de moordenaar gevonden zou worden, hij onmiddellijk zou kunnen terugkeren om zijn getuigenverklaring af te leggen bij de rechtszitting. Hij bracht mr. Havelock op de hoogte van deze regeling.

Het gerechtelijk onderzoek werd vrijdags gehouden en, nadat Dick zijn verklaring had afgelegd, werd het voor onbepaalde tijd verdaagd. Zaterdagmorgen om twaalf uur verliet hij Engeland.

- 6 -

Toen Dick Martin Engeland verliet voor zijn zonderlinge onderzoek, stond de moord op Pheeney met grote koppen in de kranten en met bijna even grote letters in zijn hersens gegrift. Maar er waren andere gedachten en andere fantasieën die hem die reis bezig hielden en lang nadat de herinnering aan de vermoorde inbreker vervaagd was, bleef hem het beeld bij van twee grijze ogen die voortdurend naar hem lachten, en de klank van een zachte, lieve, plagende stem.

Was hij nu maar zo bijdehand geweest haar naam te weten te komen voor hij wegging. Dan had hij haar kunnen schrijven, of haar tenminste een briefkaart kunnen sturen uit alle vreemde landen die hij bezocht. Maar in de haast van zijn vertrek en ook doordat hij het zo druk had gehad door de moord op Pheeney, hoewel hij geen officiële rol had gespeeld in het onvermijdelijke onderzoek dat erop gevolgd was, had hij geen tijd gehad en ook geen voorwendsel kunnen vinden om haar te bezoeken. Een brief geadresseerd aan 'die aardige juffrouw met de grijze ogen van de Bellingham bibliotheek' zou haar vermoedelijk wel bereiken, als er tenminste nog niet een juffrouw was die het voorrecht genoot die kleur ogen te bezitten. Aan de andere kant (hij beredeneerde dit zo ernstig alsof het idee enige zin had) kon het ook wel zijn dat ze er boos over zou worden. Uit Chicago stuurde hij een briefje aan de secretaris van de bibliotheek om zich aan te melden als lid, hoewel hij net zomin behoefte had aan wetenschappelijke werken als aan een hok vol wilde katers. Maar hij hoopte dat haar naam op het ontvangstbewijs zou staan - pas toen hij de brief op de bus had gedaan, besefte hij dat tegen de tijd dat het antwoord in Chicago zou aankomen, hij duizenden kilometers uit de buurt zou zijn, en hij verwenste zijn eigen domheid. Hij had vanzelfsprekend niets van Sneed gehoord en alleen uit de sporadische Engelse kranten die hij in handen kreeg, kon hij het verloop van het mysterie Pheeney te weten komen. De politie had kennelijk nog geen arrestatie verricht en de berichten over de misdaad werden hoe langer hoe kleiner en onbetekenender.

Hij kwam uit Buenos Aires in Kaapstad aan, alleen om zijn man op een paar dagen te missen; hij kreeg daar wel het eerste opwekkende nieuws dat hij had ontvangen sinds hij met zijn opsporingen was begonnen. Het was een telegram van Havelock, waarin hem gevraagd werd onmiddellijk terug

te komen; met blijdschap ging hij aan boord van de Castle-boot die aan de kade lag. Die dag deed hij ook zijn tweede belangrijke ontdekking; de eerste had hij in Buenos Aires gedaan. Gedurende al zijn reizen had hij de dwalende lord, die hij rond de halve wereldbol had achtervolgd, niet één keer gezien, en zijn enthousiasme was al lang verdwenen. Met de stoomboot waarmee hij reisde en die verscheidene tussenhavens aandeed, duurde de reis van Kaapstad naar Madeira dertien dagen; voor de snellere postboot was hij vier dagen te laat geweest. Voor een man wiens belangstelling op een ander terrein lag dan deksporten, de eigenaardigheden van de passagiers en de wedstrijden die dagelijks gehouden werden, waren die dertien dagen de saaiste die Dick Martin ooit had moeten verduren. En toen, terwijl het schip stil lag om brandstof in te nemen, gebeurde het wonder. Vlak voordat de boot verder ging, kwam er een sloep langszij; een half dozijn passagiers kwam de trap op en een ogenblik dacht Dick dat hij droomde. Zij was het! Hij kon zich onmogelijk vergissen. Hij zou haar nog uit een miljoen mensen hebben herkend. Zij zag hem niet en hij ging ook niet naar haar toe. Want nu ze om zo te zeggen onder één dak waren en de gelegenheid waarvan hij had gedroomd zich zo onverwacht voordeed, was hij vreemd verlegen en hij vermeed haar totdat bijna de laatste dag was aangebroken.
Toen ze elkaar eindelijk ontmoetten, was ze de kalmte zelf. 'O ja, ik wist dat u aan boord was. Ik heb uw naam gezien op de passagierslijst,' zei ze, en hij was zo opgewonden dat hij zich niet eens beledigd voelde door de geamuseerde blik in haar ogen.
'Waarom hebt u niet tegen me gesproken?' vroeg hij botweg, en weer lachte ze.
'Ik dacht dat u hier - voor zaken was,' zei ze plagend. 'Mijn hutbediende vertelde me dat u de meeste avonden in de rookkamer naar het kaarten hebt gekeken. Ik vroeg me af wanneer u naar de bibliotheek zou komen. U bent nu lid, is het niet?'
'Ja,' zei hij onhandig, 'ik geloof het wel.'
'Ik weet het omdat ik uw ontvangstbewijs getekend heb,' zei ze. 'O, dan bent u -' hij zweeg, vol verwachting. 'Ik ben degene die tekende.' Ze vertrok geen spier van haar gezicht. En toen:
'Hoe heet u?' vroeg hij onbeschaamd. 'Ik heet Lansdown - Sybil Lansdown.'
'Natuurlijk, nu herinner ik het me!'
'Dus u heeft het ontvangstbewijs gezien?' Hij knikte.

'Het werd als onbestelbaar naar de bibliotheek teruggestuurd!' ging ze meedogenloos' door.
'Ik heb nog nooit een menselijk wezen meegemaakt dat het klaarspeelde dat een man zich zo'n dwaas voelde als u,' protesteerde hij lachend. 'Ik bedoel, zoals u maakt dat ik me voel,' verbeterde hij haastig.
Daarmee eindigde het gesprek tot 's avonds. Op het donkere dek, naast elkaar, spraken ze over algemene dingen, totdat -'Licht aan bakboord, sir,' zei een gedempte stem op het brugdek. De twee mensen die op het smalle dek over de reling leunden, zagen een lichtstraal die een fractie van een seconde op het oppervlak van de donkere zee trilde en toen weer verdween.
'Dat *is* toch een vuurtoren?'
Dick gleed tersluiks langs de brede reling een beetje dichter naar het meisje toe.
'We naderen het einde van de reis.'
Stilte, dan: 'U bent toch geen Amerikaan?'
'Canadees uit gewoonte, Engelsman door geboorte - meestal alles wat de mensen maar van me willen. Een soort renegaat.' Hij lachte zachtjes in het donker.
'Ik vind dat geen prettig woord. Ik vroeg me af of ik u zou ontmoeten toen ik in Madeira aan boord kwam. Er zijn verschrikkelijk veel zonderlinge mensen aan boord.'
'Dank u voor deze vriendelijke woorden,' zei Dick ernstig; ze protesteerde. Hij ging door: 'Er is nog nooit een zeeschip geweest dat niet boordevol zonderlinge mensen zat. Ik geef u een miljoen als u kans ziet op een paketboot te reizen waar niet de een of andere passagier zegt: "Hemel, wat een verzameling!" over de anderen. Nee, miss Lansdown, u bent niet afgezaagd. In ieder geval, het leven is afgezaagd. Het meest afgezaagde dat men kan doen, is eten en slapen. Probeer op een originele manier te leven en let eens op hoe snel u dood bent. Hier, een ander vreemd ding op schepen - je brengt nooit de moed op mensen aan te spreken die je graag mag, tot je nog maar één dag van de haven af bent. Wat ze de rest van de tijd uitvoeren, heb ik nog nooit kunnen ontdekken. Vijf dagen vanaf Madeira - en ik heb u tot vanmiddag niet gesproken. Dat is het bewijs.' Ze ging wat verder van hem af staan en rechtte haar rug. 'Ik denk dat ik eens naar beneden ga,' zei ze. 'Het is nogal laat en we moeten vroeg op -'
'Wat u werkelijk denkt,' zei Dick vriendelijk, 'is dat ik over een ogenblik uw hand zal grijpen en ga zeggen dat het heerlijk zou zijn als we zo altijd

verder konden varen, onder de sterren en meer van die dingen. Ik ben het niet van plan. Schoonheid trekt me aan, dat geef ik toe. Ik weet dat u mooi bent, omdat ik aan uw gezicht niets onregelmatigs heb gezien.' Hij hoorde haar lachen. 'Dat is schoonheid in zekere zin - iets waar niets onregelmatigs aan is. Als uw neus dik was geweest en uw ogen klein en glazig en uw huid als een van die landkaarten die de bevolkingsdichtheid aangeven, zou ik u bewonderd hebben om uw goede karakter, maar ik zou u niet in de Cleopatra-klasse geplaatst hebben. Ik wed dat ze niet eens bijzonder knap was, als het erop aan komt.'
'Gaat u weer naar het buitenland?' Ze gaf het gesprek een wending die wat minder verwarrend was voor haar, maar ze betreurde eigenlijk de noodzaak.
'Nee, ik blijf in Londen, in Clargate Gardens. Ik heb een aardige kleine flat; iedere kamer is zo klein dat je in het midden kunt gaan zitten en de muren kunt aanraken zonder je ervoor uit te rekken. Maar hij is groot genoeg voor een man zonder aspiraties. Als je zo oud wordt als ik - veertien september word ik dertig: voor het geval u me bloemen wilt sturen - ben je er tevreden mee als je rustig op je stoel kunt gaan zitten en die ouwe wereld langs je voorbij ziet trekken. Ik zal blij zijn als ik terug ben. Londen krijgt je te pakken, en net als je er genoeg van krijgt, komt er een mist op zetten zo dik als een deken en kun je de weg naar buiten niet vinden.' Ze zuchtte.
'Onze flat is nog kleiner dan die van u. Madeira was hemels na Coram Street!'
'Welk nummer?' vroeg Dick brutaal.
'Een van de vele,' glimlachte ze. 'En nu ga ik echt. Welterusten.' Hij liep niet met haar terug naar de gang, maar slenterde naar de zijkant, vanwaar hij de slanke gestalte kon gadeslaan toen ze vlug over het verlaten dek liep.
Hij vroeg zich af wat haar naar Madeira gebracht kon hebben, want hij giste dat ze niet een van die bevoorrechte mensen was die zich, om de ongemakken van de strenge Engelse winter te ontlopen, kunnen veroorloven het spoor van de lente te volgen.
Ze zag er nog veel aardiger uit dan hij gedacht had - ze was mooi op een bleke, Oosterse manier - het waren haar even scheefstaande ogen die een herinnering opriepen aan het Oosten - bleek was het eigenlijk niet - en toch niet roze. Misschien was het de geraniumrode kleur van haar lippen die door het contrast de illusie van bleekheid gaf. Mager? Hij besloot dat ze dat niet was. Als hij aan magere mensen dacht, dacht hij aan iets breekbaars - en zij was soepel en buigzaam. Verbaasd ontdekte hij dat hij bezig was haar

charme te analyseren; hij kuierde over het dek en liep de rooksalon in. Hoewel het over elven was, waren alle tafeltjes bezet door de gewone groep. Hij liep naar een hoek en sloeg het spel gade.
Zijn bijzondere belangstelling ging uit naar een zeer joviale speler die onwaarschijnlijk hoge winsten had gemaakt, maar wiens enthousiasme begon te tanen onder Dicks scherpe blik. Na enige keren onbehaaglijk en gebelgd in Dicks richting te hebben gekeken, gooide hij zijn kaarten neer. 'Ga naar bed,' gromde hij, grabbelde zijn winst bij elkaar en stond op.
Vlak voor Dick bleef hij staan.
'Verleden week heb je honderd pond van me gewonnen,' zei hij. 'Voor je van dit schip afgaat, betaal je me die terug.'
'Hoe wil je ze hebben, in bankbiljetten of in klinkende munt?' vroeg Dick Martin beleefd. 'Of heb je liever een cheque?' De grote man zei een ogenblik niets, toen: 'Kom mee naar buiten.'
Dick volgde hem naar het zwak verlichte promenadedek. 'Kijk es hier, meester. Ik heb gewacht op 'n kans om es effe met je te praten - ik ken je niet, maar je facie komt me bekend voor. Ik heb al tien jaar op deze manier gewerkt en 'n klein beetje concurrentie kan ik wel hebben, maar niet veel. Wat ik niet verdraag, is dat een goedkope snertvent als jij me in de luren legt en me het vel over de oren haalt met een stelletje valse kaarten. Vat je me?'
'Het komt erop neer dat jouw nobele ziel smacht naar eerlijk spel onder valsspelers,' zei Dick. 'Dit wel eens gezien?' Hij haalde een metalen speldje uit zijn zak; de grote man hikte van schrik.
'Ik mag het niet meer dragen omdat ik niet meer bij de Koninklijke Canadese politie werk,' zei Dick Martin, en stak het speldje weer weg. 'Ik draag het bij me als herinnering aan die goeie ouwe tijd. Je kent me toch wel? Je hebt er alle reden voor! Ik heb je acht winters geleden in Montreal in je kraag gepakt toen je aandelen verkocht in een mijn die alleen maar in je verbeelding bestond.'
'Dick Martin Er klonk ontzag in zijn stem.
In de beslotenheid van zijn hut, die hij deelde met twee van zijn rotgenoten, veegde de grote man het zweet van zijn voorhoofd en gaf een korte levensbeschrijving van Dick.
'Hij is de vent die naar Klondike ging en Harvey Wells inpikte.
Hij had toen een snor, daardoor herkende ik hem niet. De vent is zo glad als een aal! Zijn vader was gouverneur van een gevangenis in Fort Stuart en

vond het goed dat zijn zoontje met de jongens speelde. Ze zeggen dat hij alles kan doen met een spel kaarten, behalve het laten zingen. Hij heeft Joe Haldy gegrepen door zijn zak te rollen voor het bewijsmateriaal, en Joe is toch behoorlijk uitgeslapen.'
De volgende ochtend kwam de heer Martin de loopplank van de *Grail Castle* af met een koffer in elke hand. Een lid van de Flackbende die bij alle ontschepingen was, op zoek naar prooi, merkte zijn jonge, zwierige gestalte op en hij klampte zijn vriend, de steward aan, die gewoonlijk een bron van inlichtingen was.
'Mr. Richard Martin, een van die lui die met hun tijd geen raad weten - kwam naar de Kaap uit Argentinië, ging naar Argentinië uit Peru en China - is naar Nieuw-Zeeland en India geweest - en de hemel mag weten waar verder naar toe.'
'Verdovende middelen?' De steward weifelde.
'Moet bijna - nee, hij is geen geregelde reiziger - hij had de beste hut aan boord en gaf goede fooien. Een paar jongens kwamen in Kaapstad aan boord en probeerden hem met bridgen een beentje te lichten, maar hij was hen te glad af.' Het hengelende bendelid lachte spottend. 'Kaartspelers schrikken die sufferds altijd af,' zei hij, met alle minachting die een waldief voelt voor zijn zeevarende broeders. 'Daarenboven zijn deze Kaapboten te klein, iedereen kent iedereen. Een kaartspeler loopt alle kans te verhongeren op zo'n boot. Tot ziens, Harry.'
Harry, de steward, beantwoordde de groet onverschillig en keek de oplichter na, die zich naar de douaneloods haastte.
Martin wachtte met een verveelde uitdrukking op zijn magere, bruine gezicht op de douanebeambte.
'Mr. Martin, als ik het goed heb?' De voorhoede van het gilde der kwartjesvinders glimlachte vriendelijk, terwijl hij zijn hand uitstak. 'Ik ben Bursen - ik heb op de Kaap kennis met u gemaakt,' zei hij hartelijk. 'Heel prettig u weer te zien.'
Zijn hand bleef leeg in de lucht hangen. Twee ernstige blauwe ogen namen hem nauwkeurig op. De oplichter zag er goedgekleed uit; hij droeg een duur overhemd; de zware gouden sigarettenkoker die net boven zijn vestzak uitstak, was indrukwekkend.
'We moeten eens een afspraak maken voor in de stad -'
'In de Wandsworth-gevangenis - of misschien Pentonville,' zei piek Martin bedachtzaam. 'Maak als de bliksem dat je hier wegkomt, jij amateur

sprookjesverteller!'
's Mans mond zakte open.
'Ga terug naar je pappie' - Dicks lange wijsvinger pookte in het chique vest, op de maat van zijn woorden - 'of naar de suikertante die je zulke praatjes heeft geleerd en zeg hem of haar dat ze in Southampton op het ogenblik de hoogste prijzen betalen voor sukkels.'
'Kijk eens hier, beste vriend -' de man sloeg een hoge toon aan om nog iets van zijn figuur te redden.
'Als ik je het water intrap, zullen ze me vasthouden voor de lijkschouwing - weg wezen!'
De afzetter was weg. Hij was een beetje boos, een beetje bang en heel erg warm onder zijn boordje, maar hij bleef een eind uit de buurt van de man met het bruine gezicht, tot hij de eerste trein zag vertrekken.
'Als dat geen stille is, laat ik me hangen,' zei hij en tastte naar zijn sigarettenkoker om troost te zoeken bij een Virginia. De koker was verdwenen!
Precies op dat moment trok Dick een sigaret uit het welgevulde interieur en woog de koker op zijn hand, hij was tenminste 15 karaats en geld waard. 'Wat een prachtige koker!'
Het meisje tegenover hem strekte haar hand uit, een vriendelijk gebaar, dat Dick Martin zeer prettig vond. In haar eenvoudig mantelpakje en nauw om haar gezicht sluitend hoedje was ze weer een heel ander soort meisje, er straalde een nieuwe charme van haar uit.
'Ja, hij is nogal aardig,' antwoordde Dick bescheiden. 'Ik heb hem van een vriend gekregen. Blij dat uw vakantie erop zit?' Ze onderdrukte een zucht terwijl ze hem de koker teruggaf. 'Ja, tot op zekere hoogte. Het was niet precies een vakantie en het was verschrikkelijk duur. Ik spreek ook geen Portugees, en dat maakte het moeilijk.' Hij trok zijn wenkbrauwen op.
'Maar al het hotelpersoneel spreekt Engels,' zei hij; ze glimlachte spijtig.
'Ik was niet in een hotel. Ik heb in een klein pension gelogeerd op de berg, en ongelukkig genoeg spraken de mensen die ik bezoeken moest, alleen maar Portugees. Er was een meisje in het pension dat een beetje Engels sprak en ze was heel hulpvaardig. Ik had eigenlijk net zo goed thuis kunnen blijven.' Hij lachte zacht.
'Dan zitten we in hetzelfde schuitje. Ik heb vijftigduizend kilometer ver achter een schim aangejaagd!'
Ze lachte vermaakt.

'Was u ook op zoek naar een sleutel?' vroeg ze, en hij keek haar verbaasd aan. 'Naar een wat?'
Ze opende de lakleren tas die op haar knieën stond en haalde er een klein kartonnen doosje uit. Ze lichtte het deksel eraf en schudde een platte sleutel van een merkwaardige vorm in haar hand. Hij zag eruit als een uit zijn kracht gegroeide Yale-sleutel, behalve dat de inkepingen niet slechts aan één kant zaten, maar zich in ingewikkelde ribbels en uitsteeksels aan de andere kant herhaalden.
'Dat ziet er zeker raar uit,' zei hij. 'Bent u daarnaar op zoek geweest?' Ze knikte.
'Ja - hoewel ik niet wist dat dit alles was dat ik van mijn reis zou overhouden. Het klinkt een beetje gek, hè? Alleen - er was een Portugese tuinman, Silva geheten, die mijn vader kende. Hij is in dienst geweest bij een familielid van ons. Heb ik er niet eens over opgeschept dat ik familie was van lord Selford - nu ik eraan denk, hoe ziet hij er uit?'
'Als de letter O, alleen vager," zei hij. 'Ik heb hem nooit gezien.'
Ze stelde hem een vraag en vervolgde toen: 'Ongeveer drie maanden geleden kreeg mijn moeder een brief. Hij was in heel slecht Engels geschreven door een priester, en er stond in dat Silva dood was en dat hij voordat hij stierf, haar vergiffenis had gevraagd voor alles wat hij ons misdaan had. Hi j had iets nagelaten dat alleen maar aan een lid van onze familie overhandigd mocht worden. Dat klinkt nogal merkwaardig, vindt u niet?'
Dick knikte, ongeduldig naar het verdere verhaal. 'Natuurlijk was er geen sprake van dat moeder of ik zou gaan -wij hebben maar heel weinig geld om een zeereis te maken. Maar de dag erna kregen we een andere brief, gepost in Londen, met £ 100,-- in bankbiljetten en een retourbiljet naar Madeira!'
'Gestuurd door?' Ze schudde haar hoofd.
'Ik weet het niet. In ieder geval, ik ging. De oude priester was heel blij me te zien, hij vertelde me dat er in de loop van één maand drie keer in zijn huisje was ingebroken en hij was er zeker van dat de inbrekers op het kleine pakje uit waren dat hij voor me in bewaring hield. Ik verwachtte iets erg kostbaars te vinden, speciaal omdat ik had gehoord dat Señor Silva een zeer rijk man was. U kunt zich wel voorstellen hoe ik me voelde toen ik het doosje open deed en alleen deze sleutel vond.'
Dick draaide de sleutel om in zijn hand.

'Silva was rijk - een tuinman, zegt u? Moet veel geld verdiend hebben, wat? Heeft hij een brief achtergelaten?'
Ze schudde ontkennend haar hoofd.
'Niets. Ik was teleurgesteld en vond het toch nogal amusant. Om de een of andere reden stak ik de sleutel in de zak van de jas die ik aanhad, en dat was mijn geluk of mijn ongeluk. Ik was het huisje van de priester amper uit of er kwam een man uit een zijstraatje die mijn tasje uit mijn hand griste en verdwenen was voor ik om hulp kon roepen. Er zat niets van waarde in mijn tasje, maar het was nogal verontrustend. Zodra ik aan boord was, heb ik de sleutel in een envelop gedaan en hem aan de purser gegeven.'
'Heeft niemand u aan boord lastig gevallen?' Ze lachte geamuseerd.
'Niets, tenzij u het "lastig" zou vinden als u uw koffer ondersteboven gehaald aantrof en uw bed op de grond gegooid. Dat is twee keer gebeurd tussen Madeira en Southampton. Is dat romantisch genoeg?'
'Dat is het zeker!' zei Dick, en haalde diep adem. Hij keek weer naar de sleutel. 'Welk nummer in Coram Street?' vroeg hij. Ze had het hem gezegd vóór het ongepaste van de vraag tot haar doordrong.
'Wat denkt u dat er achter deze vreemde gebeurtenissen steekt?' vroeg ze toen hij het kartonnen doosje aan haar teruggaf. 'Vreemd is het zeker. Misschien had iemand die sleutel hard nodig.'
Het leek haar een erg onbenullige verklaring. Ze zat zich nog af te vragen hoe ze eigenlijk zo mededeelzaam kwam tegen een betrekkelijk vreemde, toen de trein Waterloo Station binnenliep. Ze voelde zich een beetje gepikeerd door zijn oppervlakkige afscheidsgroet; een knikje en hij was verdwenen tussen de andere passagiers en hun vrienden, die in drommen op het perron liepen.
Pas na een kwartier lukte het haar om haar bagage op te sporen in de chaos van koffers waarmee het perron voor de bagagewagen bezaaid was. Een kruier vond een taxi voor haar en ze gaf hem net een fooi toen een man vlak langs haar heen liep en tegen haar arm stootte, terwijl van de tegenovergestelde richting een andere man tegen haar aanbotste. Haar tas glipte uit haar handen en viel op de grond. Vóór ze zich kon bukken, griste een derde man het op, en gaf het zo vlug als een bliksemschicht aan een onopvallende kleine man die achter hem stond. De dief draaide zich om, om er vandoor te gaan, maar een hand pakte hem bij zijn kraag en draaide hem onzacht om; toen zijn handen ter verdediging omhoog kwamen, trof een keiharde vuist hem op de kin en hij werd vakkundig gevloerd. 'Ga op je

benen staan, tassendief, en laat me je gapvergunning eens zien!' zei Dick Martin streng.

- 7 -

De volgende morgen om tien uur wandelde Dick welgemoed naar Lincoln's Inn Fields. De vogels kwetterden in de hoge bomen, het plein koesterde zich in de bleke aprilzon en wat Dick betreft, hij had vrede met de hele wereld, hoewel hij meer dan vijftigduizend kilometer had afgelegd en niet eens als besluit een gunstig verslag kon uitbrengen. De firma Havelock & Havelock was gevestigd in een oud huis uit de periode van koningin Anna; het stond schouder aan schouder met andere huizen uit dezelfde tijd. Een rij koperen naamplaten op de deur duidde aan dat hier het registratiekantoor was van een dozijn maatschappijen, want mr. Havelock was juridisch adviseur van een aantal handelmaatschappijen en hoewel hij nooit in een gerechtshof verscheen, genoten ontelbare en welvarende ondernemingen het onschatbare voorrecht door hem geadviseerd te worden. Klaarblijkelijk werd de detective verwacht, want de bediende in het personeelskantoortje was bijna hartelijk. 'Ik zal mr. Havelock zeggen dat u er bent,' zei hij en hij was binnen een paar seconden terug om de wereldreiziger een wenk te geven dat hij het privé-heiligdom van de oudste firmant kon binnengaan.
Toen Dick Martin binnenkwam, was de jurist bijna klaar met het dicteren van een brief; hij glimlachte verwelkomend en knikte naar een stoel. Toen het dictaat klaar was en de secretaresse de kamer verlaten had, stond hij op van achter zijn zware schrijfbureau en stopte zijn pijp. 'Dus u heeft hem niet gezien?' vroeg hij. 'Nee. Ik heb snel gereisd, maar hij was sneller. Ik kwam aan in Rio op de dag dat hij er weggegaan was. Ik was in Kaapstad drie dagen nadat hij over land naar Beira was vertrokken en toen kreeg ik uw telegram.' Havelock knikte ernstig en trok aan zijn pijp. 'De ongrijpbare duivel!' zei hij. 'U had hem misschien in Beira ingehaald. Hij is daar nog.'
Hij liep naar zijn bureau en drukte op een zoemer; zijn secretaresse verscheen weer.
'Geef me het Selford-dossier - het lopende,' zei hij, en wachtte tot ze terugkwam en hem een grote blauwe map gaf. Hieruit nam hij een telegramformulier dat hij aan zijn bezoeker overhandigde. Dick las:

HAVELOCK, LONDEN. WIE IS DIE MAN MARTIN DIE ME ACHTERNA ZIT? HEB DE VOLMACHT AL VERZONDEN. LAAT ME S.V.P. MET RUST. BEN IN AUGUSTUS IN LONDEN. - PIERCE

Het telegram was gedateerd in Kaapstad, drie dagen voor Dick er was aangekomen.
'Ik kon moeilijk iets anders doen,' zei mr. Havelock, en wreef geïrriteerd met zijn knokkel langs zijn neus. 'Heeft u iets over hem gehoord?' Dick grinnikte.
'De kerel heeft nergens zo lang stilgestaan dat iemand hem kon opmerken,' zei hij. 'Ik heb met hotelportiers en receptionisten gepraat in zeven soorten gebroken Engels en niemand kon zich iets bijzonders herinneren. Hij was in Kaapstad op de dag dat de nieuwe hoge commissaris uit Engeland aankwam.'
'En,' vroeg Havelock na een korte stilte, 'wat heeft dat ermee te maken?'
'Niets.' Weer een stilte en dan: 'Waar verdenkt u hem precies van?'
Mr. Havelock kneep zijn lippen op elkaar.
'Ik weet het niet,' gaf hij openhartig toe. 'In het slechtste geval dat hij getrouwd is, of verward is geraakt in de strikken van de een of andere vrouw die hij niet graag mee naar Engeland brengt.'
Dick bevingerde bedachtzaam zijn kin. 'Heeft u veel correspondentie van hem?' En toen de ander knikte: 'Mag ik die inzien?'
Hij nam de map aan van mr. Havelock en sloeg de bladen om.
Er waren lange telegrammen, verzonden uit verschillende delen van de wereld, lange en korte brieven, beknopte instructies, kennelijk in antwoord op een vraag van Havelock.
'Deze zijn alleen over het afgelopen jaar. Ik heb een paar dozen vol met dit soort brieven; als u ze wilt zien?'
Dick schudde ontkennend zijn hoofd.
'Zijn deze allemaal door hem zelf geschreven?'
'Ongetwijfeld. Er is geen kwestie van dat iemand anders zich voor hem uitgeeft, als u dat bedoelt.'
De detective gaf de map met een grimas terug.
'Ik wilde dat ik hem ergens had ingehaald,' zei hij. 'Ik had wel eens willen zien wat hij voor een vogel is, hoewel ik een dozijn jonge kerels ken wier voeten gaan jeuken op het moment dat ze stilzitten. Het spijt me dat ik niet meer succes heb gehad, mr. Havelock, maar, zoals gezegd, de knaap beweegt zich snel. Misschien dat ik u over een poosje wel verzoek of ik al zijn brieven mag inzien, ik zou ze graag allemaal eens bestuderen.'
'Als u wilt, kunt u ze nu zien,' zei de advocaat, en reikte naar de bel.

De detective hield hem terug.
'Wat de verbintenis aangaat, geloof ik dat u zich niet bezorgd hoeft te maken. Hij was alleen in New York en alleen in San Francisco. Hij -ging zonder iemand op sleeptouw in Sjanghai aan land en ik heb zijn spoor gevolgd door India zonder dat iets erop duidde dat er een dame in zijn gezelschap zou zijn. Als hij terugkomt in augustus zou ik graag eens met hem praten.'
'Dat kan,' zei mr. Havelock. 'Als ik hem tenminste lang genoeg vast kan houden om u tijd te geven naar hem toe te gaan.' Dick ging naar huis; zijn gedachten hielden zich bezig met twee belangrijke problemen. In zijn zak had hij een dikke cheque voor de bewezen diensten. De vrouw die het huishouden voor hem bijhield, was uit om boodschappen te doen toen hij thuiskwam. Hij ging achter zijn bureau zitten, met zijn hoofd in zijn handen en zijn haar in de war, en liet de laatste zes maanden de revue passeren. Maar het probleem dat hem bezighield, liet zich niet oplossen. Hij trok de telefoon naar zich toe en belde Havelock.
'Ik heb u vergeten te vragen waarom hij zichzelf eigenlijk Pierce noemt.'
'Wie? O, Selford. Hij heet Pierce, John Pierce. Ik heb vergeten u te vertellen dat hij een ontzettende hekel heeft aan zijn titel. Heb ik het u toch verteld? Heeft u enig idee?'
'Nee, geen enkel,' zei Dick onwaar, want hij had er verscheidene. Hij moest nog één koffer uitpakken en deze zette hij nu op tafel. Hij zat vol documenten, hotelrekeningen, aantekeningen die hij in de loop van zijn reis gemaakt had en op de bodem een vierkant vloeiblad, dat hij voorzichtig te voorschijn haalde en tegen het licht hield. Er stond een afdruk op van een envelop geadresseerd aan: mr. Bertram Cody, Weald House, South Weald, Sussex. Het was eigenlijk niet nodig dat hij het bekeek, want hij had het adres zorgvuldig gekopieerd. Hij had het vloeiblad gevonden in de privé-zitkamer van het Plaza-hotel in Buenos Aires, welke achtenveertig uur voor zijn aankomst bezet was geweest door de rusteloze John Pierce. Niemand had de kamer na diens vertrek gebruikt, totdat Dick de hoteleigenaar had gevraagd hem de kamer te laten zien waar zijn prooi gewoond had.
Hij sloot het vloeiblad weg in een la van zijn bureau, slenterde zijn slaapkamer in en bekeek zichzelf lang in de spiegel. 'Jij wou jezelf een detective noemen, hè?' zei hij honend tegen zijn spiegelbeeld. 'Jij armzalige stuntelaar!' Hij besteedde de rest van de dag aan het perfectioneren van een nieuwe kaarttruc, die hij gedurende de reis had opgepikt; hij moest proberen

met de palm van zijn hand de bovenste kaart van het spel op de negende plaats te krijgen, razend moeilijk. Met zijn stopwatch voor zich op tafel, oefende hij tot hij het klaarspeelde de kaart in een vijftiende seconde te laten verhuizen. Toen was hij tevreden. Het begon al te schemeren toen hij zijn auto uit de garage haalde en wegreed in zuidelijke richting.

- 8 -

'Laat hem binnenkomen,' zei de heer Bertram Cody. Hij was een kleine, kale man met een zachte stem en had de gewoonte breedsprakig te zijn. Hij had vijf minuten nodig om iets te zeggen wat een ander in drie zinnen af kon. Van deze tekortkoming was hij zich goed bewust en hij maakte er zelf altijd grapjes over.
Hij zette zijn zware goudgerande bril recht en tuurde weer naar het kaartje -
MR. JOHN RENDLE 194, COLLINS STREET, MELBOURNE
De naam zei hem niets. In de tachtiger jaren had hij wel een Rendle gekend, een hoogst achtenswaardige thee-importeur, maar hun contact was zo oppervlakkig geweest, dat het zeer onwaarschijnlijk was dat die het zou zijn. Toen de bezoeker werd aangekondigd, zat Cody een kleine zakagenda te bekijken, een rood Marokkaans leren boekje, dat behalve een dagagenda, een vakje bevatte voor kaartjes en postzegels en een plat beursje. Hij schoof het boekje onder een stapel papieren toen de bezoeker binnentrad. 'De heer Rendle,' zei een harde vrouwenstem in het in schaduwen gehulde gedeelte van de kamer waar de deur zich bevond. Uit het duister stapte een lange, knappe jongeman die in de verste verte geen gelijkenis vertoonde met de lang vergeten koopman.
'Wilt u plaats nemen?' vroeg mr. Cody vriendelijk. 'En wilt u me excuseren voor het halfduister hier. Mijn ogen zijn niet meer zo goed en het helle lamplicht is zeer pijnlijk. Deze zorgvuldig afgeschermde bureaulamp is voor mij voldoende, hoewel niet voor mijn bezoekers. Gelukkig ontvang ik mijn bezoekers meestal overdag, als u me deze onbeleefde opmerking wilt vergeven.'
De bezoeker glimlachte, klaarblijkelijk stoorde het hem niet in het minst dat de grote, weelderig gemeubileerde bibliotheek in een diepe schemering gehuld was. Hij tastte naar een stoel die hij kon zien door het glanzen van de gepolitoerde rugleuning, en ging zitten.
'Het spijt me dat ik u op dit uur kom storen, mr. Cody, maar ik ben net gisteren aangekomen met de *Moldavia.''*
'Uit China,' mompelde mr. Cody. 'Uit Australië - ik ben overgestapt in Colombo.'
'De *Moldavia* heeft niet in Colombo aangelegd omdat daar cholera was uitgebroken,' onderbrak Cody hem, nog vriendelijker dan zo even. De

bezoeker lachte.
'Integendeel, hij heeft er wel degelijk aangelegd en met mij zijn ongeveer dertig andere passagiers aan boord gekomen. Het uitbreken van de cholera werd pas bekend nadat wij de haven hadden verlaten. U verwart de *Moldavia* met de *Morania,* die een week later voor niets is gekomen.'
Een blos kroop omhoog langs mr. Cody's vlezige gezicht. Het was een gevoelige slag voor hem dat hij zich vergist had. 'Neemt u mij niet kwalijk,' zei hij. 'Ik voel me zeer vernederd. Het was de *Morania* - neemt u me niet kwalijk! Heeft de *Moldavia* een voorspoedige reis gehad?'
'Allesbehalve. We kwamen in een orkaan terecht en verloren drie boten -'
'De twee reddingboten op het spardek en een sloep op het achterdek,' knikte mr. Cody. 'Er is ook een laskaar overboord geslagen. Vergeeft u me dat ik u in de rede val. Ik ben een verwoed krantenlezer.'
Er viel een stilte in het gesprek. Mr. Cody wachtte, zijn hoofd opzij gebogen.
'Nu, misschien -?' opperde hij, bijna verlegen. Weer glimlachte zijn bezoeker.
'Ik heb een vreemde boodschap,' zei hij. 'Ik ben de eigenaar van een kleine boerderij bij het Ten Mile Station - hij grenst aan een van uw bezittingen in dat deel van de wereld.' Mr. Cody knikte langzaam. Hij had veel bezittingen overzee: het waren goede beleggingen.
'Ik heb reden om aan te nemen dat zich goud bevindt op uw land,' ging Rendle door. 'En ik ben deze mening toegedaan omdat ik een ingenieursopleiding heb gehad en wel iets afweet van metallurgie. Zes maanden geleden heb ik een ontdekking gedaan waaraan ik, nogal vanzelfsprekend, geen ruchtbaarheid heb willen geven voordat ik zeker was van mijn zaak.' Hij hield een hele verhandeling over conglomeraten en goudaders, terwijl Bertram Cody luisterde, zo nu en dan met zijn hoofd knikkend. Onderwijl spreidde de heer Rendle een kaart uit op het bureau - een kleine kaart op schaal, die Bertram Cody niet in het minst interesseerde.
'Mijn theorie is dat er van hier naar daar een ader loopt -' Toen zijn gast klaar was met zijn uiteenzetting, zei Cody: 'Ja, ik weet dat er goud zit op Ten Mile Station; onze agent Tiad het al ontdekt en het ons medegedeeld, zodat uw vrees, mr. - hum - Rendle, dat hij zijn - eh - vondst geheim hield, geheel ongegrond was. Er is goud, ja. Maar niet in zulke hoeveelheden dat het de moeite van het ontginnen waard is. Het heeft al in de kranten gestaan - hum - u heeft dat natuurlijk niet gezien. Niettemin ben ik u dankbaar. De

menselijke natuur is inderdaad zwak en ik kan u niet genoeg danken voor uw attentie en - hum - de moeite welke u zich heeft willen geven.'
'Ik heb begrepen dat u deze bezitting van lord Selford heeft gekocht,' hield mr. Rendle aan.
De kale man knipperde met zijn ogen, alsof hij door een schel licht werd verblind.
'Van zijn - eh - zaakgelastigden, een vooraanstaand advocatenkantoor. Ik kan me op het ogenblik de naam niet te binnen brengen. Zijn lordschap is in het buitenland, weet u. Ik geloof dat hij moeilijk te bereiken is.' Hij spreidde zijn plompe handen uit in een hulpeloos gebaar. 'Het is moeilijk! Deze jongeman verkiest zijn leven reizend door te brengen. Zijn zaakgelastigden ontvangen een brief uit de - hum - wilde pampa's van Argentinië - zij sturen hem geld in China - een avontuurlijk leven, beste jonge vriend, maar nogal onrustig voor zijn - hum - familie, als hij die tenminste heeft. Ik weet het niet zeker.'
Hij schudde zijn hoofd en zuchtte; toen schrok hij op, alsof het voor het eerst tot hem doordrong dat zijn bezorgde opmerkingen een toehoorder hadden gehad, hij stond op en stak zijn beide handen uit.
'Ik dank u zeer voor uw komst,' ademde hij en mr. Rendle voelde zijn hand omvat door twee warme, zachte palmen. 'Ik dank u voor uw belangstelling. Zo een onzelfzuchtigheid als van u maakt het leven lichter.'
'Hoort u wel eens iets van hem?' vroeg de bezoeker.
'Van - hum - zijn lordschap? Nee, nee. Hij weet niets van mijn bestaan af. O hemel, nee!' Hij nam de bezoeker bij de arm en begeleidde hem naar de deur. 'Heeft u een auto?' Hij was zijn gast bijna dankbaar dat deze een dergelijk voorwerp bezat. 'Ik ben er blij om. Het ziet er nogal onweersachtig uit - en het is al laat. Half elf, geloof ik? Een goede reis!' Hij bleef in het portiek staan tot de achterlichten van de auto achter een bosje rododendrons langs de oprijlaan verdwenen waren en ging terug de hal in.
De corpulente, harde vrouw in de zwart zijden japon, van wie Dick gedacht had dat ze Cody's huishoudster was, volgde haar echtgenoot de studeerkamer in en sloot de deur achter zich. 'Wie was hij?' vroeg ze. Ze had een onbeschaafde, doordringende, klagende stem.
Mr. Cody ging achter het zware bureau zitten en glimlachte vergenoegd, terwijl hij zich in de kussens van zijn stoel nestelde. 'Hij heet Dick Martin,' zei hij, 'en hij is detective.' Mrs. Cody verschoot van kleur.

'Goeie hemel! Detective! Bertie, wat kwam hij hier doen?' Ze was helemaal van streek, de grove, zwaar beringde hand die ze naar haar mond bracht, beefde. 'Weet je het zeker?' stotterde zij. Mr. Cody knikte.

'Een doorgewinterde - maar ik verwachtte hem. Ik heb op z'n minst drie foto's van hem. Ik vraag me af,' zei mr. Cody zacht, 'ik vraag me werkelijk af...'

Zijn hand schoof onder de stapel papieren, op zoek naar de agenda, en hij werd plotseling doodsbleek. 'Hij is weg - mijn agenda en de sleutel - mijn god, de sleutel!' Hij wankelde omhoog als een dronken man, zijn gezicht vertrokken van afschuw.

'Hij deed het toen hij me die kaart liet zien!' mompelde hij hees. 'Ik was vergeten dat die vent een rasdief is. Doe verdomme die deur dicht. Ik moet opbellen.'

- 9 -

Dick reed in zijn zescilinder wagen; de carrosserie had betere dagen gekend, maar Dick beweerde dat de motor zijns gelijke niet vond. De ruitenwisser ging driftig op en neer, terwijl hij behoedzaam Portsmouth Road afreed, zijn koplampen witschijnend voor hem uit. De regen kletterde neer. Hij moest een raampje open hebben om wat te kunnen zien en zijn regenjas was aan de raamkant weldra zwart en glimmend. 'Coram Street 107,' dacht hij onbewust. Hij vroeg zich af waarom hij zijn geslaagde bezoek aan mr. Bertram Cody in verband bracht met het meisje dat maar zelden uit zijn gedachten was. Van tijd tot tijd ging zijn hand naar zijn zak en naar het platte leren boekje. Er zat iets hards in; eerst dacht hij dat het geld was, en toen drong het plotseling in een flits tot hem door dat de aanraking van dit boekje hem aan Sybil Lansdown deed denken. Hij trok de wagen zo plotseling op dat hij over de weg slipte en op een haar na in een sloot terecht kwam. Hij zette de wagen langs de kant en deed het licht aan om zijn 'vondst' aan een nader onderzoek te onderwerpen. Voordat hij het beursje open had, wist hij wat hij zou vinden. Maar hij had geen idee gehad van het model en de afmetingen van de sleutel die in zijn handpalm lag. Het was, wat de grootte betrof, bijna een getrouwe kopie van de sleutel die Sybil Lansdown hem in de trein had laten zien en die zich nu in zijn banksafe bevond. Dick floot zacht, deed het boekje weer in zijn zak, maar liet de sleutel onder de rubbermat op de vloer glijden. De ondernemende heren die zulke verwoede en kostbare pogingen in het werk hadden gesteld om Sybil Lansdowns sleutel te pakken te krijgen, zouden er zeker niet voor terugdeinzen een auto aan te houden.

Dick begon ontzag te krijgen voor de sleutelbroederschap en vond dat hij in een avontuur terecht gekomen was dat heel wat interessanter was dan het achternazitten van een rondtrekkende edelman. Hij deed het licht uit en dreef zijn wagen weer voort over de drijfnatte weg, terwijl hij overdacht wat een vreemde ontdekking hij had gedaan. Cody had ontkend dat hij contact had gehad met die rare lord Selford - waarom? En wat had die sleutel te betekenen? Dick had gezien dat de zalvende man het boekje onder de papieren schoof toen hij binnenkwam en had in een overmoedige bui en louter uit nieuwsgierigheid de eerste de beste gelegenheid aangegrepen om

het boekje weg te halen. Hij zou de twee sleutels de volgende ochtend met elkaar vergelijken.
Ondertussen zou het wel verstandig zijn als hij zijn aandacht bij de weg hield. Een zware vrachtwagen had hem al bijna een sloot in gedreven en nu, nog veertig kilometer van zijn doel verwijderd, zag hij drie rode lichten voor zich uit. Hij minderde vaart tot hij ze op een paar meter afstand genaderd was. Ze waren op een rij op de weg gezet, waarschijnlijk met de bedoeling om aan te geven dat de weg opgebroken was. Toch was de vrachtwagen die hij daarnet gepasseerd was, over dit afgesloten weggedeelte gekomen.
Hij tuurde door het open raampje en zag aan zijn rechterhand een afgebrokkelde muur die aan de bovenkant met wilde wingerd bedekt was. Bij het licht van zijn koplampen zag hij een opening, daar was klaarblijkelijk een poort. Hij had deze hele situatie in een ogenblik in zich opgenomen, en onderwierp toen de weg en de drie rode lampen aan een nader onderzoek.
'Tja-ja,' mompelde hij, deed zijn lampen uit, nam iets uit zijn heupzak, opende zachtjes het portier en stapte de regen in. Een ogenblik luisterde hij scherp.
Er was geen geluid te horen, alleen het suizen en spatten van de regen. Hij hield het midden van de weg en liep behoedzaam naar de rode lampen, nam de middelste op en bekeek hem. Het was een oude lamp, inderhaast rood geverfd. De tweede was nieuwer, maar was van een heel ander model en ook hier was het glas bedekt met rode, doorzichtige verf. Zo ook de derde lamp.
Hij smeet de oude lamp in de sloot en hoorde tot zijn voldoening het geluid van brekend glas. Toen ging hij terug naar zijn wagen, stapte in, sloeg de deur dicht en zette zijn voet op de starter. Er klonk een jankend geluid; maar daar bleef het bij. Het was vreemd, want de motor was warm en had nog nooit geweigerd. Weer probeerde hij, zonder succes; hij ging de wagen uit en liep naar achteren om de benzinetank te bekijken. Het was niet nodig, want de wijzer stond op 'leeg'. 'Tja-ja,' zei Dick weer, en keek verbaasd naar de oorzaak van zijn onprettige situatie.
Hij had bijgetankt vlak voordat hij bij Cody's huis was aangekomen en desondanks wees de alleszins betrouwbare wijzer onloochenbaar naar de 'L', wat bevestigd werd door de holle klank die de tank liet horen toen hij hem beklopte. Hij snoof; het rook naar benzine. Hij scheen met zijn

zaklantaarn op de grond, waarop hij een metalen schroefdop zag liggen; hij raapte hem op en begreep wat er gebeurd was. De natte weg glansde opaal. Iemand had de dop verwijderd en zijn tank laten leeglopen terwijl hij de rode lampen aan het bekijken was.
Hij schroefde de dop er weer op. Vreemd dat hij niets gehoord had, de dop was hem nota bene aangeprezen als zijnde lucht- en waterdicht en had er zo vast opgezeten dat hij er alleen maar met een moersleutel af te krijgen was. Hij had geen reserveblik bij zich en was dus hulpeloos, tenzij -
Weer scheen hij met zijn lamp op de opening van de muur. Een oud, verroest hek hing nog aan één scharnier scheef tegen een bosje. Plotseling herkende hij de plaats. Hij had er geen idee van gehad dat hij in de buurt was van Gallows Cottage.
Hij hield zijn lantaarn aan en liep snel de lange oprijlaan op. Aan beide zijden woekerde een dikke heg van struiken. Boven zijn hoofd vormden de kruinen van grote populieren een poort. Met zijn lamp afwisselend naar beide kanten schijnend, liep hij over de sombere laan. Plotseling stond hij stil. In de schaduw van de heg zag hij een langwerpige, smalle kuil, pas gegraven en meer dan een meter diep.
''Het lijkt wel een graf,' hij huiverde en liep op het lelijke vierkante huis af. Het eens gave pleister was op dozijnen plaatsen afgebrokkeld, de kale stenen vormden donkere vlekken. Zijn zaklantaarn scheen op de schaduwen en spleten in de muur; het huis zag er armoediger uit dan ooit. De deur was hoog en smal, er was een kleine houten kap boven, die steunde op twee ijzeren staven. Er was geen teken van leven; geen hond blafte. Het huis was dood, het rotte.
Hij wachtte een ogenblik en ging toen de twee treden op naar de deur. Hij liet de klopper op het hout vallen en hoorde de holle echo door de hal klinken. Er kwam geen antwoord. Als hij niet beter geweten had, zou hij gedacht hebben dat het huis leeg was. Weer liet hij de klopper vallen. Na een paar minuten hoorde hij voetstappen in de hal. een roestige sleutel werd omgedraaid en kettingen werden losgemaakt. De deur werd een paar centimeter geopend en het licht van Dicks lantaarn bescheen het lange, tanige gezicht met de zwarte baard. Hoewel hij de man toch al eerder had gezien en voorbereid was, zag deze er zo sinister uit dat Dick bijna van schrik zijn lamp liet vallen.
'Wie is dit? Wat is dit?' vroeg een klagende stem. 'Benzine? Bent u uw benzine kwijtgeraakt? Ach, dat is dwaas. Ja, ik kan u wat geven, als u het

betaalt. Ik kan me niet veroorloven iets cadeau te geven.'
Hij liet niet merken of hij Dick herkend had, maar deed de deur wat verder open; Dick liep de hal in en keek naar de man die hem had binnengelaten. Dr. Stalletti had een onbeschrijflijk smerige zwarte overall aan. Aan zijn voeten droeg hij een paar hoge, Russische laarzen, versleten, vol barsten en slordig gelapt. Hij droeg geen boord. Wat Dick het eerst opviel was, dat de man zich sinds hun laatste ontmoeting klaarblijkelijk niet gewassen had. Zijn grote, krachtige handen waren zwart van het vuil, zijn nagels leken wel klauwen. Bij het licht van de kleine olielamp die de dokter droeg, zag Martin dat de hal kostbaar was gemeubileerd; er lag een dik, bijna nieuw tapijt, er hingen velours gordijnen en de stoelen en sofa's waren verguld en met damast bekleed, het moest allemaal een massa geld gekost hebben. Van de gepleisterde zoldering hing een zilveren kroon met elektrische kaarsen. Maar net als in de gang, lag ook hier alles onder een dikke laag stof. Toen hij over het tapijt liep, vlogen de stofwolkjes eruit. 'Wacht u hier, alstublieft. Ik haal benzine voor u - twee shilling per blik.'
Dick wachtte; de holle voetstappen van zijn gastheer klonken al zwakker. Hij bekeek de kamer nauwkeurig. Uit niets bleek het karakter of het beroep van deze vreemde, slordige man.
Al gauw hoorde hij de dokter terugkeren, twee benzineblikken werden in de hal neergezet en zijn vreemde weldoener kwam de kamer binnen, zijn handen afvegend aan zijn overall. 'Twee blikken benzine van de beste kwaliteit.' Aan niets was te merken dat de man hem kende, en toch was Dick er zeker van. Alsof hij de gedachten van zijn bezoeker raadde, kondigde de gebaarde man met zekere trots aan: 'Ik ben professor Stalletti. Ik geloof dat wij elkaar al eens ontmoet hebben. U kwam om een boek.'
'Dat is zo, professor.' Dick was op zijn hoede, ergens in hem klonk aanhoudend een waarschuwende stem.
'U hebt van mij gehoord - ja? Ik ben zeer bekend. Kom, kom, mijn vriend, betaal uw geld en maak dat u wegkomt.'
'Ik ben u zeer verplicht, professor,' zei Dick rustig. 'Hier heeft u vijf shilling, laat u de rest maar zitten.'
Tot zijn verbazing stak de man het geld met een tevreden grijns in zijn zak. Hij was kennelijk niet te trots om een slaatje uit hun
transactie te slaan.
Hij liep naar de voordeur en hield hem open; Dick ging zijdelings naar buiten, ervoor zorgend dat hij zijn gezicht naar de vreemde man gekeerd

hield. De professor opende zijn mond alsof hij wat wilde zeggen, maar veranderde van gedachten en sloeg de deur in Dicks gezicht toe. Op hetzelfde ogenblik kwam er van ergens uit het huis zo'n schreeuw van angst en pijn dat het bloed in zijn aderen stolde. Het was een klagende schreeuw die omhooggging tot een gil en toen in snikken wegstierf. Het zweet stond op Dicks gezicht en een secondelang voelde hij een impuls om het huis binnen te dringen en om een verklaring te vragen. Toen zag hij in dat het zinloos zou zijn en hij liep de oprijlaan af, met in iedere hand een blik benzine. Hij droeg schoenen met rubberzolen die bijna geen geluid maakten, waar hij blij om was, want nu hij zijn lamp niet kon gebruiken, moest hij zijn oren dubbel de kost geven. Hij was net voorbij het gedeelte in de heg waar hij de kuil had gezien, toen zijn scherpe oren een zwak geluid achter hem opvingen, dat ieder ander door het geruis van de neervallende regen ontgaan zou zijn. Het was geen geritsel, het was iets dat hij onmogelijk kon beschrijven. Dick draaide zich om en liep terug, turend in de dichte duisternis voor hem. Het geluid werd duidelijker hoorbaar. Rechts van hem knapte een twijg -toen zag hij plotseling het gevaar en liet de blikken vallen.

Voor hij zijn revolver kon pakken, was hij in een gevecht gewikkeld met iets dat naakt was, glad en dierlijk. Enorme blote armen grepen hem om zijn schouders, een grote hand tastte naar zijn gezicht en hij beukte blindelings op een naakte romp die zo gespierd was dat hij begreep dat hij zijn kracht verspilde. Plotseling, met een machtige krachtsinspanning, tukte hij zich om, bukte zich en rukte zijn aanvaller over zijn hoofd. Er volgde een doffe klap, gekreun, en een afschuwelijk snikkend, snotterend geluid dat niets menselijks had, en in de volgende seconde had Dick zijn revolver in zijn hand, met de veiligheidsgrendel neergedrukt.

'Blijf waar je bent, vriend,' hijgde hij. 'Ik wil je wel eens nader bekijken.'

Hij pakte zijn zaklantaarn en richtte de lichtstraal op de grond. Er was niemand. Het licht flitste naar rechts en naar links, maar er was geen spoor te bekennen van zijn aanvaller. Stond die achter hem? Hij draaide zich om en scheen in de richting van het huis; op dat moment zag hij een reusachtige gestalte, naakt op een lendendoek na, die in de struiken verdween. 'Alle duivels!' hijgde Dick Martin, hij greep de benzineblikken, snelde naar zijn wagen, vulde de lege tank en startte de motor. Even later reed hij op de weg naar Londen, zijn gedachten volkomen in beslag genomen door het

probleem van dr. Stalletti en de pas gegraven kuil die ongetwijfeld bestemd was geweest voor zijn eigen lichaam.

- 10 -

Mr. Cody hield niet van wandelen en bovendien was hij bijzonder bang uitgevallen, anders zou hij misschien de tien kilometer die hem van Gallows Cottage scheidden, op deze donkere, regenachtige avond gelopen hebben. In plaats daarvan liet hij zijn heftig protesterende chauffeur zijn auto voorrijden en zich tot op vijftig meter van het huis rijden. 'Rij achteruit die laan in, doof je lichten en beweeg je niet tot ik terugkom.'

Mr. Tom Cawler gromde iets onverstaanbaars. 'Zorg maar liever dat het niet te lang duurt!' zei hij. 'Wat zit hier eigenlijk achter, Cody? Waarom heb je hem niet bij je geroepen?'

'Bemoei je verdomme met je eigen zaken!' snauwde de kleine man, en hij verdween in het donker.

Hij kwam kort na één uur bij het huis aan en liep op de tast over de donkere oprijlaan. Een keer, toen hij met zijn wandelstok naar de weg zocht, kon hij geen grond voelen. Als hij op de stok had geleund, zou hij in de kuil langs de heg gevallen zijn.

Hij klopte niet aan de deur, maar liep om het huis heen en tikte op een van de donkere ramen; toen hij bij de voordeur terugkwam, was deze open en Stalletti stond in de hal. 'Ach, bent u het! Wat een vreemd uur voor u om op bezoek te komen! Kom binnen, mijn goede vriend. Ik heb uw telefonische boodschap ontvangen, maar helaas! Het lot is mij niet gunstig geweest.'

'Is hij ontkomen?' vroeg de ander vreesachtig.

Dr. Stalletti haalde zijn schouders op en streek langs zijn lange baard.

'Het was het lot,' zei hij. 'Anders was hij nu - zeer dicht bij ons geweest. Ik heb de lampen op de weg gezet en eigenhandig zijn tank laten leeglopen, en ik was terug in huis voordat hij kwam. De situatie was buitengewoon en opmerkelijk. Tussen hem en de dood was net zoveel ruimte als deze kaart dik is.' Hij had patience zitten spelen en stak een vettige, beduimelde speelkaart in de hoogte. 'Maar er was één zwakke schakel, dus de ketting brak.'

Cody keek angstig door de sombere hal.

'Wat gebeurt er nu?' vroeg hij fluisterend.

Weer haalde de dokter zijn schouders op.

'Vroeger of later zal de politie komen en zij zullen huiszoeking doen. Wat geeft het? Wat anders zullen ze vinden dan een paar dode ratten?'

'Heeft u -?' Cody maakte de zin niet af.
'Ik heb iemand achter hem aan gestuurd, maar die iemand heeft gefaald als een klungelende idioot. Men kan geen spieren ontwikkelen zonder dat het ten koste gaat van de hersenen, mijn goede vriend. Wilt u binnenkomen?'
Hij ging zijn bezoeker voor naar zijn werkkamer. Het bureau waaraan hij had zitten werken, was opgeruimd en half bedekt met speelkaarten.
'Vertelt u me eerst eens wie deze man is. Ik heb hem al eens eerder gezien. Hij is bij me geweest om vragen te stellen over een boek. Het was op de dag dat uw chauffeur hier was. Ik schijn hem te kennen, maar toch ken ik hem niet.' Cody likte aan zijn lippen; zijn dikke gezicht zag er wit en vermoeid uit.
'Hij is de man die Havelock achter Selford aan gestuurd heeft,' mompelde hij, en de professor trok zijn wenkbrauwen op. 'Hoe is het mogelijk! Hoe buitengewoon en bizar! Dus hij is de man die er door die knappe advocaat op uit werd gestuurd om Selford te zoeken!'
Hij begon te lachen, en het klonk als het kraken van perkament. 'Dat is een goeie mop! Hoe bijzonder goed en eenvoudig gevonden van Havelock! Wat is hij knap! En,' vroeg hij spottend, 'heeft onze vriend lord Selford gevonden? Nee? Dat is vreemd. Misschien was hij te langzaam! Misschien is hij per trein gegaan waar een vliegtuig meer aan te raden was geweest!' Hij ging op de tafel zitten en tokkelde met zijn vuile vingers op het blad.
'Wat wenst mijn vriend nog meer?' vroeg hij, de ander scherp opnemend.
'Ik heb wat geld nodig,' zei Cody gemelijk. Zonder iets te zeggen, bukte de dokter zich en trok een la open van zijn bureau, waaruit hij een gedeukt blikken geldkistje haalde. Hij maakte het open en haalde er een dik pak bankbiljetten uit.
'Er zijn er nu minder die betaald moeten worden,' zei hij. 'Daarom krijgt u meer geld. Als ik sterf, zal het in uw voordeel zijn. *Per contra* -
'Laten we niet over sterven praten,' huiverde de kleine man, en streek met zijn trillende handen over zijn kale hoofd. 'Daar moeten we niets van hebben; we zijn afgeweken van ons eerste idee, dat goed was. Als je iemand het leven beneemt -'
'Heb ik dat gedaan?'
'Niet soms?' vroeg Cody, en wachtte. De rode lippen van de dokter krulden zich in een glimlach. 'Daar was ene mr. Lew Pheeney,' zei hij langzaam. 'Noemt u hem niet zo? Hij is zeker dood, maar ik geloof dat dat zelfmoord was.'

Hij lachte binnensmonds.
'Ik houd niet van mensen die naar de politie stappen. Dat is zeer slecht voor onze zaken, want de politiemensen hebben geen verbeeldingskracht. Nu, veronderstel eens dat ik naar een politieagent zou gaan' - van onder zijn oogleden bestudeerde hij de ander - 'en veronderstel dat ik verklaringen zou gaan afleggen - wat een ramp!'
De kleine man sprong op, bevend over zijn hele lichaam. 'Dat zal je wel laten!' zei hij hees. 'Dat zal je wel laten!' Weer haalde Stalletti zijn schouders op. 'Waarom blijf ik eigenlijk in dit afschuwelijke, koude land,' vroeg hij, 'terwijl ik op de *patio* van mijn prachtige villa in Florence zou kunnen zitten? Daar zou ik ver weg zijn van deze domme politiemensen.'
Hij zweeg plotseling en stak waarschuwend zijn vinger op. Cody had het zwakke piepende geluid tegen het geblindeerde raam niet opgevangen, maar de dokter had het tweemaal gehoord. 'Er is iemand buiten,' fluisterde hij. 'Is het -?'
Stalletti schudde ontkennend zijn hooft.
'Nee, het is Beppo niet.' Zijn lippen krulden zich, alsof hij zich kostelijk amuseerde. 'Wacht!'
Hij liep geruisloos de kamer door en verdween in de gang. Cody hoorde hem de deur zacht ontsluiten en hij moest lang wachten voor de man terugkwam. Hij knipperde met zijn ogen alsof het licht hem verblindde, maar Cody had hem al eens eerder zo meegemaakt en wist dat de man ongewoon opgewonden was.
In zijn hand had hij iets dat leek op het oorstuk van een telefoon, met een rubber verlengstuk.
'Iemand luisterde aan het raam, goede vriend. Ik zal driemaal raden - u kwam hier toch niet per auto?'
'Ik ben komen lopen,' zei de ander kortaf. 'Uw uitstekende chauffeur - lijdt hij aan nieuwsgierigheid?'
'Ik zeg u dat ik ben komen lopen. Er was geen chauffeur bij me.'
'Hij kan ook lopen. Wat is dit?'
Hij haalde een pet uit zijn zak en legde die op tafel.
'Herkent u dit, nee?'
Cody schudde zijn hoofd.
'Hij had deze afgezet om zijn oordoppen in te doen. De microfoon heb ik niet kunnen vinden. Maar hij luisterde, ja.'
'Wie was het? Het kan Cawler niet geweest zijn,' zei Cody geërgerd.

'Hij is de neef van mijn vrouw.'
'En is zeer op haar gesteld?' spotte de dokter. Hij draaide de pet binnenste buiten en las de naam van de fabrikant.
'Hoe vreemd zou het zijn als u in uw huis een spion zou herbergen.'
'Hoe is dat nu mogelijk?' zei de ander heftig. 'U weet net zoveel Cawler af als ik.'
'En u weet, wat? Niets, behalve dat hij een dief is, een autodief, op wie de politie al tijden let. Toen deze vriend van u kwam, deze Martini - is het Martin? - kende hij uw Cawler en ik stond al direct onder verdenking.'
Toen begon Cody op zachte, ernstige toon te praten en de gebaarde man luisterde, eerst met minachtende onverschilligheid en toen met belangstelling.
'Het is jammer dat mijn Beppo niet buiten was. Dan zouden we het zeker geweten hebben,' zei hij ten laatste. Mr. Cody liep over de weg tot waar hij zijn auto had achtergelaten. De chauffeur zat te dommelen, maar werd wakker toen hij de stem van zijn baas hoorde.
'Cawler, ben jij de hele tijd in de wagen geweest? Heb je mij gevolgd?'
'Zou ik lopen als ik de beschikking heb over een auto?' gromde de man. 'Natuurlijk ben ik hier de hele tijd geweest. Waarom? Heeft iemand je geschaduwd?
'Als je mij voor de gek houdt, vriendje, zal je daar spijt van krijgen.'
'Ik krijg nooit spijt van iets dat ik gedaan heb,' zei de ander koel. 'Kom binnen - het regent.'
Hij draaide de wagen de weg op en reed met een halsbrekende vaart naar Weald House terug. Een van de vele dingen waar Cody doodsbenauwd voor was, was hard rijden en de enige manier waarop zijn chauffeur wraak kon nemen, was door iets te doen waar de kleine man een hekel aan had. Deze stapte wild van woede uit, en begon tegen de onbewogen chauffeur uit te varen.
'Jij neemt een houding aan omdat je denkt dat je onmisbaar bent, jij -!'
Terwijl hij stond te foeteren, reed de wagen door naar de garage. Tommy Cawler achtte het zeer beneden zich om met zijn raaskallende werkgever ruzie te gaan maken.

- 11 -

Mr. Havelock was de volgende morgen nog maar net op kantoor, toen Dick binnenkwam. De zware wenkbrauwen van de jurist werden verbaasd opgetrokken. 'Ik moet u een bekentenis doen, mr Havelock,' begon Dick. 'Dat klinkt onheilspellend,' zei de ander, met twinkelende ogen. 'Misschien is het onheilspellender dan het klinkt,' zei Dick. 'Ik heb iets voor u verzwegen - iets dat u toch wel hoort te weten.' In het kort vertelde hij de geschiedenis van het vloeiblad dat hij in het hotel in Buenos Aires had gevonden. 'Klaarblijkelijk onderhoudt lord Selford contacten met deze man. Ik wist niet hoe de vork aan de steel zat en of er iets stak achter lord Selfords afwezigheid uit Engeland en daarom ben ik eens op onderzoek uitgegaan.'

'Mr. Bertram Cody?' fronste Havelock, 'ik schijn die naam te kennen.'

'Misschien herinnert u zich de verkoop van een stuk land in Australië.'

Havelocks gezicht klaarde op.

'Ach, natuurlijk, dat is het!' zei hij. 'Er was sprake van dat er goud was gevonden. Ik heb het in de *Times* gelezen. Cody, natuurlijk! Maar hij kent lord Selford niet.'

'Waarom schrijft Selford hem dan?'

'Misschien heeft hij eerst naar zijn lordschap geschreven,' veronderstelde mr. Havelock, kennelijk verstoord. 'Heeft u hem misschien gevraagd of hij onze jonge vriend kende?' Dick knikte.

'Hij ontkent ten stelligste dat hij hem kent of dat hij ooit een brief van hem gehad heeft, wat me nogal vreemd voorkwam. Heeft u zoiets wel eens gezien?'

Hij legde het aantekenboekje op tafel dat hij van Cody's bureau had meegenomen en haalde de sleutel eruit. Mr. Havelock nam die op en bekeek hem belangstellend. 'Die ziet er vreemd uit. Wat is het - een sleutel?' vroeg hij. 'Hoe bent u eraan gekomen?'

'Ik heb hem gevonden,' zei Dick, niet in het minst in verlegenheid gebracht. 'Hij zat in een agenda die ik - geleend heb. U zult zien dat het vol staat met aantekeningen over de bewegingen van lord Selford. Hier: Buenos Aires en de datum dat hij er was; hier staat de datum van zijn aankomst in Sjanghai, de datum dat hij uit San Francisco vertrok - het is in feite een compleet tijdschema van de afgelopen acht maanden.' Havelock draaide de bladzijden

langzaam om. 'Dit is zeker heel vreemd,' zei hij. 'U zegt dat hij ontkent dat hij Selford kent?'
'Absoluut. Hij heeft gezworen dat hij hem nooit heeft gezien noch enige correspondentie met hem heeft gevoerd. Selford heeft alle transacties in verband met de verkoop van het Australische land via u gevoerd.' Mr. Havelock knikte.
'Dat is zo,' zei hij. 'Ik herinner me de zaak zeer goed. Mijn eerste bediende heeft die hele transactie verzorgd.'
'Kent u iemand die Stalletti heet? Hij woont in een huis op de weg naar Londen, halverwege Brighton.' Hij zag Havelock schrikken.
'Ja, ik ken Stalletti, maar ik heb zijn huis in geen jaren gezien. Het hoort namelijk ook tot de bezittingen van Selford - het meeste land daar in de buurt is van Selford. Cody moet ook een van de huurders zijn. Wat Gallows Cottage betreft, ik herinner me dat wij het aan Stalletti hebben verhuurd nadat hij die opschudding in Londen had veroorzaakt. Hij is indertijd vervolgd omdat hij vivisectie uitoefende zonder vergunning,' legde hij uit. 'Een onfrisse man van het Svengalitype.'
'Dat beschrijft hem zo precies,' zei Dick, 'dat iedere politieagent hem zou herkennen!'
'Wat heeft hij uitgevoerd?'
'Dat zal ik u vertellen,' zei Dick langzaam.
Hij had alle reden om te dralen, want als een lichtflits was de oplossing van het Selford-mysterie tot hem doorgedrongen; hij probeerde aan twee dingen tegelijk te denken en om de losse einden aan elkaar te knopen, maar dat zou hem nog wel maanden hard werk kosten. Niettemin gaf hij een bijna waarheidsgetrouw relaas van zijn avontuur.
'Bent u al naar de politie geweest?' vroeg Havelock, toen hij zijn verhaal had gedaan.
'Nee, ik kan het idee maar niet loslaten, dat ik zelf de politie ben.'
Hij krabde bedachtzaam aan zijn kin.
'Ik had toch wel naar Sneed kunnen gaan,' zei hij.
'Wie is Sneed?' vroeg Havelock.
'Iemand van Scotland Yard,' antwoordde Dick langzaam. 'Sneed is gek op zulke geheimzinnige gevallen.'
'Een rechercheur?' vroeg hij.
'Ja. Wat doet Stalletti eigenlijk voor de kost, mr. Havelock?'

'Ik heb er geen idee van,' zei de advocaat. 'Hij is werkelijk een briljant patholoog, maar zijn experimenten zijn een beetje te eigenaardig voor de moderne school. Hela. Nu herinner ik mij dat Stalletti het huis heeft gekregen op een aanbeveling van Cody. Een ogenblik, ik zal het opzoeken.'
Hij haastte zich uit de kamer en kwam een paar minuten later terug met een ordner in zijn hand.
'Het is zo,' zei hij. 'Zoals u zich zult herinneren, heeft Cody indertijd bezittingen in Australië aangekocht, en een maand nadat de transactie was afgehandeld, heeft Stalletti Gallows Cottage gehuurd. Een akelige naam, mr. Martin, maar er heeft in vroeger jaren daar in de buurt een galg gestaan.'
'En als er nog meer kuilen voor mij gegraven zullen worden,' zei Dick, 'zal er over niet al te lange tijd weer een staan!' Hij had alles gehoord wat hij weten wilde - eigenlijk veel meer dan hij verwacht had; hij keerde terug naar Clargate Gardens, pakte zijn twee koffers en gaf de verbaasde huishoudster een maand vakantie.
'Ik denk dat een maand wel lang genoeg zal zijn. Je kunt naar de kust gaan of de bergen intrekken, Rebecca, maar er is één plaats die streng verboden is, en dat is deze kleine flat.'
'Maar waarom dan, sir -? begon de vrouw. Dick hield voet bij stuk en dreigde haar met de vreselijkste straffen als ze gedurende haar vakantie ook maar één stap binnen de deur zette.
Aan de conciërge gaf hij opdracht zijn brieven door te sturen naar Scotland Yard. Hij stelde mr. Havelock niet op de hoogte van zijn plannen, want nu hij op het punt gekomen was dat hij met zijn zeer speciale onderzoekingen ging beginnen, vond hij het raadzaam geen mens in vertrouwen te nemen.

- 12 -

Mrs. Lansdown en haar dochter waren mensen die zich in hun driekamerwoning evenzeer op hun gemak voelden als in een huis met twintig kamers. Sybils moeder, een frêle vrouw van bijzondere schoonheid, had van beide ondervinding. Er was een tijd van overvloed geweest, toen Gregory Lansdown hectaren land in Berkshire bezat, een jachtterrein in Norfolk en een zalmrivier in Schotland, om nog maar te zwijgen van zijn huis in Chelsea. Maar al deze bezittingen had hij, samen met zijn stallen met renpaarden, zijn jacht en de jaarlijkse tocht naar Algerije, in één nacht verloren. Hij was een van de directeuren van een maatschappij die failliet verklaard werd nadat de hoofddirecteur overhaast vertrokken was en uiteindelijk in de gevangenis terecht kwam. De andere directeuren werden aangesproken voor de ontbrekende anderhalf miljoen pond, en Gregory Lansdown was de enige van hen wiens bezittingen op zijn eigen naam stonden. Hij betaalde tot de laatste cent en stierf vóór de laatste betaling was verricht. Het enige dat de Lansdowns overbleef, was het huis waarin ze nu woonden en dat reeds in drie afzonderlijke flats was verdeeld voordat de grote slag viel. De weinige persoonlijke bezittingen die mrs. Lansdown had kunnen redden, had ze hierheen gebracht.

De avond na Sybils terugkeer zaten ze samen in de zitkamer, haar moeder las en Sybil zat te schrijven aan de kleine secretaire die in de hoek van de kamer stond. Al gauw legde mrs. Lansdown haar boek neer.

'Het was dwaas van me om goed te vinden dat je die reis maakte. Ik maak me een beetje ongerust over de gevolgen. Het is allemaal zo vreselijk onwezenlijk en fantastisch. Als iemand anders dan jij het me had verteld, zou ik het aan een teveel aan verbeeldingskracht hebben toegeschreven.'

'Wie was Silva, moeder?'

'De Portugees? Hij was doodarm, een tuinman. Je vader ontdekte hem in Madeira en vestigde de aandacht van zijn neef op hem. Hij is je vader altijd dankbaar geweest, want die heeft hem op allerlei manieren geholpen. Hij werd hoofdtuinman bij onze neef - die geen prettig mens was om voor te werken. Hij had de onplezierige gewoonte zijn personeel af te ranselen als ze iets deden dat hem niet zinde en ik geloof dat hij Silva een keer geslagen heeft. Kun je je hem herinneren, Sybil?'

Sybil knikte.

'Een grote man met een rood gezicht en een donderende stem - hij reed altijd in een rijtuig met vier paarden. Wat had ik een hekel aan hem!'
Mrs. Lansdown pakte haar boek weer op, las een paar regels en legde het toen weer neer. 'Wat is dat voor een man, Sybil?' Sybil lachte.
'Moeder, u vraagt het me al voor de vierde keer! Ik weet het niet. Hij was heel aardig en had prachtige blauwe ogen.'
'Is hij een heer?'
'Ja,' zei ze vlug. 'Niet in die zin dat hij perfecte manieren heeft, zou ik denken; hij is scherp, kundig en volkomen te vertrouwen.'
Mrs. Lansdown sloeg een bladzijde van haar boek om, zonder te lezen.
'Wat is hij - welk beroep heeft hij, bedoel ik?' Sybil aarzelde.
'Ik weet het niet - nu. Hij was bij de recherche, maar hij is niet meer bij de politie. Heb ik het u niet verteld?' En toen, een beetje uitdagend: 'Is een rechercheur niet deftig genoeg?' Haar moeder onderdrukte een glimlach. 'Ongeveer even deftig als een assistente in een bibliotheek, meisjelief,' zei ze rustig. 'Wat zijn beroep aangaat, bevindt hij zich op hetzelfde niveau als mijn dochter. Het was niet erg verstandig je dat te vragen.'
Het meisje stond op, sloeg haar armen om haar moeder en knuffelde haar.
'Omdat ik mijn jonge hart bij hem heb uitgestort, zoals ze dat in romannetjes noemen, denkt u dat ik verliefd op hem ben. Nu, daar kunt u gerust over zijn, ik ben het niet! Maar ik moet altijd wel vreselijk om hem lachen - hij zegt de raarste dingen. En ik mag hem graag, ondanks de nogal krasse taal die ik hem heb horen gebruiken tegen een man op de kade, terwijl ik bij de douane wachtte. Hij is erg rechtuit en open. Dat voel ik. Ik ben blij dat ik die akelige sleutel kwijt ben - ik had hem wel om zijn hals willen vallen toen hij die afschuwelijke dief te pakken nam. Maar ik ben niet meer verliefd op hem dan - Waarschijnlijk is hij getrouwd en heeft hij een groot en bloeiend gezin.' Er werd op de deur geklopt. Sybil ging open doen en stond met opengesperde ogen en met enige verlegenheid naar het onderwerp van hun gesprek te staren.
'Wilt u binnenkomen, mr. Martin?' zei ze, een beetje van haar stuk gebracht.
Hij liep langs haar heen de kleine vierkante hal in en volgde
haar naar de zitkamer. De oude dame bekeek hem even scherp en was tevredengesteld.
'Bent u mr. Martin?' glimlachte ze, terwijl ze zijn hand in de hare nam. 'Ik wil u nog graag persoonlijk bedanken omdat u zo goed voor mijn dochter gezorgd hebt.'

'Ik ben blij dat u het daarover hebt, want ik wist eerlijk gezegd niet precies hoe ik mijn gesprek beginnen moest,' zei Dick, en koos tot ontsteltenis van het meisje de minst stevige en breekbaarste stoel uit. 'Veiligheid voor alles is nogal een versleten uitdrukking, maar zoals al die veelgebruikte gezegden is het niets dan de waarheid. Tussen twee haakjes, miss Lansdown, uw sleutel bevindt zich bij mijn bank en als er weer eens iemand probeert u omver te duwen, zegt u hem dat maar.' Ze keek hem verbluft aan. 'Maar ik dacht dat ik hem verloren had.'

'U had uw tasje verloren,' verbeterde hij. 'Toen ik u dat doosje teruggaf in de trein, ben ik zo vrij geweest eerst de sleutel eruit te halen; u hebt wel wat horen rammelen en dat was zwaar genoeg om u te laten denken dat het de sleutel was, maar het was een halve kroon die ik erin had gedaan.'

'Maar ik heb het doosje geen moment uit het oog verloren,' zei ze verbaasd. Dick glimlachte lief.

'U houdt een goochelaar ook voortdurend in het oog, en toch komt u nooit achter zijn trucjes.'

'Maar het is onmogelijk,' zei Sybil.

Dick had een ontmoedigende manier om zonder verontschuldiging tot het volgende onderwerp over te gaan. 'Miss Lansdown, ik heb zeer schokkend nieuws voor u. Toen u mij voor het eerst ontmoette, verkeerde u in de veronderstelling dat ik een achtenswaardig lid van de maatschappij was. Dat was ik ook - toen. Op het ogenblik ben ik iemand die dichter komt bij een particulier detective dan wie ook - en particuliere detectives zijn over het algemeen gemene kerels. U bloost niet, dus ik geloof dat het niet helemaal tot u doordringt.'

'Mijn dochter had al een idee dat u dat beroep had,' zei mrs. Lansdown, en de pretlichtjes dansten in haar ogen. Ze begon te begrijpen waarom deze man zo'n aantrekkingskracht uitoefende op haar dochter.

'Ik ben blij toe,' zei Dick nederig. 'Als ik u dus nu een paar vragen ga stellen, zult u niet denken dat het alleen maar nieuwsgierigheid is. U heeft me iets over uw neef verteld,' zei hij tegen Sybil; 'ik ben benieuwd of lord Selford nog andere neven of nichten heeft.'

'Geen enkele,' antwoordde ze. 'Moeder en ik zijn zijn enige levende familieleden - tenzij hij getrouwd is.' Zij merkte de verandering op die ogenblikkelijk in zijn gezicht kwam. Zijn ogen vernauwden zich, zijn mond werd harder; iets van zijn luchthartigheid viel van hem af. 'Daar was ik al bang voor,' zei hij kalm. 'Ik had het al vermoed en was er bang voor. Ik wist

dat u ergens in het plan paste, maar ik zag niet hoe. Heeft u kennissen die buiten wonen, mevrouw?' vroeg hij aan mrs. Lansdown. 'Ja, verscheidene,' antwoordde ze verrast. 'Waarom?'
'U heeft telefoon?' Hij keek naar het toestel dat op de secretaire stond. 'Bent u bereid Londen te verlaten zodra ik het u vraag? Mijn eerste ingeving was u te vragen al vanavond weg te gaan, maar ik geloof niet dat het nodig is.' Mrs. Lansdown keek hem recht aan.
'Wilt u me alstublieft vertellen wat dit allemaal te betekenen heeft?' vroeg ze rustig. Hij schudde zijn hoofd.
'Ik kan het u nu niet vertellen. Ik kom bij wijze van spreken uit een mist en ik ben niet zeker van de voorwerpen die daaruit opdoemen. Ik geloof werkelijk dat u beiden veilig bent en dat niemand u last zal veroorzaken - nog niet.'
'Heeft dit allemaal met de sleutel te maken?' vroeg Sybil, verbaasd luisterend.
'Het heeft allemaal met de sleutel te maken,' herhaalde hij, en ze had hem nog nooit zo ernstig gezien. 'Wat voor man was de overleden lord Selford?' Hij richtte zijn vraag tot de moeder, en die trok even een gezicht.
'Hij was geen prettig mens,' zei ze. 'Hij dronk en er zijn een paar onsmakelijke dingen gebeurd in zijn verleden waar men liever niet over spreekt, zelfs al weet men de achtergrond ervan. Maar dan, alle Selfords waren een beetje vreemd. De stichter van het huis heeft zich in de vijftiende eeuw zo misdragen dat hij door de paus werd geëxcommuniceerd. Heeft u wel eens van de Selford-tombe gehoord?'
Hij schudde zijn hoofd. Naar het scheen had het woord geen enkele betekenis voor hem. Tombe! Zijn gedachten vlogen terug naar Lew Pheeney - de man die gestorven was omdat hij te veel gezien had - de grafschenner. Hij moest moeite doen om zijn gezicht in bedwang te houden.
'Waarschijnlijk stelt u niet zoveel belang in de Engelse geschiedenis,' zei mrs. Lansdown, 'maar als dat wel het geval is, kan ik u een paar bijzonderheden vertellen. Vreemd genoeg heb ik ze nog vanmiddag gelezen.'
Ze stond op en ging naar een boekenkast die in een hoek stond, waar ze een boek afhaalde met een door ouderdom vergeelde perkamenten kaft.
'Dit is een van de weinige schatten die ik bezit,' zei ze. 'Het is de originele "Baxters Cronicle", gedrukt in 1584, een van de eerste boeken die van de

Caxton Press zijn gekomen.' Ze sloeg de stijve bladzijden om en had al gauw gevonden wat ze zocht.
'Hier is de passage. U moet het stuk over de wandaden van sir Hugh maar niet lezen - het is niet erg vleiend voor de familie.' Hij nam het boek over en begon te lezen waar haar vinger aanwees.
Daar sir Hugh voor zijn zonden in de kerkelijke ban is en hem een begrafenis volgens de ritus waar christenridders recht op hebben, is ontzegd, heeft hij voor zich en de zonen van zijn huis een grote graftombe in de aarde laten graven, welke 'Sellfords Toomes' is genoemd, en die op passende wijze is gewijd door pater Marcus, een heilig man die toen leefde, maar in het geheim, wegens de genoemde ban. En in deze tombe liet hij in steen twintig graven aanbrengen, waarin op schitterende wijze veel engelen en heiligen waren uitgehouwen.
'Honderden jaren lang,' zei mrs. Lansdown, 'is de tombe van de Selfords officieel ongewijd gebleven; de wijding heeft in 1720 plaatsgehad.'
'Waar is het eigenlijk?' vroeg Dick geboeid. 'In een hoek van Selford Park; een vreemde, lugubere plek op de top van een kleine heuvel, omringd door oude bomen. Ze noemen het de Bomen zonder Vogels, want er zijn nooit vogels, hoewel dat waarschijnlijk komt doordat er kilometers in de omtrek geen open water is.'
Hij moest ieder woord zorgvuldig uitspreken, omdat hij anders had verraden hoe opgewonden hij was.
'Wie bewoont het grote huis? Er zal toch wel een hoofdgebouw bij het park horen?'
Ze knikte.
'Gedurende lord Selfords afwezigheid wordt het bewoond door een conciërge. Mr. Havelock vertelde me dat onze achterneef een vreselijke hekel heeft aan het huis, en dat hij het allang zou hebben verkocht als het geen onvervreemdbaar erfgoed was geweest.'
Hij bedekte zijn gezicht met zijn handen, om zich beter te kunnen concentreren.
'Heeft u die dwalende Selford wel eens gezien?'
'Eén keer maar, toen hij nog een schoolgaande jongen was. Hij heeft me wel geschreven; feitelijk heb ik kortgeleden nog een brief van hem gehad. Ik zal hem opzoeken als het u interesseert. Stelt u veel belang in lord Selford?'
'Zeer veel,' zei hij met nadruk.

Ze ging de kamer uit en kwam terug met een houten kistje, dat ze opende. Ze keek een paar brieven door en haalde er een tussenuit, die ze hem overreikte. Hij kwam uit Berlijn.

Lieve tante,
Ik heb al in zoveel jaren niets van me laten horen, dat ik me bijna schaam u nu te schrijven. Maar omdat ik weet hoeveel u van antiek porselein houdt, stuur ik u per aangetekende post een oude Duitse bierpul uit de vijftiende eeuw.

Uwe u toegenegen, Pierce

Het handschrift was hetzelfde als van de brieven op mr. Havelocks kantoor.
'Natuurlijk ben ik zijn tante niet,' zei mrs. Lansdown, die nog tussen de brieven zocht. 'Ik ben eigenlijk een verre nicht van hem. Hier is nog een brief.'
Deze was uit een hotel in Colombo afkomstig en was nog maar een jaar oud.
Ik maak goede vorderingen met mijn boek, hoewel het wel wat overdreven is een verzameling losse aantekeningen (wat het nu nog is) zo'n weidse naam te geven. Ik kan u niet vertellen hoe erg ik het vond van uw grote moeilijkheden te horen. Kan ik u ergens mee helpen? Ik ben volledig te uwer beschikking. Wilt u zo goed zijn naar mr. Havelock te gaan en hem deze brief te laten zien? Ik heb hem al schriftelijk gemachtigd u ieder bedrag te betalen dat u nodig mocht hebben.
Dick vroeg niet wat de moeilijkheden waren. Hij veronderstelde dat er kortgeleden een sterfgeval was geweest, want ze droeg nog zwarte kleding.
'Ik ben natuurlijk niet naar mr. Havelock gegaan, hoewel hij me een heel vriendelijke brief schreef over het bericht dat hij van Pierce had gekregen, en waarin hij zijn hulp aanbood. En nu heb ik uw nieuwsgierigheid bevredigd, mr. Martin, misschien wilt u de mijne bevredigen. Waarom heeft u ons zulke verontrustende instructies gegeven en waarom moeten we ons gereed houden de stad op ieder uur van de dag of de nacht te verlaten?'
Sybil was al die tijd een zwijgende maar belangstellende toehoorster geweest, maar nu gaf ze haar mening te kennen.
'Ik weet zeker dat mr. Martin ons niets zal laten doen dat geen zin heeft, moeder,' zei ze, 'en als hij ons vraagt ons reisvaardig te houden, vind ik dat

we dat moeten doen. Staat het in verband met de sleutel?' Ze richtte haar ernstige ogen op Dick.
'Ja,' zei hij, 'en met iets anders. Zoals ik gezegd heb, tast ik op het ogenblik nog in het duister. Bepaalde dingen weet ik zeker, maar er zijn andere die ik nog moet uitzoeken.' Hij vroeg mrs. Lansdown of ze weleens van Stalletti had gehoord, maar ze schudde haar hoofd. 'Kent u ene mr. Cody?' vroeg hij, en ze dacht scherp na. 'Nee, ik geloof van niet,' antwoordde ze.

- 13 -

Enkele minuten later nam Dick afscheid, waarna hij in de richting van Bedford Square liep. Een paar maal keek hij achterom. Aan de overkant van de straat liep een man op ongeveer veertig meter afstand achter hem aan en daarachter liep nog iemand te wandelen. Op de hoek van Bedford Square stond een taxi; de chauffeur wenkte aanmoedigend naar hem, maar Dick negeerde de uitnodiging. Hij was vanavond niet van plan enig risico te lopen. Die twee kerels achter hem kon hij wel aan, maar moeilijkheden die hem in een vreemde taxi zouden wachten, zouden wel eens lastiger kunnen zijn. Al gauw zag hij een andere taxi aankomen, hij hield hem aan en liet zich naar het stationshotel rijden. Door de achterruit zag hij dat de eerste taxi hem volgde. Toen hij bij de ingang van het hotel uitstapte, zag hij uit zijn ooghoeken de ander een eindje verderop stilhouden en de twee mannen uitstappen. Dick besprak een kamer, liep door en glipte door een achteruitgang die regelrecht toegang gaf tot het station. Er zette zich juist een trein in beweging, hij rende er naar toe, rukte een portier open en sprong naar binnen.

Het was best mogelijk dat hij in de sneltrein naar Schotland zat, die voor de eerste keer pas in de vroege morgenuren ergens in de buurt van Crewe zou stoppen. Maar het geluk was met hem, het was een stoptrein; in Willesden kon hij al uitstappen en betalen bij de controleur. Hij dook in de ondergrondse en precies een uur nadat hij de Lansdowns verlaten had, stond hij op het Embankment.

Op nog geen tweehonderd meter van het station staat een grauw gebouw, en daar ging Dick naar toe. De dienstdoende politieagent bij de deur herkende hem onmiddellijk. 'Inspecteur Sneed is boven, mr. Martin, als u die nodig hebt.'

'Hem moet ik hebben, en niemand anders,' zei Dick en snelde de stenen trap op met twee treden tegelijk.

Sneed zat op zijn stoel, lui als altijd. De hoofdinspecteur had eens van hem gezegd dat hij de verbeeldingskracht van een schoolmeisje paarde aan het initiatief van een bedlegerige tachtigjarige.

Er brandde vuur in de betegelde open haard; een uitgedoofde sigaar hing in zijn mond en hij zat te knikkebollen. Hij was op dit late uur nog op de Yard omdat hij niet de energie had kunnen opbrengen om uit zijn stoel op te staan

en om zeven uur naar huis te gaan. Dit was gemiddeld vijf dagen per week het geval.
Hij opende zijn ogen en nam de binnengekomene zonder veel genoegen op.
'Ik heb het ontzettend druk,' mompelde hij. 'Ik heb maar een minuut voor je.'
Dick ging tegenover hem op tafel zitten en grinnikte. 'Vraag Morfeus om je met allebei je benen op de grond te zetten en luister.'
Toen begon hij te praten en bijna bij de eerste zin gingen de ogen van de inspecteur wagenwijd open. Vóór Dick Martin tien minuten aan het woord was geweest, was er geen man op Scotland Yard die helderder wakker was dan deze omvangrijke, kale dievenvanger.
'Dat heb je in een boek gelezen,' zei hij beschuldigend, toen Dick even stopte om op adem te komen. 'Je vertelt me op het ogenblik de laatste detective van de gevierde mr. Doyle.' Dick ging door met zijn verhaal, en toen hij ermee klaar was, drukte Sneed op een bel. Na lange tijd kwam zijn sergeant binnen.
'Sergeant.' zei Sneed, 'zet een man aan de voorkant en een aan de achterkant van Coram Street nummer 107. Ik wil dat je beste schaduw mr. Martin vanaf morgen volgt. Begrepen?' De sergeant schreef de instructies op in zijn notitieboekje. 'Stel je morgenochtend in verbinding met de inspecteur in Sussex en zeg hem dat ik een inval wil doen in Gallows Cottage, Gallows Hill, om vijftien minuten over elf 's avonds. Ik breng mijn eigen mensen mee en hij kan een stelletje van de zijne bij de hand houden om geen schele ogen te maken. Dat is het, sergeant.'
Toen hij verdwenen was, hees "Sneed zich kreunend op uit zijn stoel.
'Ik denk dat ik maar eens opstap. Ik wandel met je mee tot je flat.'
Daar komt niets van in,' zei Dick onhoffelijk. 'Als ik met jou ga wandelen, kan ik net zo goed een bord op mijn buik hangen met mijn naam en adres erop. Ik kom heus wel in die flat - maak je maar geen zorgen.'
'Wacht nog even. Voor je gaat - die kerel die je op die oprijlaan aanviel was naakt, zei je?'
'Bijna naakt.'
'Stalletti,' peinsde de inspecteur. 'Ik vraag me af of hij weer een van zijn oude streken heeft uitgehaald. Daarvoor heb ik hem drie maanden de bajes in gekregen.'
'Wat waren zijn oude streken?' vroeg Dick. Sneed stak luid puffend zijn sigaar aan. 'Hervorming van het menselijk ras,' zei hij. 'Zo'n kleinigheid

maar?' vroeg Dick sarcastisch. 'Precies.' Sneed bekeek afkeurend het gerafelde eind van zijn sigaar. 'Ik heb dat onkruid gekregen van een man die toch diende te weten dat je de politiemacht van deze stad niet behoort te vergiftigen. Ja, dat was Stalletti's kleine afwijking. Zijn theorie was dat als je een kind nam van twee of drie jaar en die in het wild liet opgroeien, net zoals je een dier grootbrengt, je iets zou krijgen dat zich niet wilde kleden, niet wilde praten, maar toch een volslagen menselijk wezen was. Hij redeneerde dat een man eigenlijk drie meter lang moet zijn en dat alle levensenergie - zo noemt hij dat - die naar de menselijke hersenen en het menselijk denken stroomt, gericht zou moeten worden op het produceren van spieren en beenderen. Ik vermoed dat je een van zijn experimenten tegen het lijf bent gelopen - ik zal hem levenslang bezorgen als ik iemand in zijn huis aantref, met of zonder kleren, die niet kan spellen, k-a-t, kat.' Dick verliet Scotland Yard door de Whitehall-uitgang waar een taxi op hem wachtte, en hij liet zich afzetten op het eenzaamste gedeelte van de Outer Circle, die om Regent's Park loopt. Hij wist dat de conciërge nu geen dienst meer zou hebben en dat de voordeur van het flatgebouw gesloten zou zijn. De straat was verlaten en hij liep om naar de binnenplaats aan de achterkant van de huizen. Hij deed de buitendeur open en liep snel de trappen op naar zijn flat. Hij grendelde de deur, knipte het licht aan en hield een zorgvuldige inspectie van de kamers. Alles was zoals hij het had achtergelaten. Voordat hij die avond uitgegaan was, had hij de zware gordijnen gesloten in de kamer die hij wilde gebruiken. Hij had zelfs in de keuken de jaloezieën laten zakken, zodat niemand buiten het licht kon zien schijnen.
Terwijl hij zijn colbert voor zijn oude huisjasje verwisselde, herinnerde hij zich met afschuw de ochtend dat hij Lew had gevonden. Wat had Lew gezien in de tombe van de Selfords?
Welk graf had hij moeten openen in dat 'grote gat gegraven in de aarde'?
Hij zette koffie, legde een van de zes dikke boeken die 's middags gekomen waren op tafel, en begon erin te bladeren. De *London Gazette* is nu niet precies zo amusant als een komedie van Molière, maar Dick vond deze bladzijden, gevuld met de verslagen van faillissementen en gerechtelijke uitspraken, bijzonder boeiend. Het was al twee uur geweest toen hij zijn aantekeningen verzamelde, ze in zijn kleine brandkast sloot, zijn slaapkamer inging en zich uitkleedde.
Hij draaide het licht uit, trok de gordijnen opzij, opende zijn raam en keek naar buiten. Een bleke maan stond aan de wolkeloze hemel; het waaide

licht, ontdekte hij toen hij in bed stapte, want de smalle streep maanlicht op het behang veranderde bij iedere beweging van het gordijn van vorm. Een paar minuten nadat hij zijn hoofdkussen met zijn vuisten in de gewenste vorm had gekneed, was Dick in een droomloze slaap gevallen. Hij sliep zeer licht, en het scheen hem dat hij zijn ogen nog maar nauwelijks had dichtgedaan, toen hij plotseling klaar wakker was. Wat hem gestoord had, wist hij niet. Misschien was het het lichte klapperen van de jaloezieën geweest, maar hij besloot dat dat zo'n vertrouwd geluid was, dat hij daar niet wakker van kon zijn geworden. Hij lag op zijn linkerzij, met zijn gezicht naar de deur. Hij moest toch vrij lang geslapen hebben, want hij zag dat de streep maanlicht die boven zijn bureau had gestaan, nu bijna zijn bed had bereikt, en precies langs de deurpost liep. Terwijl hij lag te kijken, zag hij de deur bewegen, langzaam maar zeker; en toen kwam er, wanstaltig verlicht door de maan, een hand. Een hand, maar een zoals hij nog nooit had gezien. De grote, dikke vingers waren als de tentakels van een octopus, stomp, de huid over de knokkels gerimpeld, de vlezige duim gebogen. Hij was om de deur geslagen en duwde die langzaam naar binnen.

In een seconde had Dick zich aan de andere kant uit bed laten rollen en hij lag nog maar net op de grond, toen iets groots en zwaars op het bed sprong, met een akelige, onmenselijke kreet die verschrikkelijk was om aan te horen. Onder het vallen stak Dick zijn linkerhand onder het kussen en hij greep de Browning die hij daar had gestopt. Hierbij raakte zijn onderarm even de rug van een gezwollen hand en een ogenblik lang dacht hij dat hij misselijk zou worden. Met zijn gezicht naar de ongeziene vijand reikte hij achter zien naar het gordijn en schoof dat met één ruk open. Ogenblikkelijk stroomde het maanlicht door de kamer. Op Dick zelf na was deze leeg!

De deur stond wijd open; hij nam zijn revolver in zijn linkerhand en reikte naar het licht in de hal. Hij zag onmiddellijk dat de voordeur nog gegrendeld was, maar de keukendeur stond wijd open, evenals het keukenraam. Hij boog zich over de ijzeren leuning van het balkon, en zag een gestalte die zich langs een touw naar beneden liet zakken. Het touw was aan het balkonhek vastgemaakt. Hij liet zijn ogen over de binnenplaats gaan en zag de gestalte in de schaduw verdwijnen. Hij wachtte, zijn oren gespitst, en keek naar beneden, in de hoop nog een glimp van zijn aanvaller op te vangen. Toen hoorde hij het zachte gebrom van een auto dat al zwakker werd en al gauw niet meer te horen was.

Dick ging naar zijn studeerkamer. De klok wees vier uur en de hemel werd in het oosten al wat lichter. Wie was deze onbekende moordenaar? Hij was ervan overtuigd dat het dezelfde man was die hem bij Gallows Cottage had aangevallen. Hij trok de touwladder op. Het was maar amateurswerk, kennelijk zelf gemaakt, want de sporten waren van ruw, ongeschaafd hout, en het touwwerk was met de hand gevlochten. Hoe ze hem over het kleine balkon hadden gekregen, was een raadsel, hoewel hij vermoedde dat een steen aan een touw over het hek was geworpen en dat daarna de ladder was opgetrokken. Dat deze veronderstelling niet ver bezijden de waarheid was, ontdekte hij toen het licht was en hij de binnenplaats beneden kon onderzoeken. Hier vond hij een touw, waaraan een ijzeren moer bevestigd was. Het was doodsimpel, nu hij wist hoe alles in zijn werk was gegaan. Langs deze weg was ook de moordenaar van Lew Pheeney binnengekomen. Er waren waarschijnlijk nog geen tien minuten voorbijgegaan tussen de aankomst van de moordenaar en dat afschuwelijke maanverlichte beeld van zijn hand.
Het was nu klaarlichte dag en Dick tolde van de slaap. Half gekleed als hij was, wierp hij zich op bed, trok het dek over zich heen en sliep onmiddellijk.

Hij werd gewekt door het rinkelen van de telefoon. Hij rolde naar de andere kant van het bed en nam de haak op.
'Hallo!' zei hij, oprecht verbaasd. 'Uw stem was wel de laatste ter wereld die ik verwachtte.'
Er klonk een lachje aan de andere zijde van de lijn.
'Heeft u hem herkend? Dat is erg knap van u. Ik ben een half uur geleden bij u langs geweest, maar de conciërge wist zeker dat u niet thuis was.'
'Er is toch niets aan de hand?' vroeg hij snel. 'N-nee,' zei Sybil Lansdown. 'Ik wilde u alleen - consulteren. Dat is toch de technische uitdrukking?'
'Kom in ieder geval langs. Ik zal de conciërge zien te vermurwen.'
Ze snapte niet waarom de portier vermurwd moest worden, tot ze hem zag. Hij had geen tijd gehad zich te scheren, hij had alleen snel een bad kunnen nemen en was moeizaam bezig een ontbijt klaar te maken, toen ze aanbelde.
'De waarheid is,' zei hij, 'dat ik mijn huishoudster met vakantie heb gestuurd, het is nogal een grootse naam voor een daghulp, maar de meeste mensen zijn ervan onder de indruk.'
'Dan zal ik ook onder de indruk zijn,' lachte ze en snoof. 'Wat staat daar te verbranden?'
Hij sloeg zijn hand tegen zijn voorhoofd en vloog de keuken in, op de voet gevolgd door Sybil.
'Als men eieren bakt,' zei ze bestraffend, 'doet men meestal eerst vet in de pan. U bent niet huishoudelijk aangelegd, mr. Martin. En wat is dat in 's hemelsnaam?' Ze wees naar de touwladder die in de hoek van de keuken lag. 'Mijn brandladder,' zei hij onschuldig. 'Ik ben een van die bange mensen die niet kunnen gaan slapen tenzij ze er zeker van zijn dat ze niet gebraden zullen worden - met of zonder vet,' voegde hij er veelbetekenend aan toe, 'voor ze wakker worden. '
Ze keek hem wantrouwend aan.
'Daar had ik u nooit voor aangezien,' zei ze en liet vakkundig de eieren van de pan op een bord glijden. 'Twaalf uur is schandalig laat om te ontbijten, maar ik zal wel wachten tot u klaar bent. U bent zeker net opgestaan? Heb ik u wakker gemaakt?'
'Dat heeft u,' bekende hij. 'Nu, miss Lansdown, wat zijn uw zorgen?'

'Eerst uw ontbijt,' beval ze, en ze was onverbiddelijk tot hij zijn laatste restje koffie had opgedronken. 'Ik heb met moeder gepraat gisteravond toen u weg was gegaan. Ik ben bang dat u haar nogal ongerust heeft gemaakt. En u hoeft zich daar geen verwijten over te maken, want ik besef heel goed dat u alleen maar heeft verteld wat u nodig vond. We hebben heel lang gesproken en het resultaat was, dat ik vanochtend naar mr. Havelock ben gegaan en hem alles heb verteld over mijn reis naar Portugal en het incident met de sleutel. Mr. Havelock was erg bezorgd en hij wil dat ik om politiebescherming vraag. Ik had werkelijk de grootste moeite hem ervan te weerhouden Scotland Yard op te bellen. Toen heb ik hem een voorstel gedaan, waar hij nogal verbaasd over was, geloof ik.'
'En dat voorstel was?'
'Dat verte! ik u niet. Ik wil u liever niet van tevoren waarschuwen. Heeft u een auto?' Hij knikte.
'Kunnen er drie mensen in?'
'Wie is die andere?' vroeg Dick, niet erg opgetogen dat het verhoopte tête-à-tête door een derde bedorven zou worden. 'Mr. Havelock. Wij gaan naar Selford Hall - en naar de graftombe van de Selfords,' voegde ze er dramatisch aan toe. Een langzame glimlach trok over Dicks gezicht. 'U kunt vast en zeker gedachten lezen, want ik wilde dat vanmiddag gaan doen - alleen.'
'U had niet alleen bij de tombe kunnen komen,' zei het meisje, 'en ik waarschuw u, het is er heel griezelig. Om eerlijk te zijn, moeder vindt het niet erg prettig dat ik met u meega. Mr. Havelock is zo vriendelijk mee te gaan en ik voel me wel opgelucht, want hij kent de plaats en de geschiedenis. Ik heb afgesproken dat we hem om half drie van zijn kantoor zullen afhalen. En wilt u de sleutel die u heeft, meenemen?'
'De twee sleutels,' verbeterde hij. 'Ik ben zo'n beetje sleutels aan het verzamelen op het ogenblik. Goed, ik zal er zijn.' Ze pakte haar tasje en stond op.
'Wat verbergt u voor me?' vroeg hij, ze deed zo geheimzinnig en triomfantelijk, dat hij vermoedde dat ze iets belangrijks had ontdekt.
'Vanmiddag komt u het te weten,' zei ze. Hij liet haar uit, schoor zich, en tegen één uur had hij de sleutels van de bank gehaald; even voor half twee reed zijn wagen voor de deur van Coram Street 107. Het meisje had hem staan opwachten, want hij had nog maar net aangebeld, toen ze de deur opendeed.

'Heeft u de sleutels?' vroeg ze, bijna voordat hij gelegenheid had gehad haar te begroeten. 'Moeder vindt het vervelend dat ik ga. Alles wat met de Selford-familie in verband staat, maakt haar zenuwachtig.'
'Wat is uw geheim?' vroeg hij.
'Dat zult u zien. Ik voel me. in mijn meest mysterieuze stemming. Ü heeft me nog niet gevraagd waarom ik niet in de bibliotheek ben. Het is de verjaardag van de oprichter, en wij vieren de geboortedag van de man die hem opende, door te sluiten. Kunt u goed rijden?'
'Er zijn er maar weinig die mij evenaren,' gaf hij bescheiden toe. 'Maar kunt u het echt goed?'
Toen pas realiseerde hij zich, door haar niet te stelpen, onsamenhangende woordenvloed, dat ze zelf ook nerveus was. Als ze enig voorgevoel had van het gevaar dat hen bedreigde, zou die dag haar vrees worden bewaarheid. Als Dick ook maar half had kunnen vermoeden welke afschuwelijke gevaren er voor hen in die warme voorjaarsdag besloten lagen, zou hij de wagen tegen de eerste de beste lantaarnpaal hebben gereden. Hij reed naar Lincoln's Inn Fields en stopte voor het kantoor van Havelock. De advocaat kwam breed glimlachend de stoep af, alsof hij hun avontuur als een enorme grap beschouwde. 'Wat voor ervaring is het,' vroeg hij, toen de wagen zich in westelijke richting in beweging zette, 'dat u als beroepsdetective een tip krijgt van een amateur? Voelt u zich erg op uw teentjes getrapt door miss Lansdowns opmerkelijke theorie?'
'Ik heb die theorie niet gehoord,' zei Dick en dook handig tussen een bus en een taxi. 'Die opwinding staat me nog te wachten.'
'Ik hoop voor u dat het opwindend is,' zei Havelock droog. 'Eerlijk gezegd, zou ik niet meegegaan zijn als het geen tijd geweest was voor mijn maandelijkse bezoek aan Selford Hall, en een jurist zal nooit de gelegenheid voorbij laten gaan om onnodige onkosten te besparen. U zult op de onkostenrekening van het Selford-landgoed verschijnen als een creditpost, mr. Martin.'
Zoals veel mannen die maar zelden geestig zijn, lachte hij altijd het hardst om zijn eigen grapjes.
De wagen reed door Horsham, sloeg rechtsaf naar Pulborough Road en stopte bijna twee uur na hun vertrek voor een paar indrukwekkende hekken. Op het geluid van de claxon kwam een slordige vrouw uit de portierswoning; ze opende de hekken en maakte een buiging voor mr. Havelock, terwijl de wagen verder reed over de goed onderhouden

oprijlaan. 'Wij moeten zorgen dat alles tot in de puntjes verzorgd is,' legde mr. Havelock uit, 'en het is mijn taak, te zorgen dat er een complete staf bedienden ter beschikking is op het moment dat onze jonge wereldreiziger besluit zich voorgoed in zijn geboorteland te vestigen.'

'Zijn de bedienden in het huis zelf?' Havelock schudde zijn hoofd.

'Alleen de conciërge en zijn vrouw,' zei hij. 'Eens per maand komt er een ploeg vrouwen uit het dorp om alles schoon te maken en te poetsen. Het huis bevindt zich in prima staat en ik begrijp niet waarom hij het niet verhuurt. Nu we het toch over hem hebben,' zei hij plotseling, 'ik heb vanochtend weer een brief van hem gekregen. Hij stelt zijn komst uit tot december, wat waarschijnlijk wil zeggen dat hij van de winter niet thuis zal zijn.'

'Waar is hij op het ogenblik?' vroeg Dick over zijn schouder. Mr. Havelock lachte.

'Dat kan ik u niet precies zeggen. Hij was in Cairo toen hij de brief schreef. Waarschijnlijk is hij nu in Damascus of Jeruzalem. Ik wil u wel bekennen dat ik hem dikwijls op de maan wens!'

Op dat moment kregen zij het huis te zien, het was een strak, onaantrekkelijk gebouw uit de Tudor periode. Dick vond het net een grote stenen schuur die was uitgebreid met gedraaide schoorstenen en gevelspitsen. Hij reed de wagen over het brede grindpad tot voor de ingang.

'We kunnen beter hier uitstappen, want we moeten ongeveer anderhalve kilometer door het open land lopen,' zei Havelock. Op het geluid van de auto was de conciërge, een man van middelbare leeftijd, verschenen, en met hem wisselde de advocaat een paar w oorden over het landgoed. De conciërge scheen ook te fungeren als rentmeester, want hij rapporteerde dat er een gedeelte van het hek gerepareerd moest worden en dat er een eik ten gevolge van het noodweer was ontworteld. 'Zo, daar gaan we dan,' zei Havelock. Hij had een wandelstok bij zich en een paar olielampen en liep voor hen uit over het grote pasgeschoren grasveld, door een boomgaard naar een boerenerf dat verlaten was op een half dozijn kippen en een hond na, en door weer een ander hek het park in. Er leidde een smal pad over de velden, dan door struikgewas, naar een ondiepe vallei: aan de overkant daarvan was een lange, donkere bomenrij.

Terwijl ze de lichte glooiing naar het bos beklommen, trof het Dick hoe levenloos de bomen eruit zagen. Hij zou de plaats herkend hebben door de beschrijving die mrs. Lansdown ervan had gegeven. Ondanks hun nieuwe

groen zagen de bomen, met hun vochtige groene stammen, er dood uit. Er bewoog zich geen blad op deze windloze dag, en om alles nog somberder te maken, tekende een snelgroeiende loodgrijze donderwolk zich af tegen de heldere hemel.
'Ik ben bang dat we regen zullen krijgen,' zei mr. Havelock, omhoog kijkend. 'We zijn er bijna.'
Het pad werd weer zichtbaar; het wend zich als een lint tussen de bomen door naar boven. En toen, geheel onverwacht, kwamen ze aan een open plaats, waar in het midden een grote koepelvormige rots stond.
'Dit wordt de Selford-steen genoemd,' legde mr. Havelock uit, wijzend met zijn stok; 'en dat is de ingang naar de tombe.' Aan de vlakke kant van de rots was een langwerpige opening uitgehouwen, die door een stalen traliewerk was afgesloten.
Het zag rood van het roest, maar Dick zag dat het buitengewoon sterk was. Mr. Havelock zette de olielampen op de grond en stak ze een voor een aan. Daarna nam hij een grote, ouderwetse sleutel uit zijn zak en stak die in het roestige slot. Met één polsomdraai sprong de pal terug en de deur van het traliewerk ging knarsend open. 'Ik zal wel eerst gaan.'
De advocaat bukte zich en liep een met mos begroeide stenen trap af. Na hem kwam het meisje en Dick vormde de achterhoede. Hij telde twaalf treden en zag bij het licht van een lantaarn een kleine, hooggezolderde ruimte, met aan het eind weer een getralied stalen hek dat lichter was dan het eerste. Op beide hekken paste dezelfde sleutel.
Achter de tweede deur waren twintig nissen in de harde rots uitgehouwen. Met hun zware eiken deuren en enorme scharnieren zagen ze eruit als kloostercellen. In iedere deur was een reeks namen gekerfd, maar op sommige plaatsen was het hout zo weggerot, dat ze niet te lezen waren.
De nissen lagen aan weerszijden van een smalle gang, en aan het einde daarvan was de eenentwintigste cel die in zoverre van de andere verschilde, dat er een stenen deur voor zat, tenminste dat leek zo op het eerste gezicht. Dick zou nog ontdekken dat er ook een ander verschil was. Mr. Havelock draaide zich naar hem om en hield de lantaarn omhoog. 'Dit wilde miss Lansdown u laten zien,' zei hij langzaam. 'De deur met de zeven sloten!'
Dick staarde naar de deur. Daar waren zij, zeven sleutelgaten boven elkaar.
Nu wist hij het. Op deze naargeestige plek had Lew Pheeney gewerkt, met doodsangst in zijn hart! De deur was gevat in een grillige en luguber bewerkte omlijsting. In iedere pilaar was een skelet uitgesneden, zo

natuurgetrouw dat zelfs Dick ervan schrok. Hij beklopte de deur; hij was stevig - hoe stevig zou hij weldra ondervinden. 'Wie ligt hierin?' zei hij, en Havelock wees naar het opschrift:

'Sr. HUGHE SELLFORDE, KT.
STICHTER VAN HET SELFORD HUIS
Hier lig ik te wachten, stil als een muis,
De stichter van het Selford Huis,
Vervloekt zij hij die drijft de spot
Met hem achter het zevenvoudig slot.
God zij mij genadig.'

'Het opschrift is van veel latere datum dan de dood van Hugh,' zei Havelock.
'Wat is hierin? Is hij - hier begraven?' vroeg Dick langzaam. Mr. Havelock schudde ontkennend zijn hoofd. 'Ik weet het niet. De overleden lord Selford heeft de oude deur met de zeven sloten laten slopen en deze nieuwe deur - die van staal is - in Italië laten maken. Hij zei dat er alleen maar een lege stenen kist in staat; en inderdaad, er is niets te zien.'
'Te zien?' herhaalde het meisje verrast. 'Hoe kan er dan iets gezien worden?'
In het midden van de deur bevond zich een klein paneel van ongeveer vijftien centimeter lang en vijf centimeter breed. Mr. Havelock nam de rand tussen zijn duim en wijsvinger en schoof het opzij, waardoor een kleine opening van nog geen drie centimeter diep te zien kwam.
'Ik had een zaklantaarn moeten meebrengen,' zei hij.
'Ik heb er een,' zei Dick, hij nam een kleine lamp uit zijn zak en liet het licht naar binnen schijnen.
Hij keek in een cel van ongeveer twee meter in het vierkant. De muren waren groen en vochtig uitgeslagen, op de grof bewerkte stenen vloer lag een dikke laag stof. Precies in het midden, op een ruw stenen altaar, stond een langwerpige sarcofaag van brokkelige steen.
'De stenen kist? Ik weet niet wat het is,' zei Havelock. 'Lord Selford heeft hem in het graf aangetroffen en hem precies zo laten staan. Er was geen spoor van een lichaam -' Plotseling werd de gang verlicht door een blauw, spookachtig licht, dat een seconde lang flikkerde en verdween. Met een kreet van schrik klemde het meisje zich aan Dicks arm vast. 'Bliksem,' zei Havelock kalm. 'Ik ben bang dat we een natte terugtocht krijgen.'

Nog terwijl hij sprak, deed een doffe donderslag de aarde beven. Direct daarop kwam er weer een bliksemflits, die de spookachtige deuren des doods aan beide kanten fel verlichtte; het meisje kromp ineen tegen Dick.
'We worden in ieder geval niet nat,' zei hij, en klopte haar geruststellend op haar schouder. 'Er wordt zoveel onzin verteld over onweer, maar het is een van de prachtigste schouwspelen van de natuur. Toen ik in Manitoba was -'
De bliksemschicht werd onmiddellijk gevolgd door een oorverdovende ontploffing. 'Er is iets getroffen,' zei Dick kalm.
En toen klonk er van het andere einde van de gang het geluid van metaal tegen metaal.
'Wat was dat?' vroeg hij en rende de gang door, vloog door het buitenportaal, de glibberige trappen op naar het toegangshek. Een ogenblik werd hij verblind door een bliksemflits; de knetterende donderslag die er direct overheen rolde, overstemde ieder ander geluid, maar hij had gezien wat hij vreesde. Het grote ijzeren hek was gesloten en op de natte klei ervoor zag hij de indrukken van blote voeten!

Sybil en Havelock waren vlak achter hem aan gekomen. De gezonde rode kleur had Havelocks gezicht verlaten en de hand die hij naar het hek bracht, beefde.

'Wat is dit voor gekheid,' zei hij boos, en misschien was de trilling in zijn stem te wijten aan ergernis. Plotseling sprong Dicks revolver omhoog. Hij vuurde tweemaal naar de gestalte die hij achter de druipende rododendrons zag bewegen. In een paar minuten tijd was de heldere zonneschijn verdwenen en had plaats moeten maken voor een somber, angstaanjagend halfduister. De donkergrijze wolken joegen de regen snijdend in zijn gezicht, maar bij het felle licht van de bliksem had hij vluchtig de enorme, vlezige armen kunnen zien. 'O, niet schieten, alsjeblieft - alsjeblieft, niet doen!' Sybil snikte hartstochtelijk, haar hoofd aan zijn borst, en Dick liet zijn revolver zakken.

'Heeft u een sleutel om het hek open te maken?' vroeg hij zacht, en Havelock knikte. 'Geeft u hem maar aan mij.'

Hij nam de sleutel uit de bevende hand, stak zijn arm door de spijlen en stak de sleutel in het slot. Eén draai van zijn pols en hij duwde het hek open. 'Loopt u vooruit, ik kom vlak achter u.' Hij dook de struiken in waar hij de gestalte had gezien en zag dat hij toch enig succes geboekt had, want op de lange gele cilinder die op het gras lag, was een bloedspat. Hij draaide de cilinder om; hij was ruim een meter lang en loodzwaar. Aan het sluitstuk zat een eind rubberslang. Hij keek onderzoekend om zich heen en vond een tweede cilinder, ook met een rubberslang. Aan het eind hiervan zat een rond rood etiket, dat kennelijk van het eerste was afgekrabbeld. Er stond op ***Chloorgas. Voorzichtig. Vergif***. Van de halfnaakte man was geen spoor te bekennen; snel liep hij Sybil achterna.

De bliksem flitste onophoudelijk en de donderslagen volgden elkaar snel op. Het meisje en mr. Havelock waren doodsbleek. 'Wat was het? Op wie heeft u gevuurd?' vroeg Havelock hees.

'Zenuwen,' zei Dick schaamteloos.

Tegen de tijd dat ze bij het huis waren aangekomen, waren ze drijfnat, maar hij sloeg de uitnodiging af om naar binnen te gaan en zijn kleren te drogen. Er was werk voor hem aan de winkel, en de deur had zich nog niet achter het meisje gesloten of hij was op de terugweg naar de Selford-tombe. Toen

hij het bos naderde, liep hij behoedzaam verder, hij keek naar rechts en naar links en hield nauwkeurig de bosjes in de gaten waar iemand zich achter zou kunnen verschuilen. De gewonde was niet te zien.
Hij had de sleutel van de grafkelder in zijn zak laten glijden. Na het hek geopend te hebben, haalde hij een paar handboeien uit zijn zak en knipte die om het slot heen, zodat het hek onmogelijk weer gesloten kon worden. Hierna daalde hij de trappen af, liet zijn zaklantaarn voor zich uit schijnen en kwam bij de deur met de zeven sloten. Uit zijn vestzak haalde hij de twee sleutels en stak een ervan in het bovenste sleutelgat, zonder resultaat. Eerst bij het vierde gat gleed de sleutel naar binnen en met een klik draaide hij hem om. Hij trok zacht aan de deur, maar er was geen beweging in te krijgen. Hij probeerde de tweede sleutel, deze paste in het onderste sleutelgat. Hij draaide ze beide tegelijk om, maar nog was de deur onwrikbaar. Het geheim van de deur was Dick Martin nu helemaal duidelijk. Alle zeven sleutels moesten tegelijkertijd worden omgedraaid voor de deur zou opengaan, en als die openging, wat zou er dan te zien zijn?
Hij schoof het paneeltje open en keek naar de stenen kist. Als de oude sir Hugh hier begraven was, zou zijn lichaam dan in die kist zijn?
Het was niet mogelijk de zijwanden helemaal te zien, maar het leek zeer onwaarschijnlijk dat er een verborgen graf was. Hij zag nu voor het eerst dat er in de massieve rots een horizontale nis was uitgehouwen. Daarin zou het stoffelijk overschot van de eerste Selford wel gelegen hebben, maar er was nu geen spoor van overgebleven.
Hij stak de sleutels weer in zijn zak, ging terug, sloot de binnendeur af en ging de trappen op naar het daglicht. Hier kreeg hij een schok. Op nog geen vier meter afstand van de ingang lag een van de lange cilinders die hij daareven een eind verderop gevonden had. Het beestmens moest dus in de buurt zijn; hoogstwaarschijnlijk werd hij op ditzelfde ogenblik door een paar boosaardige ogen gadegeslagen. Ondanks zijn zelfbeheersing kroop er een rilling langs Dick Martins ruggengraat. Er was iets obsceens aan zijn vreemde bezoeker. Hij pakte de zware cilinder op, liep een paar stappen en gooide hem in de struiken. Toen volgde hij het pad tussen de bomen. Het verlangen om het op een lopen te zetten, werd hem bijna te machtig. Tot zijn afschuw moest hij zich bekennen dat hij op het punt stond in paniek te geraken, en deze ontdekking was genoeg om hem op zijn hielen te doen omdraaien in de richting vanwaar hij gekomen was. Langzaam, en tegen ieder natuurlijk instinct in, liep hij door het bos terug naar waar de cilinder

was, naar waar zijn vijand zich verborgen hield. Toen hij bij de open plek aangekomen was, bleef hij een volle minuut staan. Na op deze manier zijn zenuwen een lesje te hebben gegeven, ging hij naar het huis terug, zonder ook maar één keer om te kijken, maar al zijn zenuwen gespannen.

Met een gevoel dat erg veel op opluchting leek, bereikte hij het open dal en de aanblik van het lelijke Selford-huis was hem dit keer zeer welkom. De koude kwaadaardigheid van dit onmenselijke schepsel, de hardnekkigheid waarmee hij, gewond als hij was, de man wilde vernietigen die zijn vijandelijke gevoelens had opgewekt, zijn dodelijke ernst - maakten diepe indruk op Dick. Deze toevallige kennismaking met de deur met de zeven sloten waarachter slechts stof verborgen scheen te liggen, betekende voor hem doodsgevaar - werd ook Sybil Lansdown erdoor bedreigd? Bij deze gedachte kromp zijn hart ineen. Het was allemaal zo onwerkelijk, zo ongelooflijk Dick was volkomen verbijsterd door alle ontdekkingen die hij in de afgelopen drie dagen had gedaan. De misdaad kende hij, of tenminste, dacht hij te kennen en een misdadiger was voor hem een open boek. Hij had zijn jeugd tussen wetsovertreders doorgebracht. Zij hadden hem hun duistere praktijken onderwezen en hij was een dankbare leerling geweest. Hij wist hoe hun geest werkte en zou een niet al te slecht boek over criminele psychologie hebben kunnen schrijven.

Maar nu had hij de wereld van de gewone misdaad verlaten. Slechts eenmaal tevoren had hij dat bij de hand gehad, toen hem was opgedragen een onderzoek in te stellen naar een serie verschrikkelijke ongelukken die Toronto geteisterd hadden. Hier had hij voor de eerste keer de amateur misdadiger ontmoet en voor een raadsel gestaan. Het was puur geluk geweest dat de gezochte hem niet ontsnapt was. De man had feitelijk zichzelf verraden. De gedachtegang van de doorsnee misdadiger is zeer bekrompen, hij heeft geen fantasie, zijn inzicht is beperkt. Meestal leeft hij in benarde omstandigheden, van de hand in de tand, en heeft hij geen reserves die hem van dienst kunnen zijn bij het begaan van een misdaad of bij het dekken van zijn aftocht.

Misdaad is een lelijk woord, dacht hij, terwijl hij langzaam op het huis afliep. Op de gepleegde aanslagen na kon er geen concreet feit aan wie dan ook ten laste worden gelegd. Behalve Lew Pheeney! Arme Lew, hij had behoord tot de wereld van alledag. Door welk een hel van angst zou hij gegaan zijn toen hij op die donkere nacht aan die afschuwelijke deur had staan werken.

Hij was nat tot op zijn huid, maar werd zich dat eerst bewust toep het meisje met een ontdane uitroep de aandacht vestigde op zijn doorweekte jas, net toen hij zijn plaats achter het stuur innam.
'Bent u teruggegaan om naar die hekkensluiter te zoeken?' vroeg mr. Havelock, die weer helemaal zijn oude opgewektheid teruggekregen had.
'Ja,' zei Dick, terwijl hij de wagen startte. 'Maar ik heb hem niet gevonden. Sporen, ja, maar hemzelf niet.'
'Was hij gewond?' vroeg Sybil snel.
'Wel, als hij al gewond was, was het zeker niet ernstig,' zei Dick behoedzaam.
'Ik wóu bij de hemel dat u die bruut gedood had,' snauwde Havelock boosaardig. 'Brrr!'
Hij had een overjas van de conciërge geleend en zat verder de hele weg terug naar de stad te dommelen. Bij Leatherhead kwamen ze weer even in het onweer terecht, maar ze waren alle drie zo in gedachten verdiept, dat ze het niet eens merkten. Ze brachten mr. Havelock naar zijn huis in St. John's Wood, en Sybil, die zich zeer schuldig voelde dat ze de oudere man in dit onplezierige avontuur had gehaald, maakte beleefd haar verontschuldigingen.
'Het is niets, en ik ben bij lange na niet zo nat als onze vriend hier,' zei de jurist goedgehumeurd. 'En ik maak me absoluut geen zorgen over wat we gezien hebben. Het zijn juist de dingen die ik niet gezien heb, waarover ik me ongerust maak.'
'Wat u niet gezien hebt?' herhaalde het meisje, Havelock knikte.
'Onze vriend heeft heel wat meer ontdekt dan hij ons heeft verteld en ik ben er niet zo zeker van dat die ontdekkingen erg prettig zijn. Maar we zullen daar morgenochtend wel over praten.'
Hij haastte zich zijn huis binnen en Dick draaide de wagen in de richting van Coram Street.
'Ik vraag u niet om binnen te komen, mr. Martin,' zei ze, toen hij haar afzette. 'Belooft u me dat u regelrecht naar huis gaat en direct een warm bad zult nemen?'
Het was een belofte die hem geen moeite kostte, want hij hunkerde naar heet water.
Onmiddellijk nadat hij zijn bad genomen had en droge kleren had aangetrokken, belde hij Sneed op.

'Het spijt me dat ik je wakker maak,' zei Dick opgewekt, 'maar ik wou je vragen om bij me te komen eten. Ik heb je heel wat te vertellen.'
Sneed gromde ontevreden en zei dat hij er geen zin in had, maar na een poosje stemde hij toe. Zijn belofte was echter zo vaag en ontwijkend geweest dat Dick verbaasd was toen de bel ging en de zware man voor de deur stond; deze liep vermoeid de kamer in en liet zich in de eerste de beste gemakkelijke stoel neer.
'Ik heb de vergunning voor die overval van vanavond in mijn zak,' zei hij. 'We beginnen om tien uur.'
'En je hebt de inspecteur in Sussex gezegd dat het om kwart over elf zou zijn,' zei Dick verbaasd.
Inspecteur Sneed zuchtte.
'Ik wil ermee klaar zijn voor die plaatselijke Sherlocks komen,' zei hij. 'Bovendien is er de kans dat iemand Stalletti een seintje geeft. Je weet nooit. In ons beroep, Dick, moetje niemand vertrouwen. Ik hoop toch dat jij niemand iets hebt verteld?' Dick aarzelde.
'Een beetje aan mr. Havelock en natuurlijk veel aan miss Lansdown.'
Sneed kreunde.
'Dat je het aan Havelock verteld hebt, geeft niet, maar het meisje - o, mijn hemel! Vertrouw nooit een vrouw, mijn zoon. Ik dacht dat dat het eerste artikel was van de geloofsbelijdenis van een politieman. Ze krijgt natuurlijk mensen op de thee en ze zal hun alles vertellen. Ik ken de vrouwen.'
'Heb jij het aan iemand verteld?' vroeg Dick. Inspecteur Sneed lachte superieur.
'Niemand, behalve de baas en mijn vrouw,' zei hij inconsequent. 'Met je vrouw is het anders. Bovendien heeft ze kiespijn en ze doet haar mond niet open. Een vrouw met kiespijn zal nooit een geheim verraden. Schrijf dat alvast op voor als je je boek gaat schrijven.'
De inspecteur was er vast van overtuigd dat iedere politieman in het geheim bezig was zijn memoires te schrijven, een opvatting die bekrachtigd was door een reeks artikelen die kortgeleden in een zondagsblad verschenen was. 'Nou, wat had je me te vertellen?'
Hij luisterde met gesloten ogen naar het relaas van het bezoek aan de grafkelder. Toen Dick gekomen was bij het gedeelte dat het ijzeren hek achter hun rug was gesloten, opende Sneed zijn ogen en hij ging rechtop zitten.

'Iemand anders had een sleutel.' zei hij overbodig. 'Er was niets in dat graf, zeg je?'
'Ik heb niets gezien behalve die stenen kist,' zei Dick. 'Hum!' Hij wreef met zijn hand over zijn grote gezicht. 'Zeven sleutels,' peinsde hij. 'Zeven sloten. Twee heb jij er, iemand anders heeft de andere vijf. Zie die vijf te pakken te krijgen of, beter nog, blaas die deur op met dynamiet.' Dick stak een sigaret op en blies een rookwolk naar het plafond. 'Ik denk niet dat we daar een voldoende reden voor kunnen aanvoeren. Ik heb een beetje met die sleutelgaten geknoeid en ik verzeker je dat het een slot is dat de meest bedreven man ter wereld niet kan forceren. Het lukte Pheeney niet eens.' Sneed rukte zijn hoofd omhoog.
'Pheeney! Goeie hemel! Ik had hem helemaal vergeten! Laat me die sleutel eens zien.'
Dick nam hem uit zijn zak en gaf hem aan de ander, die hem om en om draaide op de palm van zijn hand.
'Zo een heb ik er nog nooit gezien,' bekende hij. 'Italiaans zeg je? Mogelijk. Heb je die halfnaakte jongen nog gezien?'
'Ik heb maar even een blik op hem kunnen werpen. Hij is zo vlug en glibberig als een aal - arme duivel!'
Inspecteur Sneed keek scherp op.
'Jij denkt er precies zo over als ik, hè? Dat dit een van Stalletti's experimenten is?'
Hij was in gedachten verzonken en sprak lange tijd niet. 'Het gas moet daar al die tijd al geweest zijn. En zij wisten natuurlijk dat jullie zouden komen. En dan, denk ik, was het een verrassing voor hen dat Havelock er ook bij was. Het is maar een idee van me, en ik weet niet eens waarom ik er zo over denk.'
Hij rees met moeite overeind.
'Nou,' zei hij, 'we zullen vanavond wel zien. Neem je eigen wagen, maar breng geen revolver mee, want er wordt niet verondersteld dat jij erbij bent en ik zou niet graag hebben dat er onofficiële schoten vielen.'

- 16 -

Om half tien die avond zette Dick Martin zijn wagen op ongeveer een kilometer afstand van Gallows Cottage langs de weg en dimde zijn lichten, in afwachting van de politieauto. Lang voordat de felle koplampen te zien waren, hoorde hij hem aankomen, hij startte zijn motor, liet de auto voorbijrijden en ging er achteraan. De voorste wagen minderde vaart en reed met een korte draai de oprijlaan in, met Dick er onmiddellijk achter. Bij het licht van zijn koplampen zag hij dat het gat onder de heg dichtgemaakt was.
Op de plaats waar de oprijlaan afboog naar het huis, reed de eerste auto bijna de brede heg in en de chauffeur moest al zijn rijkunst aanwenden om niet in de diepe sloot te glijden die er vlak onder liep.
Gallows Cottage was in het duister gehuld, net als de vorige keer dat Dick er was. Hij liep naar Sneed die op de deur klopte en drie van de zes mannen die in de wagen hadden gezeten, zochten hun weg naar de achterkant van het huis. Sneeds kloppen werd vlug beantwoord. Er werd licht aangestoken en de deur werd opengerukt. Het was Stalletti, vaalgeel en vuil als altijd. Daar stond hij, een buitenissige, sinistere gestalte; zijn besmeurde handen gleden langs zijn lange, zwarte baard, terwijl Sneed in een paar woorden het doel van dit bezoek uitlegde.
'O ja, ik ken u wel,' zei de man, niet in het minst onder de indruk. 'U bent Sneed. En uw vriend achter u is degene die laatst op een avond zijn benzine had verloren. Hoe slordig! Kom binnen, mijn vrienden, in dit huis der wetenschap!' Mei een overdreven welkomstgebaar deed hij een stap achteruit en de vijf mannen dromden de hal binnen. 'U wilt vast en zeker mijn zitkamer zien,' zei Stalletti, en zwaaide de deur van de kamer open waar hij indertijd Dick had ontvangen.
'Ik wil die werkkamer van u zien,' zei Sneed, en toen de man hen naar de achterkant van het huis wilde brengen: 'Nee, niet die aan de achterkant - die kamer boven.' Stalletti haalde zijn schouders op, aarzelde een moment, haalde nog eens zijn schouders op en ging hen toen voor de kale trap op; aan het einde daarvan was een kleine kamer, in het voorbijgaan gooide hij de deur open. Een smallere trap bracht hen op een breed portaal, waarop drie deuren uitkwamen. Dick en Sneed gingen de kamer links binnen. Het was een armoedig gemeubileerd vertrek; een oud bed in de hoek, een

gebarsten, vuile wastafel waarvan een poot gebroken en gerepareerd was, en een diepe oude leunstoel was alles wat erin stond. Het volgende vertrek was klaarblijkelijk Stalletti's kantoor en slaapkamer. Het stond propvol meubels en het was er een onbeschrijflijke chaos. In een hoek bij het raam stond een grote stalen ladenkast. Stalletti trok overdreven vriendelijk een la open.

'U wilde in de laden kijken?' vroeg hij sardonisch. Sneed gaf geen antwoord. Hij keek onder het bed, maakte het bureau open, beval de bewoner een kast open te maken, en richtte toen zijn aandacht op de derde kamer, ook een slaapkamer, ditmaal met twee bedden, als een hoop oude lorren in een hoek die naam tenminste verdient.

'Ach, u bent teleurgesteld, mijn beste Sneed,' zei Stalletti, terwijl ze de trap weer afgingen. 'Had u verwacht hier een stel van uw kleine baby's te vinden? Mogelijk heeft u tegen uzelf gezegd: "Die Stalletti heeft weer een paar van zijn oude streken uitgehaald en probeert weer grote sterke mannen te maken uit de zwakke kleine wezentjes die moeten opgroeien om sigaretten te roken en algebra te leren." Ach!'

'Je bent erg spraakzaam vanavond, Stalletti.'

'Waarom zou ik niet?' vroeg de gebaarde man opgewekt. 'Ik heb maar zo zelden zoveel mensen op bezoek. Realiseert u zich eens, mijn vriend, dat ik soms in geen weken met iemand spreek of het geluid van een menselijke stem hoor. Ik leef sober; een kok heb ik niet nodig, omdat ik rauwkost eet, wat eigen is aan de carnivoor. Ik hoor uw auto’s voorbij ronken, vol met aamborstige mannetjes die sigaretten roken en kwaadaardige vrouwen die bedrog beramen, en dan prijs ik mij gelukkig dat ik een zwijgende carnivoor ben. Nu, mijn laboratorium.' Hij opende de deur aan de achterkant van het huis en toonde hun een lange kamer die aan het huis was gebouwd. Er waren maar twee ramen in, en die zaten in het dak. Er stond een bijzonder grote tafel bedolven onder papieren en boeken in alle moderne talen; langs een muur liepen twee lange planken met potten en flessen, waarvan er geen twee gelijk waren (Dick zag een spuitwaterfles half gevuld met een rode vloeistof en dichtgestopt met watten); een werkbank bedekt met registratie-apparaten, weegschalen, microscopen van uiteenlopende afmetingen; een oude opgelapte operatietafel en een ondiepe ladekast met chirurgische instrumenten; reageerbuisjes bij honderden; en op een vrijgemaakte plaats op de tafel een dode rat die plat uitgestrekt was, met een speld door elke poot. 'Hier ziet u hoe een arme scheikundige zijn

tijd doorbrengt!' zei Stalletti. 'Nee, nee, mijn vriend,' toen Sneed zich over de tafel boog, 'onze rat is dood. Door uw dwaze wetten kan ik geen vivisectie meer verrichten. U heeft er geen idee van hoe plezierig het hier is! Zou u zich gelukkig voelen als u een week lang chemische reacties zou bestuderen?'
'Wie is er nog meer in huis, Stalletti?' vroeg Sneed. Professor Stalletti lachte.
'Ik woon alleen; u heeft het zelf gezien. Er komt hier niemand.'
'Mr. Martin heeft iemand horen schreeuwen de avond toen hij hier was.'
'Inbeelding,' zei Stalletti koel.
'Hij werd ook op de oprijlaan aangevallen door een halfnaakte man. Was dat ook inbeelding?'
'Een typisch geval,' zei de dokter en keek hem aan zonder een spier te vertrekken.
'Er slaapt iemand anders boven; je hebt slaapplaats voor vier mensen.'
Een brede glimlach deed het gele gezicht rimpelen. 'Ik verlies nooit de hoop dat er nog eens vrienden naar mij toe zullen komen, maar, helaas: ze komen niet. Ik ben alleen. Blijf hier een week - een maand - en u zult het zelf zien. Laat een van uw knappe agenten achter om me te bewaken. Het zou niet moeilijk zijn mijn eenzaamheid te bewijzen.'
'Goed,' zei Sneed, na een korte stilte, hij draaide zich om en liep het huis uit.
De professor stond op de drempel en keek de wagen na tot hij verdwenen was; toen sloot en grendelde hij de zware deur en liep op zijn gemak de trap op naar zijn kamer. Hij trok een la van zijn bureau open en haalde daar een lange hondenzweep uit die hij door de lucht liet fluiten. Daarna liep hij de kamer door naar de stalen ladekast en duwde de ene la die hij opengemaakt had, en die in feite de enige was die open kon, dicht. Hij drukte op een van de knoppen van de namaak laden en de hele voorkant zwaaide open als een deur. 'Kom mee naar je bed. Het is laat,' zei Stalletti. Hij sprak Grieks. Het ding dat in het donker gehurkt had gezeten, schuifelde naar voren, knipperend tegen het licht. Het was meer dan een hoofd groter dan de gebaarde man en op een gerafelde lendendoek na, was het naakt. 'Ga naar je kamer. Ik zal melk en eten brengen.' Stalletti bleef op een afstand van zijn schepping staan en liet de zweep door de lucht knallen. Het grote wezen met het uitdrukkingsloze gezicht ging op een drafje de deur uit, het portaal over en de kamer met het ene bed in. Stalletti trok de deur dicht en deed de

grendel erop; toen ging hij de trappen af, het laboratorium door en door een smalle deur aan de achterkant van het huis naar buiten. Onder het lopen zwaaide hij neuriënd met zijn zweep. Hij liep langs een rijtje dennenbomen, bleef staan onder een brede eik en floot. Uit de zware takken boven hem viel iets vrijwel vlak voor zijn voeten; het wezen bleef gehurkt zitten, zijn knokkels op de grond.
'Kamer - melk - slapen,' zei hij tegen de gestalte, en toen die zich te langzaam naar zijn zin bewoog, liet hij zijn zweep knallen. Daarop ging het vreemde wezen over op een drafje en het verdween door de deur van het laboratorium. Stalletti volgde op zijn gemak.
Even later ging hij de trap op, hij droeg een blad met twee enorme kommen melk en twee borden met vlees. Toen hij de schepsels gevoerd had en opgesloten, ging hij terug naar zijn werkkamer, bande slaven en politie uit zijn gedachten en was weldra geheel verdiept in zijn onderzoekingen.

- 17 -

Mr. Havelock las al voor de derde keer op die morgen een brief. Tweemaal had hij zijn eerste bediende geraadpleegd en hij was net bezig hem voor de derde keer door te lezen, toen Dick Martin binnengelaten werd.
'Ik hoop dat ik u niet te vroeg uit uw bed gehaald heb, mr. Martin, en ik moet mij wel verontschuldigen omdat ik u in deze zaak gehaald heb. Wat u betreft is die eigenlijk al afgedaan. Ik heb deze brief vanmorgen ontvangen en ik zou graag hebben dat u hem las.'
Het handschrift van de brief was Dick nu wel vertrouwd geworden. Hij was geschreven op het briefpapier van een hotel in Cairo.

Beste Havelock (begon hij).
Ik heb uw telegram over dr. Cody ontvangen, en ik schrijf u maar per omgaande terug om u te laten weten dat ik deze man zeer zeker ken en dat ik een briefwisseling met hem heb gevoerd, dus ik begrijp niet waarom hij beweert mij niet te kennen, tenzij het de natuurlijke terughoudendheid is van een man die niet wil dat anderen zich met zijn zaken bemoeien. Cody heeft me een hele tijd geleden geschreven en me een lening gevraagd. Het was een zeer aanzienlijk bedrag - 18.000 pond sterling - en ik was zeker niet van plan een dergelijk bedrag voor te schieten aan een man die een volslagen onbekende voor me was. Hij vertelde me dat hij in een zeer moeilijke positie was geraakt en dat hij Engeland wilde verlaten om te ontkomen aan een man die gedreigd had hem te zullen doden. Ik ben de hele geschiedenis nu vergeten, maar het is me toen wel opgevallen dat de man eerlijk scheen. Zou u me 25.000 pond willen sturen in Franse bankbiljetten? Verstuurt u het pakje aangetekend, geadresseerd aan mij p/a Hotel de Paris, Damascus. Ik hoop daarna naar Bagdad te gaan en dan naar Zuid-Rusland, ik heb gehoord dat daar een groot stuk land te koop is voor een appel en een ei.

De brief was ondertekend 'Pierce'.

'Stuurt u hem gewoonlijk geld als hij erom vraagt?'
'Zonder uitzondering,' zei de ander verbaasd.
'En stuurt u hem ook dit grote bedrag?'

Mr. Havelock beet op zijn lip.
'Ik weet het niet. Ik maak me nogal zorgen over deze geschiedenis. Mijn eerste bediende, op wiens oordeel ik volkomen vertrouw, heeft me aangeraden zijn lordschap een telegram te sturen om hem te vragen een andere zaakwaarnemer aan te stellen. De verantwoordelijkheid is te groot, en na die onaangename ervaringen van gisteren voel ik me bijna geneigd me van de hele zaak te ontdoen. Het zou natuurlijk een zwaar verlies voor ons betekenen, omdat het beheer van de Selford landgoederen ons bijna vijfduizend pond per jaar opbrengt.' De grootte van het bedrag verbijsterde Dick. 'Het moeten ontzaglijk rijke bezittingen zijn,' zei hij. 'Dat is zo,' knikte Havelock. 'En ongelukkig genoeg voor mij, neemt de waarde met de dag toe. Het zal al gauw moeilijk worden voldoende overzicht te houden.'
'Heeft lord Selford een schat of iets dergelijks nagelaten?' vroeg Dick, zich herinnerend dat hij dat al lang had willen vragen.
Havelock schudde ontkennend zijn hoofd. 'Nee, behalve het vrij grote bedrag op de bank - ongeveer vijftigduizend pond - waren er geen liquide middelen. Maar hij heeft een aantal onontgonnen steenkoolterreinen in Yorkshire en Northumberland nagelaten, die zeer waardevol zijn gebleken; daarenboven had hij verscheidene uitgestrekte bezittingen in Australië en Noord-Afrika, die ook enorm in waarde zijn toegenomen. Denkt u aan die deur met de zeven sloten?' Hij glimlachte. 'Geloof me, er is daar niets, zover ik weet en ik heb alles gezien, ieder document, persoonlijk en zakelijk, dat de overleden lord Selford heeft nagelaten. Die kleine cel is voor mij een even groot raadsel als voor u. Het zou in vierentwintig uur kunnen worden opgelost als lord Selford toestemming zou geven de deur open te breken, maar ik heb daar nooit om gevraagd omdat ik het nog nooit nodig heb gevonden.' Toen lachte hij. 'Ik heb verhalen over u gehoord, mr. Martin. Er wordt beweerd dat u een slot net zo gemakkelijk kunt openbreken als iedere vakman.'
'De meeste sloten,' zei Dick prompt, 'maar geen van de zeven. Ik ken mijn beperkingen. Ik zou bijvoorbeeld die brandkast' - hij wees naar een kleine zwarte safe in de hoek van de kamer - net zo gemakkelijk kunnen openmaken als de deur van uw kantoor. Ik wil niet zeggen dat ik het met een haarspeld kan, maar ik heb thuis wat instrumenten die die kast net zo waardeloos zouden maken als een kartonnen doos. Maar ik weet instinctief wanneer ik geslagen ben, en die zeven sloten gaan boven mijn macht. Heeft lord Selford nog familieleden?' veranderde hij plotseling van onderwerp.

Havelock knikte.
'Eén,' zei hij. 'Miss Sybil Lansdown en natuurlijk haar moeder, hoewel voor de wet miss Lansdown de algehele erfgename zou zijn, aangenomen dat lord Selford zou sterven zonder een andere erfgenaam in zijn testament te hebben genoemd.' Hij nam de brief op van de tafel en zijn ogen volgden de regels. 'Ik zou bijna geneigd zijn u met het geld naar Damascus te sturen,' begon hij. maar Dick schudde zijn hoofd. 'Niets ervan,' zei hij nadrukkelijk. 'Ik heb één keer achter deze jongeman aangezeten, en dat is me genoeg. Heeft hij in de tijd dat hij in het buitenland was, veel geld opgenomen?'
'Het grootste gedeelte van vijfhonderdduizend pond,' antwoordde Havelock kalm. 'Hoofdzakelijk voor de aankoop van landerijen, waar ik nooit de contracten van heb gezien. Ik heb er een paar maal over geklaagd, maar hij heeft me verzekerd dat de contracten in goede handen waren.'
'Ik wil u nog één vraag stellen,' zei Dick na enig nadenken. 'Is het mogelijk dat de brieven vervalst zijn?'
'Absoluut uitgesloten,' antwoordde Havelock. 'Ik ken zijn handschrift en de eigenaardigheden daarvan net zo goed als het mijne - ja nog beter. Ik kan u verzekeren dat hij nog geen twee jaar geleden onder mijn ogen een brief schreef die ik in mijn archief heb.'
'Zou iemand anders zich voor hem kunnen uitgeven?'
'Absoluut niet. Hij heeft nogal een mager gezicht en rood haar, en hij slist een beetje. En om nog nauwkeuriger te zijn, hij heeft een rood geboortevlekje op zijn wang, net onder zijn oor. Ik heb aan alle mogelijkheden gedacht. Iemand anders zou zich voor hem kunnen uitgeven, iemand zou chantage op hem kunnen plegen, of hij zou in handen gevallen kunnen zijn van een bende geldafpersers. In feite, als ik hem gedurende de afgelopen jaren niet zo nu en dan gezien had, zou ik mij ernstig ongerust gemaakt hebben. Maar zo is het nu eenmaal! Als hij verkiest de wereld door te zwerven, ligt het niet in mijn macht hem dat te beletten, en zijn liefhebberij is niet strafbaar, dus ik kan ook niet de wet in de arm nemen om hem hier vast te houden. Weet u zeker dat u niet naar Damascus wilt gaan?'
'Volkomen zeker,' antwoordde Dick prompt. 'Er is niets dat ik minder graag zou doen.'
Er waren twee verontrustende elementen in het leven van Sybil Lansdown gekomen en het bleek moeilijk voor haar zich te concentreren op haar werk, zelfs op de zeldzame uitgaven en levenloze boekdelen die haar eens zo interessant hadden geschenen.

Maar in één geval kwam de bibliotheek haar goed van pas. Ze verzamelde alles wat er voorradig was aan geschiedenissen van oude landedelen, en hoewel er weinig over Selford te vinden was, vond ze één boek waarin een priester een nogal gedetailleerd verslag gaf van de vele ondeugden en zonden van sir Hugh. Sybil sloot het boek haastig toen ze het te bar vond worden.
'Ik ben bang dat we geen nette familie zijn,' zei ze, en zette het boek terug op zijn plaats.
Er was echter niets in de bibliotheek dat haar wijzer kon maken betreffende haar gevoelens ten opzichte van mr. Martin. Soms dacht ze dat ze hem werkelijk heel graag mocht, andere keren was ze er even zeker van dat hij haar ergerde. Ze wenste dat ze niet naar de graftombe van de Selfords was gegaan en dat ze niet in die plotselinge paniek in zijn armen gevlucht was.
Er kwamen maar zelden vrouwelijke bezoekers in de bibliotheek en ze was dan ook een beetje verbaasd toen er op het rustigste ogenblik van de middag een dame binnenkwam. Een korte, gezette vrouw, met een gezicht dat zeker geen zacht karakter verried, duur gekleed, hoewel haar stem volkomen met haar elegante verschijning in tegenspraak was, want die was nogal ruw en schel. 'Bent u miss Lansdown?' vroeg ze. Sybil stond op.
'Ja, dat ben ik. Komt u voor een boek?' vroeg ze, in de veronderstelling dat de vrouw kwam voor een van de leden, zoals wel meer gebeurde.
'Nee, ik lees geen boeken,' was het verbazingwekkende antwoord. 'Een massa onzin en rommel die de mensen maar op rare gedachten brengt - dat zijn boeken! Als hij niet zoveel las, zou hij heel wat knapper zijn. Niet dat hij geen geboren en getogen heer is,' voegde ze er haastig aan toe, 'en ik heb nog nooit een aardiger iemand meegemaakt. U kunt van mij aannemen, miss, dat die man geen vlieg kwaad zou doen. Hij mag dan wel eens een fout gemaakt hebben - maar dat hebben we allemaal. Maar hij zou nooit iets te maken willen hebben met iets dat geen zuivere koffie was.'
Sybil luisterde met stijgende verbazing naar deze raadselachtige lofrede. Ze had er geen idee van over wie het ging. 'Misschien wilt u - eh -'
'Mijn man,' zei de vrouw met waardigheid. 'Ik ben mrs. Bertram Cody.'
Sybil ging in gedachten het kaartsysteem na, maar kon zich niemand van die naam herinneren.
'De vrouw van dr. Cody,' zei de vrouw. 'Heeft u een stoel voor me? Dan kan ik erbij gaan zitten.'

Met een verontschuldiging trok Sybil een stoel bij en zette die neer voor de bezoekster.
'Mijn man kende uw vader heel goed, miss. In feite waren ze jaren geleden heel goede vrienden. En vanmorgen zei hij tegen me - mijn man, bedoel ik: "Elizabeth, als je naar de stad gaat, ga dan eens aan bij de Bellingham-bibliotheek" en hij gaf me het adres, ik heb het hem laten opschrijven op een stukje papier.'
Ze zocht in een peperdure tas en haalde een kaartje te voorschijn.
'Ja, daar is het, in zijn eigen handschrift.' Ze liet het meisje een krabbel zien die haar niets wijzer maakte. 'Mijn man zei: "Ga miss Lansdown eens opzoeken en vraag haar of ze wil komen theedrinken, dan zal ik haar iets heel belangrijks vertellen over haar vader, iets dat ze nooit geweten heeft".'
Sybil verkeerde in raadsels, maar haar belangstelling was gewekt. Wie deze vreemde vrouw was en welke positie haar man in de maatschappij bekleedde, kon ze alleen maar gissen uit de titel die de vrouw trots aan haar mans naam had laten voorafgaan. Alsof ze haar gedachten raadde, zei mrs. Cody: 'Hij is geen medisch doctor. Heel veel mensen denken dat, maar hij is literair doctor.'
'O, doctor in de letteren?'
'En in de rechten,' knikte de vrouw imposant. 'Hij heeft in Amerika college gelopen. Waar het om gaat, miss, is dit: u heeft veel vijanden.' Mrs. Cody liet haar stem dalen tot een hees gefluister. 'Mijn man zei: "Ga naar de jongedame toe en vraag haar met geen woord te reppen over wat ik heb gezegd, omdat het me duur te staan zou kunnen komen - heel duur te staan zou kunnen komen".' Ze herhaalde de woorden langzaam en nadrukkelijk. ' "Neem de Rolls-Royce," zei hij, "en misschien kun je haar overhalen om bij ons thee te komen drinken. Het zou haar maar een uurtje kosten en niemand zou weten dat ze hier geweest was".'
'Maar waarom mag niemand weten dat ik bij u geweest ben?' zei het meisje, heimelijk geamuseerd en toch met het gevoel dat er achter deze mededeling iets ernstigere school dan ze op het moment kon zien.
'Om de vijanden,' zei mrs. Cody. 'Ze zitten niet alleen achter u aan, miss' - haar stem klonk heel plechtig en ondanks haar binnenpretjes, was het meisje toch onder de indruk - 'maar ze hebben het ook begrepen op die Canadees, die politieman.'
'U bedoelt mr. Martin?' vroeg Sybil snel. Weer knikte mrs. Cody.

'Dat is hem - die detective. Ze hebben al een keer geprobeerd hem te pakken te krijgen, maar misschien heeft hij u dat niet verteld. De volgende keer moet hij eraan geloven, zo zeker als mijn naam Elizabeth is.'
Er stond een telefoontoestel op tafel en een moment keek Sybil er weifelend naar.
'Wat had mijn vader hier allemaal mee te maken?' vroeg ze. Mrs. Cody kneep haar lippen op elkaar, alsof ze het wel kón vertellen, maar niet wilde. 'Dat zal mijn man u wel zeggen, miss,' zei ze. Sybil wierp een kritische blik op de vrouw. Ze was ongetwijfeld het meest doodgewone schepsel dat ze ooit had gezien, maar ze adverteerde haar welstand door een overvloed aan juwelen. Met iedere hoofdbeweging schitterden twee diamanten oorhangers in het zonlicht. Haar vingers gingen bijna geheel schuil onder de ringen, want ze droeg geen handschoenen, en op haar brede boezem prijkte een enorme diamant. 'Hoe ver is het?' vroeg Sybil.
'Minder dan een uur. Het is in Sussex.' Ze duidde precies de route uit en de plaats waar het huis stond. 'Als u op tijd weg kunt komen voor een kopje thee. '
'Ik zou het kunnen doen,' zei Sybil bedachtzaam, 'want ik ben vanmiddag vroeg vrij.'
Mrs. Cody raadpleegde een met juwelen bezet horloge. 'Ik zal op u wachten,' bood ze aan. 'U vindt mijn Rolls-Royce' ze liet de woorden klinkend rollen - 'op het plein. U kunt zich niet vergissen. Het is een zwarte, met rode biezen.'
'Maar wacht u toch niet op mij. Het zal nog een half uur duren.'
'Dat vind ik niet erg. Maar ik kan beter in de wagen gaan zitten tot u komt. Er staat u een grote verrassing te wachten, jongedame, en u zult me tot aan uw dood dankbaar zijn dat mijn man me heeft gestuurd om u te bezoeken.'
Sybil belde naar huis op, maar haar moeder was er niet en Sybil herinnerde zich dat zij naar een bridgepartijtje was gegaan - haar enige ontspanning. Ze belde Dick Martin, maar die was ook niet thuis; om vier uur ging ze het plein op en keek naar de auto. Ver hoefde ze niet te zoeken; een prachtige wagen was langs het trottoir geparkeerd en reed langzaam op haar toe. De chauffeur, een bolwangige jongeman van naar schatting een jaar of dertig, droeg een stemmig uniform. Mrs. Cody opende het portier en ze stapte in. Het rook in de auto zo sterk naar parfum dat ze automatisch het raampje omlaag draaide.

'Ik hoop dat u uw moeder heeft opgebeld, mijn beste?' zei mrs. Cody met een zijdelingse blik naar het meisje. 'Dat heb ik, maar ze was niet thuis.'
'Dan heeft u toch de boodschap wel afgegeven aan het dienstmeisje?' Sybil lachte.
'Dat is een weelde die we er niet op na kunnen houden,' zei ze. 'Moeder en ik doen zelf het werk.' Mrs. Cody zuchtte.
'U heeft toch hopelijk iemand anders verteld waar u naartoe ging? U moet dat altijd doen als u uitgaat, voor het geval er een ongeluk zou gebeuren.'
'Nee, ik heb het niemand verteld. Ik heb geprobeerd - een vriend aan de telefoon te krijgen, maar die was ook niet thuis.'
Even trok de schaduw van een glimlach over het harde gezicht van de vrouw.
'Men kan niet voorzichtig genoeg zijn,' zei ze betekenisvol. 'Gaat u toch achteruit zitten, miss hoe-heet-u-ook-weer, in het hoekje. Dat zit veel gemakkelijker.'
Ze was zo ook van buiten af vrijwel niet te zien, maar dat drong niet tot Sybil door.

Ze reden al gauw in zuidwestelijke richting en hoewel mrs. Cody geen onderhoudende gastvrouw was, had het meisje genoeg stof om na te denken en ze betreurde de zwijgzaamheid van de overdreven geklede vrouw allerminst. In minder dan een uur draaide de wagen een zwaar ijzeren hek in, een lange oprijlaan op en hij stopte voor een middelgroot huis. Sybil had de dikke, glimlachende man die haar tegemoet kwam, nog nooit ontmoet.
'Ach! Dus dit is de dochter van mijn oude vriend!' zei hij joviaal. 'De kleine Sybil! U herinnert zich mij zeker niet?' Sybil lachte.
'Ik ben bang van niet, meneer Cody,' zei ze. 'Nee, dat kan ook niet, mijn beste, dat kan ook niet.' Zijn manier van optreden was vaderlijk, maar mrs. Cody, die haar echtvriend beter kende dan wie dan ook en die de meest subtiele buigingen van zijn stem kende, zond een koude, onheilspellende blik in zijn richting, die welsprekend genoeg was. Als Cody het al gezien had, zijn manier van optreden onderging zeker geen verandering. Zeer tegen de wil van het meisje nam hij haar bij de arm en hij leidde haar naar de prachtige bibliotheek, overdreven bezorgd, als een oude kip met een kuiken. Ze moest in de beste stoel gaan zitten en kreeg een kussen in haar rug geduwd.
'Onmiddellijk thee, lieve. U moet wel zeer vermoeid zijn na de rit.'
'Dat ben ik zeker,' zei mrs. Cody met nadruk. 'Ik moet jou eens even spreken, zeg.'
'Zeker lieve. Zit u gemakkelijk, miss Lansdown?'
'Heel gemakkelijk,' zei het meisje en ze onderdrukte een glimlach toen mrs. Cody met een knalrood hoofd de deur uit zeilde en de deur achter zich dicht sloeg.
In de hal stond de chauffeur een sigaret op te steken. Hij keek om naar de vrouw toen ze de deur uitkwam.
'Wie is dat, tantetje?' vroeg hij.
Mrs. Cody haalde haar plompe schouders op.
'Het meisje waar de ouwe je over heeft verteld,' zei ze kort. 'Je vraagt te veel; hij heeft over je geklaagd.'
'Ik dacht al dat ze het was.' Hij negeerde de opmerking. 'Ziet er niet slecht uit. Het verbaast me dat je die twee alleen laat!'

'Hou jij je verbazing maar voor je,' zei ze bits. 'Ga die wagen in de garage zetten en kom bij me als het gebeurd is.'
'Tijd genoeg,' antwoordde neef lief koel. 'Wat is die ouwe van plan?'
'Hoe zou ik dat weten?' snauwde ze. Maar hij was onverstoorbaar. 'Heeft ze de sleutel?'
'Natuurlijk heeft ze de sleutel niet, dwaas die je bent!' zei ze woedend. 'En sta me daar geen stomme vragen te stellen. En steek jij je neus niet in mijn zaken. En wat weet jij af van sleutels?'
Haar neef keek haar peinzend aan.
'Een raar stel, jij en hij,' zei hij. 'Maar het zijn mijn zaken niet. Dat meisje is zeker een knappertje. Ik ga naar de keuken voor een kop thee. De ouwe heeft de keukenmeid en mrs. Hartley vrijaf gegeven en de ouwe meid is ziek naar huis gegaan. Typisch dat ze allemaal tegelijk weg zijn!' Hij slenterde naar de voordeur terwijl hij sprak en nu draaide hij zich om.
'Iedereen uit het huis gewerkt.' Hij fronste zijn wenkbrauwen. 'Wat zijn de plannen, tante?'
'Hou op met je ge-tante. Voor jou ben ik "mevrouw", gevangenisboef! Dat heb ik je al eerder gezegd.' Ze beefde van woede en hij kende haar goed genoeg om te weten dat hij niet verder moest gaan. Zeven jaar lang (met plezierige onderbrekingen) had hij de schijn opgehouden een goedverzorgde bediende te zijn in het huis van mrs. Cody. Hij had een goed loon, hij wist een paar kleinigheden over het privéleven van de weduwe met wie dr. Cody zo onverwacht getrouwd was en voor de vergoeding die hij ontving in de vorm van een goed bed, een uitstekende toelage, plus de hulp die hij had voor het werk in de garage, was hij volkomen bereid zijn ogen dicht te knijpen voor de vele vreemde dingen die hij in het huis had zien gebeuren.
Hij liep naar zijn tante, zijn sigaret in zijn mondhoek hangend.
'Hoe laat breng ik dat meisje terug?' vroeg hij.
'Ze blijft hier, je hoeft geen moeite te doen.'
Hij keek naar de grond, toen naar de zoldering, overal behalve naar de vrouw, en zei toen:
'Weet ze dat ze hier blijft?'
'Bemoei je met je eigen zaken.'
'Voor één keer is dit mijn eigen zaak,' zei hij obstinaat. 'Ik weet niet wie of wat ze is, maar als er een vuile streek uitgehaald wordt, ben ik niet van de partij. Over een uur heb ik de wagen klaar om haar terug te brengen.'

De vrouw antwoordde niet. Ze liep vlug de hal door en verdween via de trap uit het gezicht. Hij wachtte tot ze verdwenen was en ging naar de keuken voor zijn thee en om na te denken over de bedenkelijke gang van zaken in Weald House en het vreemde lot dat zijn tante twaalf jaar geleden van een huissloof had veranderd in een vrouw met fortuin. Mrs. Cody bracht uiteindelijk zelf de thee binnen, zette het blad op de tafel en trok zich terug. Sybil zag hier niets vreemds in, omdat ze in de mening verkeerde dat haar gastheer iets te zeggen had dat hij niet wilde vertellen in het bijzijn van zijn vrouw. Drie keer had ze al een vergeefse poging gedaan om het gesprek op haar vader te brengen en op het geheim dat dr. Cody haar zou onthullen, maar iedere keer had hij het gesprek handig in een andere richting weten te leiden. Maar nu, nadat ze had voorgegeven iets te gebruiken, nam ze de koe bij de horens en ze vroeg hem ronduit wat hij had te vertellen. 'Wel jongedame,' mr. Cody kuchte, 'dat is een heel lang verhaal en ik betwijfel of ik alles in deze korte tijd kan vertellen. Zou het geen uitstekend idee zijn als ik uw moeder telefoneerde om te vragen de avond hier bij ons door te komen brengen?' Het meisje keek hem verbaasd aan.

'Ik ben bang dat dat niet door kan gaan. Moeder en ik gaan vanavond naar de schouwburg,' zei ze.

Sybil was gewoonlijk zeer waarheidlievend, maar zelfs heel eerlijke mensen mogen wel eens een uitvlucht gebruiken om onaangenaamheden uit de weg te gaan.

'Mag ik haar niet telefoneren om het te vragen?'

Omdat ze wist dat haar moeder het eerste uur niet thuis zou zijn, stemde ze toe.

Hij ging de kamer uit en bleef vijf minuten weg. Toen hij terugkwam, lachte hij breed en hij wreef zich vergenoegd in de handen.

'Uitstekend, uitstekend!' zei hij. 'Uw lieve moeder heeft beloofd vanavond te komen. Ik zal haar de wagen sturen. Ze zegt dat ze de kaartjes zal ruilen voor een andere avond.' Sybil luisterde, versteend van verbazing, en in haar geamuseerde ergernis kroop een koude vrees. De man loog. Ze had die schouwburgafspraak verzonnen en ze wist heel goed dat haar moeder niet thuis was. Gevaar! Het was alsof er een rood licht was aangeflitst. Er dreigde haar een verschrikkelijk gevaar, ze moest proberen tijd te winnen.

'Dat doet me genoegen,' zei ze met een kalmte die ze niet voelde. En toen, op een gemakkelijke conversatietoon: 'U heeft hier een mooi huis, mr. Cody.'

'Ja, het is een juweel,' zei hij zelfvoldaan. 'Zou u het willen zien? Het heeft een opmerkelijke geschiedenis. Oorspronkelijk was het bestemd als een woning voor weduwen, aan te wijzen door een familielid van u - lord Selford. Ik heb het jaren geleden gehuurd.'
'Dan kent u mr. Havelock?' zei ze verrast. 'Ahum!' Hij betastte zijn kin. 'Nee, ik kan niet zeggen dat ik mr. Havelock goed ken. Ik heb wel eens zaken met hem gedaan; om precies te zijn, ik heb eens grond in Australië van hem gekocht. Maar in dit geval heb ik het huis via een derde gehuurd, en ik betwijfel zeer of mr. Havelock weet dat ik de huurder ben. Kent u hem goed?'
'Oppervlakkig,' zei ze. Al die tijd werkten haar hersens koortsachtig. Wat moest ze doen? Ze moest een voorwendsel zien te verzinnen om de tuin te bekijken. De hoofdweg liep langs het portiershuis en ze wist dat er vlakbij een dorp was. Zo gauw ze op de weg was, zou ze gemakkelijk een excuus kunnen aanvoeren om zich naar het dorp te laten brengen en dan kon ze daar verder om hulp vragen.
'Zou u een paar van de kamers willen zien?'
'Nee, dat denk ik niet. Ik zou zo graag eens uw tuin bekijken.
Ik geloof dat u prachtige narcissen bij de portierswoning heeft staan,' zei ze en stond met knikkende knieën uit haar stoel op.
'Ahum!' zei Cody weer. 'Ja, het is een mooi plekje, maar de grond daar is veel te nat voor u.'
'Ik zou graag naar buiten willen,' hield ze vol.
'Heel goed. Als u wilt wachten tot ik mijn tweede kopje thee heb gedronken.' Hij ging druk bezig met het blad en de theepot. 'Ach, u hebt uw thee niet uitgedronken, hij is koud. Zal ik een ander kopje inschenken?'
'Nee, nee, het is goed zo, dank u.'
Wat een dwaas was ze geweest! Om mee te gaan met een vreemde vrouw - een vrouw tegen wie haar hele instinct haar had gewaarschuwd - naar een onbekend huis. Niemand wist waar ze was.
Ze nam het kopje van hem aan, het trillen van haar hand bedwingend, en nam een paar slokjes. Ze was blij dat ze wat vocht binnenkreeg, want haar keel was kurkdroog door de spanning. Het was geen lekkere thee, dacht ze, er was een zoute, metaalachtige smaak aan, en met een ietwat vertrokken gezicht zette ze het kopje neer. 'Dank u, dat is voldoende,' zei ze.
Misschien was het de hevige spanning van het ogenblik waardoor ze die vreemde nasmaak had. Ze had al eens eerder in haar leven gemerkt hoe

scherp de smaak wordt in een crisis van angst.
In een hoek van de bibliotheek stond een kleine kapstok en mr. Cody ging op zijn gemak zijn hoed halen. Toen hij omkeek, zag hij dat Sybil zich aan de rand van de tafel vastgreep, haar gezicht doodsbleek, haar ogen glazig. Ze probeerde te spreken, maar kon geen woorden vormen. Terwijl hij naar haar toekwam, viel ze en hij kon haar nog net opvangen. Half slepend, droeg hij haar naar de sofa, hij propte een kussen onder haar hoofd, verliet de bibliotheek en deed de deur achter zich op slot.

- 19 -

De bolwangige chauffeur stond in de open deur, hij rookte. 'Waar is mrs. Cody?' vroeg Cody scherp; zijn gezicht betrok toen hij de beledigend onverschillige houding van de man zag.
'Boven.'
'Ga zeggen dat ik haar nodig heb.'
'Ga haar dat zelf maar vertellen,' zei Cawler, en nam niet eens de moeite om zijn hoofd om te draaien. Cody's gezicht liep paars aan. Klaarblijkelijk was dit niet de eerste schermutseling die ze hadden. Met moeite bedwong hij zijn woede, en hij zei wat vriendelijker: 'Wil je even voor me naar het dorp gaan, Tom? Ik heb wat postzegels nodig.'
'Ik ga straks,' zei Tom, onbewogen door de aangeboden vredestak. ''Waar is dat meisje?'
'Meisje? Welk meisje?' vroeg de ander onschuldig.
'Het meisje dat je op de thee had. Je hoeft me niet te vertellen dat ze weggegaan is, want ik sta hier al tien minuten en ik heb jullie horen praten toen ik in de hal was.' Mr. Cody haalde diep adem.
'Ze ligt te rusten. De jongedame voelt zich niet goed. Ik heb haar behandeld.'
'Ach, hou je mond!' zei de ander minachtend. 'Je bent geen medicus, je bent jurist - en de hemel weet dat er daar aardig wat van zijn die zelf hard een dokter nodig hebben, naar wat ik ervan meegemaakt heb! Wanneer gaat ze naar huis? Ik heb de wagen klaar.'
'Ze gaat misschien vanavond niet naar huis, Tom.' Mr. Cody sprak honingzoet. 'Er is afgesproken dat ze vannacht hier blijft.'
Tom krabde geërgerd over zijn wang.
'Daar wist ze niets van,' zei hij. 'Toen ze uitstapte, heeft ze me gevraagd of er geen andere weg naar de stad was, want ze wilde een kennis gaan opzoeken.'
Dit laatste was een aperte leugen; het was wel toevallig dat mr. Cody twee keer binnen het half uur werd bedrogen. 'Ik zeg je dat ze zich niet goed voelt,' zei hij scherp. 'En nu we het er toch over hebben, jouw plaats is in de keuken. Ik heb zo langzamerhand wel genoeg van je geslikt, Cawler, mijn geduld raakt op. Omdat ik met je tante getrouwd ben, denk je toch zeker

niet dat dit huis van jou is? Als je dat mocht denken, ben je er ver naast. Ik heb genoeg brutaliteiten van je geaccepteerd, je kunt gaan.' Tom knikte.
'Dat weet ik,' zei hij. 'En waarom? Omdat niemand me zou kunnen tegenhouden als ik zou willen gaan. Ik zou op dit ogenblik kunnen vertrekken als ik dat wilde - maar ik wil niet! Dit is een best baantje en ik heb geen zin om eruit te stappen. Ik weet niet met welk soort vuile zaakjes jij je bezig houdt -' Mr. Cody barstte haast uit elkaar van woede. 'Jij - jij schoft!' sputterde hij. 'Durf jij je tante te beschuldigen.'
'Voor mijn tante heb ik groot ontzag.' Tom Cawler staarde nog steeds naar de grond. 'Ik heb veel aan mijn tante te danken. Al mijn oplichterbloed heb ik van haar kant geërfd en jij zou geen enkel plannetje kunnen bedenken om op een vlugge manier aan geld te komen of ik zou weten dat zij erachter zat.' Hij keek even dreigend naar de man en tuurde weer naar de grond.
'Ja, ze is een goede tante voor me geweest, Cody! Heb je wel eens horen vertellen over mijn tweelingbroer Johnny? Ik droom de laatste tijd veel van hem. Ik zie hem net zo duidelijk alsof hij vlak voor me stond. En ik was pas zeven jaar toen hij verdween.
'Toen hij stierf,' verbeterde Cody met onverwachte vriendelijkheid.
'Hum - toen hij stierf. We zaten altijd onder een boom in Selford - ik ben op dit landgoed grootgebracht - en dan zongen we "Poor Jinny is a-weepin". Zeven jaar.' Hij keek plotseling met vlammende ogen naar Cody en de kleine man kromp ineen.
'Goeie, beste tante! Ik heb haar die jongen zien afranselen tot hij niet meer kon staan. Ze mag de hemel danken dat ze een vrouw is. Vertel haar dat maar eens. Als ze een man was geweest, had ik het haar al lang geleden terugbetaald. Ik ga de wagen halen. Je zorgt dat die jongedame op me wacht als ik terugkom.' Er was een niet mis te verstane dreiging in zijn stem. Zonder nog een woord te zeggen, slenterde hij weg, zijn handen in zijn zak, een sigaret in zijn mondhoek hangend. Mr. Cody draaide zich om, vloog de trap op en stormde de kamer van zijn betere helft binnen. Hij smeet de deur dicht en tien minuten lang klonken er ruziënde stemmen. Kort daarop kwam mrs. Cody alleen de kamer uit, ze ging naar beneden en maakte de deur van de bibliotheek open.
Sybil Lansdown zat op de sofa, haar gezicht tussen haar handen. Zonder een woord te zeggen, greep de vrouw haar bij de arm en bracht haar de kamer uit en de trap op. Van de eerste verdieping leidden twee smalle trappen naar boven, de ene naar de bedienden kamers en de andere naar een

slaapkamertje dat ook gebruikt werd om de koffers in op te bergen en daar werd ze ingeduwd.
Sybil was bijna bewusteloos. Ze kon zich later die reis de trappen op niet meer herinneren. Toen ze wakker werd met een barstende hoofdpijn, lag ze in een groot eiken ledikant met een doorgezakte matras. Er brandde een waxinelichtje, want het begon al donker te worden.
Ze ging overeind zitten, haar hoofd duizelde en ze probeerde na te denken. Naast het bed stond een tafeltje met een glas water en twee tabletjes, die ze misschien zou hebben laten liggen als niet een aspirinebuisje open ernaast had gelegen. Haar hoofd barstte bijna. Ze dacht niet aan gevaar en omdat ze dof besefte dat de tabletjes de werking van het verdovende middel zouden tegengaan, slikte ze beide in en dronk het glas in één teug leeg. Met een kreun ging ze weer liggen, bedekte haar ogen met haar handen en probeerde haar hersens te ontspannen, voor zover haar hoofdpijn dat toeliet, tot de tabletjes hun herstellende werking zouden hebben gedaan.
Een half uur later werd de pijn minder en ze waagde het haar hoofd op te tillen. Ze was duizelig en met iedere beweging zag ze de kamer draaien. Maar na een poosje werd ze kalmer, meer zichzelf en ze kon redelijk nadenken.
Er was maar een klein raam, en dat zat in het schuine dak. Het was gegrendeld en bedekt met stevig ijzerdraad. Ze probeerde tegen beter weten in de deur. Daarna ging ze op het bed zitten en probeerde over haar situatie na te denken, haar angst moedig onderdrukkend.
Wat was ze dwaas geweest om alleen met die vrouw mee te gaan (op die nutteloze gedachte kwam ze steeds weer terug), maar ze had zoveel zelfvertrouwen gehad, en zelfs het volmaaktste schepsel maakt wel eens een fout. Het voorwendsel was zo doorzichtig geweest. Zelfs een klein kind zou zich niet hebben laten beetnemen door die belofte familiegeheimen te onthullen. Ze durfde niet aan haar moeder te denken. Weer probeerde ze de deur. Hij zat stevig op slot en was waarschijnlijk ook gegrendeld, want er was geen beweging in te krijgen. Het was een oude deur en hij scheen niet voor deze kamer gemaakt te zijn, want er was een paar centimeter ruimte tussen de onderkant en de vloer.
Ze ging weer op het bed zitten en probeerde haar gedachten te ordenen. De sleutel! Zou haar ontvoering in verband staan met dat ongelukkige stukje staal? Het was haar een raadsel. Zo kalm als ze kon, beredeneerde ze dat die

sleutel om een haar onbekende reden iets met haar benarde positie te maken moest hebben.
Ze trok een stoel naar voren, klom erop en reikte omhoog naar het raampje. Er was geen beweging in te krijgen. Daarenboven, gesteld dat ze het raam open zou kunnen krijgen, dan zou het haar toch onmogelijk zijn de drie ijzeren tralies erboven weg te krijgen.
Ze hoorde zware, besliste voetstappen in de gang, sprong op de grond, schoof de stoel weg en ging met haar gezicht naar de deur staan. Het duurde even voor de deur open ging. Zoals ze gedacht had, zaten er grendels op die opzij geschoven werden voor de sleutel met een klik werd omgedraaid. Cody kwam naar binnen, een en al glimlachende welwillendheid. Hij had een zwarte aktenmap onder zijn arm.
'Mijn lieve jongedame, ik vrees dat u een paar moeilijke ogenblikken heeft gehad. Heeft u dikwijls last van dergelijke aanvallen?'
'Ik weet niet over welke aanvallen u het heeft. dr. Cody.' antwoordde ze kalm.
'Heel droevig, heel droevig,' mompelde hij en schudde meewarig het hoofd. 'Ik vreesde werkelijk voor uw leven. Heerst er krankzinnigheid in uw familie?'
Zijn brutaliteit maakte haar sprakeloos.
'Ik wil niet beweren dat het zo is,' ging hij verder, 'ik moet alleen zeggen dat uw gedrag een weinig vreemd is. Herinnert u zich uw aanval van hysterie niet? Nee? Ach, daar was ik al bang voor. Het was heel betreurenswaardig.'
'Mr. Cody,' - slechts met de grootste moeite kon ze haar stem in bedwang houden - 'ik wil naar huis.'
Hij keek haar een tijdje scherp aan.
'Dat zal wel,' zei hij nadenkend. 'Dat zal wel. Maar u hoeft niet bang te zijn, jongedame; ik heb uw moeder bericht gestuurd en ze is al op weg.'
Hij trok een tafeltje uit de hoek van de kamer en legde daar de map op. Daaruit haalde hij een opgevouwen stuk papier, streek het zorgvuldig glad, nam zijn vulpen uit zijn zak, schroefde de dop eraf en stak die boven op de houder. 'De situatie,' orakelde hij, 'is een weinig ongeregeld. Het is niet mijn gewoonte hysterische jongedames te ontvangen, en ik wil wel bekennen dat ik bijzonder ontsteld was - mijn goede vrouw is buiten zichzelf van angst. Ze zei, zeer terecht: "Deze situatie is voor jou zeer hachelijk, Bertram. Stel je eens voor dat deze jongedame beweert dat je haar het een of andere bedwelmende middel hebt toegediend en dat je haar tegen haar wil

vasthoudt - ofschoon jij en ik heel goed weten dat haar inzinking te wijten was aan - hum - natuurlijke oorzaken, dan zouden kwaaddenkende mensen wel eens niet veel geloof kunnen hechten aan onze verklaring".'
Sybil wachtte; als mrs. Cody iets gezegd zou hebben, dan zou het zeker niet in deze bewoordingen zijn geweest. 'Daarom is de gedachte bij mij opgekomen,' vervolgde mr. Cody, 'dat het een uitstekend idee zou zijn als u uit eigen vrije wil een verklaring zou afleggen dat ik, Bertram Cody, doctor in de letteren en de rechtswetenschappen, u met de grootste vriendelijkheid en welwillendheid heb behandeld en dat ik u slechts met één bedoeling in deze kamer heb opgesloten - namelijk om u ervan te weerhouden uzelf ernstig letsel toe te brengen.'
Ze keek naar het papier op de tafel.
'Ik kan toch moeilijk gaan verklaren dat ik krankzinnig ben,' zei ze een beetje spottend.
'Dat verwacht ik zeker niet van u,' zei Cody haastig. 'Er wordt in dit papier niet over uw geestestoestand gerept. Het is slechts een - hum - verklaring om mijn goede naam niet in opspraak te brengen, ik ben zeer op mijn goede naam gesteld. Het is een van mijn eigenaardigheden, maar ik ben een eigenaardig mens.'
Hij glimlachte breed, nam de pen op en gaf die aan Sybil.
'Kan ik het document lezen?' vroeg ze.
'Is dat nodig?' Hij sprak bijna verwijtend. 'Als u dit tekent, zal ik ervoor zorgen dat u onmiddellijk naar uw moeder gebracht wordt.'
'U zei zo net dat mijn moeder onderweg was,' onderbrak Sybil hem achterdochtig.
'Ik had zó gedacht.' ging de man doodrustig verder, 'dat het het beste was als zij u halverwege tegemoet kwam. Ik heb haar opgebeld om te vragen op u te wachten in het Mitre-hotel in Dorking.'
Weer aarzelde het meisje, met de pen in haar hand. Het document was geschreven op een kwarto vel. Zijn grote hand bedekte de hele tekst en liet haar alleen maar ruimte voor haar handtekening. Ze was maar al te verlangend om weg te komen en in haar vrees klampte zij zich vast aan elke hoop op vrijheid. De punt van de pen had het papier al geraakt, toen ze door zijn uitgespreide vingers een regel las, die haar deed ophouden.
'Indien de genoemde Sybil Ellen Lansdown zou komen te overlijden voor de genoemde Bertram Albert Cody...'
'Wat is dit voor een document?' vroeg ze.

'Teken het!' Zijn stem was ruw, zijn vriendelijkheid was plotseling verdwenen.
'Ik teken geen enkel document dat ik niet gelezen heb,' antwoordde ze beslist en legde de pen neer.
Zijn gezicht stond hard en dreigend. 'Je zult dat tekenen, of ik zal -'
Hij bedwong zichzelf met moeite en probeerde zijn hartelijke manier van optreden te herwinnen.
'Mijn beste jongedame,' zei hij, met een dwaze mengeling van ergernis en minzaamheid, 'waarom zou u dat aardige hoofdje pijnigen over de bewoordingen van rechtskundige documenten? Ik zweer u dat deze brief me alleen maar vrijpleit van ieder.'
'Ik teken het niet,' zei ze.
'Dus je wilt niet, hè?'
Hij pakte het document op en propte het in zijn binnenzak. Ze deinsde terug toen hij op haar af kwam. Plotseling rende ze naar de deur en probeerde die open te trekken. Voordat ze daarin slaagde, had hij haar bij haar middel gepakt en achteruit gerukt.
'U wacht hier, mijn beste jongedame, tot u van gedachten veranderd bent. U wacht hier zonder eten. Als het aan mij lag, ook zonder te slapen. Ik heb je de kans gegeven om je leven te redden, jij arme dwaas, en je bent zo stom geweest om die niet aan te grijpen. Nou kun je hier blijven, tot je je verstand gaat gebruiken!'
Het volgende ogenblik sloeg hij de deur achter zich dicht. Met zinkende moed hoorde ze hem de grendels ervoor schuiven. Een tijdje lang was ze te verlamd om een nieuwe ontsnappingspoging te wagen. Maar toen vermande zij zich en ze herkreeg haar zelfbeheersing, hoewel ze nog zo beefde dat ze haar evenwicht bijna verloor toen ze op de stoel ging staan om het raampje nog eens te proberen.
Toen ze zag dat ze onmogelijk langs die weg kon ontsnappen, ging ze de deur barricaderen, zodat niemand langs die weg binnen zou kunnen komen. Ze probeerde het bed van de muur weg te trekken, maar dat was van zwaar eikenhout en ging haar krachten te boven. Een wankele wastafel was verder het enige, en deze wrikte ze met de achterkant onder de deurknop. Daarna ging. ze zitten wachten.
De uren volgden elkaar op; er was geen geluid in het huis te horen. Door vermoeidheid overmand, ging ze eindelijk op het bed liggen en ondanks al haar pogingen om wakker te blijven, was ze weldra vast in slaap.

Ze werd wakker met een wildbonkend hart en ging rechtop zitten. Ze had buiten in de gang een geluid gehoord, een zacht schuifelend geluid, waardoor haar instinct gewaarschuwd was. Wat was het? Ze luisterde; lange tijd werd de stilte door niets verbroken. Toen, van ergens beneden, klonk er een doffe slag, alsof er iets zwaars was gevallen. Ze luisterde en probeerde met haar hand op haar hart het heftige bonzen te kalmeren.
'Ow-w-w!'
Ze huiverde en bezwijmde bijna van afgrijzen. Het was een schrille kreet, de kreet van een dier in doodsangst - toen weer een, dieper, akelig, afschuwelijk.
Ze luisterde aan de deur, al haar zenuwen gespannen, en hoorde een zwak, diep gesnik - toen niets meer. Tien minuten gingen voorbij, een kwartier, en toen hoorde ze weer het geluid dat haar had gewekt - het schuifelen van blote voeten op een hard, glad oppervlak. Toen mr. Cody de deur had geopend, had ze even een blik in de gang kunnen slaan. Ze wist dat er zeil lag, en hierop bewogen de voeten. Ze kwamen al dichter en dichter bij, en hielden toen stil. Iemand bewoog de deurknop en schoof de grendels terug. Ze was versteend van angst; kon zich niet meer bewegen, kon alleen maar staren naar de deur, wachtend op het afschuwelijke dat te voorschijn zou komen. Weer werd de deurknop omgedraaid, maar de deur bewoog niet. Wie het ook was, hij had geen sleutel. Het was stil. Iemand probeerde de deur in te drukken en in de ruimte tussen de deur en de vloer zag ze een enorme, misvormde teen. Toen verschenen er aan de onderkant van de deur drie wanstaltig grote, vierkante vingers. Ze waren rood en nat van het bloed. De hand greep de deur vast en probeerde hem omhoog te tillen. Toen ze die vreselijke hand zag, werd de betovering verbroken. Gillend draaide ze zich om en vluchtte in een wanhopige paniek naar de stoel onder het raam. Toen ze opkeek, zag ze een gezicht dat door het raam naar haar omlaag staarde - het lijkbleke gezicht van Cawler, de chauffeur.

- 20 -

Het was allesbehalve toevallig dat Dick Martin de middag tevoren naar de bibliotheek was gegaan. Hij was tot de ontdekking gekomen dat elke dag dat hij Sybil niet zag, een verloren dag was. Hij herinnerde zich met gerechtvaardigde trots dat hij lid was en dus het volste recht had het rustige gebouw binnen te gaan om een boek te lenen.

'Miss Lansdown is weg,' zei een van de assistenten. 'Ze had vroeg vrij vandaag. Ze is met een dame weggegaan.'

'Met haar moeder?' vroeg hij.

'Nee,' zei het meisje; 'het was mrs. Lansdown niet. Die ken ik heel goed. Het was een dame die voor kwam rijden in een Rolls. Ik heb haar nog nooit eerder gezien.'

Hierin was niets opmerkelijks. Hoewel ze een belangrijke plaats in zijn leven begon in te nemen, kende Dick het meisje amper en hij wist niets van haar vrienden. Hij was teleurgesteld, want hij was van plan geweest haar over te halen thee met hem te gaan drinken. Hij wachtte tot bijna zeven uur en belde toen aan haar huisadres. Mrs. Lansdown deed hem open en vertelde hem glimlachend dat ze het meisje niet met het eten verwachtte. 'Ze heeft een vriendin bij wie ze dikwijls eet - waarschijnlijk gaan ze daarna samen naar een theater. Wilt u niet blijven eten om mij gezelschap te houden, mr. Martin? Hoewel ik bang ben dat ik een saaie plaatsvervangster zal zijn voor Sybil!'

Hij nam de uitnodiging maar al te graag aan, in de hoop dat Sybil terug zou komen voor hij weg ging; hij rekte zijn bezoek tot hij beleefdheidshalve niet langer kon blijven, maar toen hij om elf uur afscheid nam, was ze nog steeds niet terug. Hij had nog met geen woord gerept over wat de assistente in de bibliotheek hem had verteld.

'Is de vriendin van uw dochter nogal welgesteld?' vroeg hij. Mrs. Lansdown was verbaasd.

'Nee, helemaal niet, ze moet werken voor haar brood; ze is caissière in een levensmiddelen bedrijf.'

Ze zag hem zijn voorhoofd fronsen, en vroeg snel: 'Waarom vraagt u dat?'

'Iemand is Sybil met een auto komen afhalen - een Rolls,' zei hij, 'iemand die de assistente niet kende.' Mrs. Lansdown glimlachte.

'Dat is niet zo vreemd. Jane Allen is niet rijk, maar ze heeft heel wat zeer welgestelde familieleden; waarschijnlijk was het een tante van haar.'
Hij bleef nog een kwartier voor het huis hangen, voor hij zeer onvoldaan naar zijn flat ging. Hij legde zijn ongerustheid uit als eigenbelang. Hij was helemaal niet bezorgd, zo verzekerde hij zichzelf, omdat het meisje in moeilijkheden zou kunnen verkeren, maar hij was eigenlijk geïrriteerd omdat hij haar niet gezien had.
Zijn flat kwam hem die avond vreemd leeg voor. Zoals hij gewoonlijk deed, liep hij alle kamers door en hij inspecteerde in het bijzonder het kleine keuken bal kon. Achter iedere deur had hij een draagbaar alarmtoestel aangebracht, een kleine driehoek waaraan een bel vastgemaakt was; de hoogste kant van de driehoek zat in het hout van de deur, en iedere poging om die deur te openen, zou hem zeker wekken. Hij schakelde de telefoon over naar zijn slaapkamer, kleedde zich langzaam uit en ging naar bed.
Hij kon de slaap maar niet pakken en nam daarom een boek en ging liggen lezen. De klok sloeg één uur toen hij begon in te dommelen. Hij sliep half toen de telefoonbel in de gang rinkelde; hij trok het licht aan, ging rechtop zitten en nam de haak op. 'Hallo!'
'Interlokaal,' zei een mannenstem. Er was een klik, stilte, en toen:
'Moord... Ik word vermoord... O, God! Ze zijn hier... de jongens... moord!''
Er trok een rilling langs zijn rug. 'Met wie spreek ik?' vroeg hij vlug. Er kwam geen antwoord.
'Wie bent u? Waarvandaan spreekt u?'
Nog geen antwoord. Toen een diepe kreun, een vloek, en een schrille kreet die eindigde in een snik. 'Raak me niet aan, blijf van me af. Help!'
Er kwam een geluid alsof er iets viel, en verder niets. Dick rammelde wild op de knopjes van de telefoon en kreeg al gauw de telefooncentrale.
'Waarvandaan werd ik opgebeld?'
'Ergens in Sussex,' zei de telefonist. 'Moet ik het voor u opzoeken.'
'Ja - en vlug! Ik ben Martin van Scotland Yard. Belt u me terug?'
'Ik bel u dadelijk,' was het antwoord.
Ogenblikkelijk was Dick uit bed en hij kleedde zich met koortsachtige haast aan. Hij had de stem niet herkend, maar intuïtief wist hij dat dit telefoongesprek dodelijke ernst was en dat er iemand vermoord werd op het moment dat hij luisterde. Hij durfde Sneed niet opbellen, voor het geval het telefoontje door zou komen.

Hij was bezig zijn schoenveters te strikken, toen de bel rinkelde. 'Het was uit South Weald, Sussex -'
Dick vloekte. Cody's huis! Het was Cody geweest, nu herinnerde hij zich de stem.
'Bel het dichtstbijzijnde politiebureau bij South Weald en zeg hun dat ik u gevraagd heb onmiddellijk een paar man naar het huis van mr. Cody te sturen, Weald House. Er is daar iets aan de hand. Wilt u dit voor me doen?'
En toen het bevestigende antwoord was gekomen: 'Wilt u me nu verbinden met Brixton 9007?'
Sneed moest het in ieder geval weten, als hij die aartsluilak tenminste wakker kon krijgen. Tot zijn verbazing kreeg hij vrijwel onmiddellijk gehoor.
'Ik heb gebridged met een paar lui van het hoofdbureau,' begon Sneed. 'En het was net of ik geld aftroggelde van kinderen.'
'Luister, Sneed,' zei Dick dringend. 'Er zijn moeilijkheden in het huis van Cody. Hij heeft me net opgebeld.' Zo kort mogelijk vertelde hij de afschuwelijke boodschap die hem had bereikt.
'Dat klinkt niet zo mooi,' zei Sneed bedachtzaam. 'Ik heb een wagen hier'
'De mijne is sneller. Ik kom je ophalen. Waar sta je?'
'Ik zal onder het viaduct in Brixton Road wachten. Ik kan een paar mensen meebrengen - inspecteur Elbert en sergeant Staynes. Ze zijn hier bij me.'
Dat was goed nieuws. Hij was er zeker van dat hij alle hulp die hij kon krijgen, nodig zou hebben.
'Ik ben in tien minuten bij je.'
Dick griste zijn overjas van de kapstok en vloog naar de deur. Toen hij die opengooide, deed hij van verbazing een stap terug. Een doodsbleke vrouw stond op de drempel. 'Mrs. Lansdown!' hijgde hij en de angst greep hem om het hart.
'Sybil is niet met Jane Allen meegegaan,' zei ze met trillende stem.
'Is ze nog niet terug?'
Mis. Lansdown schudde haar hoofd.
'Komt u toch binnen,' zei Dick en nam haar mee de eetkamer in. 'Vertelt u me . . .'
Mrs. Lansdown vertelde hem wat hij eigenlijk al verwacht had. Ze had tot twaalf uur zitten wachten, toen was ze ongerust geworden en naar het pension gelopen waar Jane Allen woonde. Het meisje lag in bed. Ze had Sybil niet gezien en ook geen afspraak met haar gehad.

'Is er iemand anders met w ie ze meegegaan kan zijn?'
'Ik heb twee kennissen opgebeld bij wie ze had kunnen zijn, maar ze hebben haar niet gezien,' zei mrs. Lansdown. 'Gelukkig heb ik het meisje van de bibliotheek kunnen bereiken en ze heeft de vrouw beschreven die mijn dochter kwam afhalen; een overdadig geklede vrouw van middelbare leeftijd, die een massa juwelen droeg en erg gewoontjes sprak.'
Mrs. Cody! Ze zag hem bleek worden en greep hem bij zijn arm.
'Is er iets ergs met haar gebeurd?' vroeg ze hees.
'Ik weet het niet. Wilt u hier blijven? Ik ga kijken.'
'Kan ik met u meegaan?'
'Nee, nee.' Hij schudde zijn hoofd, ik zal iets langer dan een uur weg zijn en daarna zal ik u telefoneren. Wilt u niet proberen wat te lezen? U vindt wel wat boeken in mijn kamer.'
Ze schudde haar hoofd.
'Ik moet naar huis, voor het geval dat Sybil terugkomt. Maar wacht niet op mij, er staat een taxi op me te wachten.' Dit was geen ogenblik voor beleefde protesten. Voor haar uit vloog hij het huis uit en hij was op de binnenplaats zijn garage al aan het openmaken vóór zij de taxi bereikt had. Een paar minuten later stopte de grote wagen langs het trottoir onder het viaduct van Brixton, waar Sneed en zijn twee vrienden stonden te wachten.
'Stap gauw in,' zei Dick. ik heb jullie het een en ander te vertellen. Ik probeer de puzzel op te lossen - jullie hoofd zal wel koeler zijn dan het mijne.'
Terwijl hij de wagen met razende snelheid in zuidelijke richting voortjoeg, vertelde hij van Sibyls verdwijning.
'Dat was mrs. Cody, zo vast als een huis,' zei Sneed. 'Ik heb haar een tijdje geleden ontmoet. Een mooie juf! Maar wat zou ze dat meisje kunnen doen?'
Dick wist er geen antwoord op.
'Die dienders uit Sussex zullen er al zijn voor wij aankomen begon hij, maar de ander lachte spottend.
'Je kent ons politiesysteem niet, anders zou je daar niet zo zeker van zijn. Waarschijnlijk heeft het bureau dat het dichtst bij South Weald is, geen telefoon; en zelfs al had het telefoon, dan is het zeer onwaarschijnlijk dat een politieman actie neemt op een bericht waarvan hij de afzender niet kent. Ik ben er nog niet zo zeker van dat we niet voor de gek gehouden worden.'
'Daar heb ik ook aan gedacht,' zei Martin; 'maar alles bij elkaar genomen, lijkt het me wel degelijk ernst. Nee, de man die opbelde, speelde zeker geen

komedie.'
Het volgende kwartier ging in stilte voorbij.
'We zijn toch in de buurt van Stalletti's huis?' zei Sneed, die uit een dommeling ontwaakte.
'Aan je linkerkant.' antwoordde de ander kort. Ze flitsten voorbij de donkere ingang van de oprijlaan. Van de weg af was het huis onzichtbaar en alleen de hoge bomen die zich tegen de lucht aftekenden, gaven aan waar het stond.
'Er is iets raars aan die Selford-zaak,' zei Sneed peinzend.
'Overal waar je eraan komt, zitten zere plekken. Ik vraag me af wat bij heeft uitgevoerd.'
'Wat wie heeft uitgevoerd? Selford?' vroeg Dick, die met een schok tot de werkelijkheid terugkwam.
De dikke man knikte.
'Waarom houdt hij zich weg uit Engeland? Waarom zwerft hij rond als een christelijke uitgave van de wandelende jood? Verslijt hij zijn schoenzolen terwijl de voorvaderlijke zetel alsmaar meer stof verzamelt? Je hebt hem nog nooit gezien, is het niet?'
'Nee,' zei Dick kort. ik heb een foto van hem gezien, maar hem zelf nog nooit.'
Sneed ging verzitten en tuurde door het donker naar zijn metgezel.
'Een foto van hem gezien?' vroeg hij langzaam. 'Zeker,' zei Dick. 'Hij was in Kaapstad op de dag dat de nieuwe gouverneur-generaal aankwam. Hij kwam buiten op het balkon staan om naar de optocht te kijken en een van de krantenjongens nam een foto van de menigte. Ik wist het niet, maar de portier van het hotel had het gezien en heeft hem mij aangewezen. Daarna ben ik naar het bureau van de krant gegaan, waar ik de originele foto heb gekregen, en die heb ik laten vergroten.'
'Hoe ziet hij eruit?' vroeg Sneed nieuwsgierig. 'Dat zal ik je nog wel eens vertellen,' was het onbevredigende antwoord. Even later snelden ze de secundaire weg langs en door het dorpje South Weald.
Alles was rustig als altijd en daarom stopten ze op Sneeds voorstel bij het huisje waar de dorpspolitieman woonde en zijn miniatuur gevangenis had voor de sporadische misdadigers die hij tegenkwam. Zijn vrouw deed een bovenraam open toen ze aanbelden.
'Nee, meneer - de agent is vanavond op pad. Hij is in het Chapley-bos met de opzichter van sir John, op jacht naar stropers.'

'Heeft u telefoon?'
Dat had ze, en ze had een boodschap aangenomen die ze aan haar man zou geven zodra hij in de vroege morgenuren thuiskwam.
Dick startte de wagen weer, en een paar minuten later -
'Hier zijn we er,' zei hij, en met een ruk bracht hij zijn wagen voor het hek van Weald House tot stilstand. Hij toeterde met zijn claxon, maar er was geen teken van leven in de kleine portierswoning; naderhand hoorde hij dat het huisje onbewoond was. Hij stapte uit en probeerde de hekken; ze zaten met een schuif vast. Hij gooide ze open en maakte ze beide aan de omheining vast. Daarna stapte hij weer in en reed behoedzaam de oprijlaan op.
Het grote huis was al op vijftig meter afstand te zien voor ze het bereikten. Er scheen geen licht en er was geen enkele beweging te bespeuren. Dick belde aan en wachtte, luisterend. Weer drukte hij op de bel en bonsde ditmaal hard op de zware houten deur. Drie minuten gingen op deze manier verloren en toen stuurde Sneed een van zijn vrienden er opuit om kiezelstenen tegen een van de bovenramen te gooien. 'Er schijnt niemand op te zijn. Ik zal hun nog een paar minuten geven,' zei Sneed, 'en dan breken we een raam open.' Deze bleken bij nader onderzoek met zware luiken te zijn afgesloten, maar naast het portiek zaten twee smalle glaspanelen.
'Daar kom je nooit doorheen,' zei Sneed, waarschijnlijk aan zijn eigen omvang denkend.
'Dat zullen we eens zien,' zei Dick grimmig.
Hij ging naar de wagen en kwam terug met een zware schroevendraaier. Terwijl de dikke man bewonderend toekeek, haalde hij het hele paneel eruit. Zijn enige angst was geweest dat achter het glas misschien tralies zouden zitten, maar mr. Cody had waarschijnlijk gedacht dat de panelen smal genoeg waren om zijn veiligheid niet in gevaar te brengen. Met de hulp van de beide politiemannen werkte Dick zich zijdelings door de opening. Zijn hoofd was het moeilijkste erdoor te krijgen, maar even later stond hij in de hal, met als enige schade een klein scheurtje in zijn oor.
De hal lag in volslagen duisternis. Er was geen geluid, alleen het langzame, plechtige tikken van een klok boven op een overloop. Plotseling snoof hij. Dick Martin had een abnormaal fijne reuk en nu rook hij iets dat het bloed in zijn aderen deed stollen. Hij flitste zijn zaklantaarn aan, scheen op de deur, haalde de ketting eraf, trok de grendels terug en liet zijn metgezellen binnen. 'Moord,' zei hij gespannen. 'Ruiken jullie geen bloed?'

'Bloed?' zei de verschrikte Sneed. 'Goeie hemel, nee! Jij wel?' Dick Martin knikte. Hij zocht langs de muur naar een knopje van het licht. Even later vond hij er vijf naast elkaar, en hij draaide ze allemaal om. Een lamp ging aan in de hal en een op de onzichtbare overloop boven. Met deze knoppen was ook het licht in de kamers te regelen. Hij wees naar de deur. Plotseling voelde hij hoe Sneeds hand zijn arm greep.
'Kijk!' stotterde de inspecteur.
Hij staarde naar boven. Dick volgde zijn blik en zag iets dat hij eerst niet begreep. Toen realiseerde hij zich langzaam dat hij keek naar de schaduw van een gestalte die zich aftekende tegen de muur van de overloop. De gestalte moest over de onzichtbare leuning hangen, want de gebeeldhouwde spijlen en de brede leuning waren duidelijk op de muur te zien. Het licht dat hij op de overloop had aangestoken, was kennelijk laag geplaatst en bevond zich achter de bewegingloze gestalte, zodat de schaduw scherp en niet vervormd was.
Hij haalde een automatisch pistool uit zijn zak en rende zijdelings de trap op, over zijn schouder kijkend. Sneed zag hem op de overloop stilhouden, een ogenblik kijken en toen: 'Kom naar boven, Sneed.'
De inspecteur volgde, bereikte de eerste overloop en toen hij zich omdraaide, keek hij in een wit gezicht dat met niets ziende ogen op hem neerstaarde - het gezicht van een gezette vrouw die in half-liggende, half-leunende houding over de leuning hing, beide handen gebald, en op haar gezicht een uitdrukking van onvoorstelbaar afgrijzen.

'Dood,' zei Sneed overbodig, en ze liepen langzaam de vijf trappen op die naar de bovenste overloop voerden.
Er was geen spoor van geweld. Ze zagen nu hoe het kwam dat het lichaam niet gevallen was. Ze had geknield gelegen op een lage sofa die langs de trapleuning stond en het toeval wilde dat ze juist in zo'n houding had gezeten dat haar lichaam nog precies dezelfde positie had als toen de dood was ingetreden. Voorzichtig legden ze het lichaam op de grond, waar de inspecteur het onderzocht.
'Angst,' zei hij kort. 'Tien jaar geleden heb ik een man precies zo gezien. Ze moet iets afschuwelijks hebben gezien!'
'Heeft ze iets in haar hand?' vroeg Dick plotseling, en maakte met moeite de stijf dicht geknepen vingers los.
Er viel iets met een tik op de grond en hij gaf een kreet van verbazing.
Het was een sleutel - volkomen identiek aan die welke hij bij zijn bank had gedeponeerd.
Zonder een woord te zeggen, keken de twee mannen elkaar aan. Toen:
'Waar is Cody?' vroeg Sneed.
Hij zocht langs de muur naar de telefoondraad, maar Dick raadde zijn gedachten en wees naar beneden.
'Zoek je naar de telefoon? Die staat in de bibliotheek; ik heb hem gezien toen ik onlangs hier was. Mozes! Kijk daar eens!'
Op de trap lag een donkergrijze loper, dik en weelderig, en hij tuurde naar iets dat hij niet had gezien toen hij naar boven kwam, doordat het licht in zijn gezicht had geschenen - de rode afdruk van een blote voet! Hij bukte zich en raakte de vlek aan met zijn vinger.
'Bloed,' zei hij. 'Ik zei je al dat ik het rook! Ik vraag me af waar bet vandaan komt?'
Meer naar beneden vonden ze weer een afdruk. Feitelijk stond er een om de twee treden en hoe verder ze naar beneden gingen, des te duidelijker werden de omtrekken. 'Hij is met twee treden tegelijk naar boven gekomen - hier drie,' knikte Dick. 'We zullen het spoor wel in de hal terugvinden.'
De vestibule had een gewreven houten vloer, waarop een stuk of vier donkere Perzische kleedjes lagen. Bij het binnenkomen waren de afdrukken aan hun aandacht ontsnapt. 'Hier is er een,' zei Dick, 'en hier nog een.' Hij

wees ze aan. 'Ze komen uit die kamer. De man met die blote voeten heeft hier doelloos rondgelopen - op ieder kleed staan zijn voetafdrukken.'
Hij probeerde de deurknop, maar er was geen beweging in te krijgen.
'Een veerslot,' legde Sneed uit: 'springt automatisch dicht als je de deur sluit. Wat is er in de kamer aan de andere kant?'
Tegenover de gesloten deur was een andere die niet op slot zat. Er brandden twee lampen, wat Dicks achterdocht gaande maakte, tot hij zich herinnerde dat hij die zelf met de knoppen in de hal had aangedraaid. Het was kennelijk een eetkamer, prachtig gemeubileerd en leeg. Er zaten luiken voor de ramen; alles zag er ordelijk uit en hij ging terug naar de afgesloten deur.
In de kofferruimte van zijn auto had hij een uitgebreid arsenaal gereedschappen liggen. Het kleine breekijzer dat hij tussen de deur en de deurpost probeerde te krijgen, bleek nutteloos, en eerst toen hij de krik van zijn auto gebruikte, sprong het slot open.
Zo gauw de deur open vloog, wierp hij een blik in de bibliotheek, waar hij door Cody ontvangen was; zijn ogen gingen naar het bureau waarop de rode lamp nog brandde en hij zag onmiddellijk het omgevallen telefoontoestel. Hij deed twee stappen de kamer in, op de voet gevolgd door Sneed en toen ging het licht uit, niet alleen in de kamer, maar ook in de hal.
'Heeft iemand de knoppen omgedraaid?'
'Nee, niemand,' zei sergeant Staynes.
Dick haalde zijn zaklantaarn te voorschijn en liep behoedzaam naar het bureau. Hij kwam bij de armleuning van een grote zitbank die dwars in de kamer stond en zag naast het bureau de ineengedoken gestalte liggen; hij wierp er één blik op en zag wat hij gevreesd had.
Bertram Cody lag op zijn rug, met zijn benen dubbel gebogen opzij en hij bood geen prettige aanblik; de man die hem gedood had, had als enig wapen de gebogen en met bloed bevlekte pook gebruikt die naast hem lag. Zijn hand hield nog de telefoonhaak omklemd; hij was nog aan het praten geweest toen de dodelijke slag werd toegebracht.
Alle bureauladen waren opengetrokken en leeggehaald, klaarblijkelijk was de hele inhoud meegenomen, want er lag zelfs geen blaadje papier meer in.
Sneed haalde een paar witte katoenen handschoenen uit zijn zak, trok ze aan, raapte voorzichtig de pook op en legde die op het bureau. Hij gaf op zachte toon instructies aan inspecteur Elbert die de bibliotheek uitging, kennelijk naar het telefoontoestel dat ze in de eetkamer hadden gezien, want Dick hoorde hem praten.

'Ik laat een fotograaf van Scotland Yard roepen en de plaatselijke politie waarschuwen,' zei hij. 'Er staan waarschijnlijk vingerafdrukken op die pook, die ons heel goed van pas zullen komen.'
Aan het andere eind van de kamer stond een deur op een kier. Hij gaf toegang tot een klein vertrek dat waarschijnlijk als ontbijtkamer gebruikt werd, want op het kleine buffet stond een kookplaat en een elektrisch broodrooster. Hier stond een van de ramen open.
'Het was natuurlijk Cody die belde,' zei Dick, en trok bedachtzaam aan zijn lip, 'en mrs. Cody nam Sybil Lansdown mee. Sneed, we moeten dat meisje vinden!'
Hij voelde zich misselijk van vrees, en de oudere man had geen idee van de angstige vertwijfeling die schuilging achter Dicks kalmte.
'Wie het ook deed, hij is ergens in de buurt,' zei Sneed. 'Die lichten zijn niet vanzelf uitgegaan.'
Op dat moment kwam de inspecteur terug.
'De telefoondraad is doorgesneden terwijl ik aan het praten was,' kondigde hij aan, en er viel een stilte.
'Weet je het zeker?'
'Absoluut.' zei Elbert. ik had net verbinding gekregen met de Yard en ik was aan het praten met mr. Elmer toen het gesprek werd afgebroken.'
De twee Scotland Yard mensen droegen gelukkig een zaklantaarn bij zich en een van hen ging zoeken naar de schakelkast; hij kwam terug en zei dat daar alles in orde was. ik ga boven kijken,' zei Dick. 'Blijf jij hier, Sneed.' Hij liep de trappen op, langs de akelige gestalte op de overloop en ging van kamer tot kamer. Er was geen teken van wanorde, noch wees iets erop dat het meisje in huis was. Toen zag hij bij het licht van zijn zaklantaarn weer de donkere vlekken en hij ging ze achterna. De blootvoetige man had kennelijk de gang op en neer gelopen en het was Dick duidelijk dat hij gewond was, want terwijl de voetafdrukken niet meer zichtbaar waren, zag hij hier en daar kleine plekjes bloed en er was een veeg op de witte muur, die aangaf op welke hoogte de wond zich bevond.
Even later vond hij een hoopje vuile vodden die ongetwijfeld als verband gediend hadden. Plotseling wist hij de oplossing.
De moordenaar was degene die hij in Selford Park had aangeschoten de halfnaakte wilde die hem die nacht op Gallows Hill had aangevallen. Door zijn bezigheden was het verband losgeraakt en de wond was weer gaan bloeden.

Hij volgde het spoor dat naar een smalle trap naar boven voerde. Hij was nu op de zolderverdieping, kennelijk moest er nog een trap zijn naar deze verdieping, want op het gangetje waar hij nu stond, kwamen maar drie deuren uit. De eerste was een rommelkamer, de tweede was een vertrek waarin alleen een zinken waterreservoir stond. Maar in de derde en laatste kamer aan de linkerkant deed hij zijn ontdekking. Een paneel van de deur die nog maar aan één scharnier hing, was gebroken; het slot was in drie stukken geslagen. Bij het licht van zijn lantaarn die hij systematisch door de kamer liet gaan, zag hij een bed, en toen sloeg zijn hart een slag over. Op de grond, bijna aan zijn voeten, lag een kleine, bebloede zakdoek. Met bevende hand raapte hij hem op en hij zag de geborduurde initialen S.L.: Sybil Lansdown!

Op Dicks roepen kwam Sneed naar boven en samen doorzochten ze de kamer.
'Bloedvlekken op die deur, heb je ze opgemerkt? Daar onderaan,' zei Sneed, en liet het licht langs het paneel glijden. 'Vingerafdrukken en behoorlijk duidelijke ook! Wie het ook was, hij heeft zijn hand onder de deur gezet en geprobeerd hem uit de scharnieren te lichten, kijk eens naar de grootte van de afdrukken. Dit is de meneer die jou een bezoek heeft gebracht, Martin!'
Dick knikte.
'Geen andere tekenen van geweld. Geen bloed op de grond,' peinsde Sneed en keek naar boven naar het dakraam. 'Ik ben te dik om er doorheen te kunnen. Kijk jij eens wat je kunt vinden.'
Er stond een stoel onder de vierkante opening. Dick sprong erop, greep de rand van het venster en trok zich op. Hij stond op een platte rand van het dak die ongeveer een meter breed was. Aan de ene kant liep over de hele lengte van het dak een laag stenen muurtje, aan de andere kant rees het dak steil omhoog naar de nok. Dick richtte zijn lamp voor zich uit en zag dat twee gele uitsteeksels boven het muurtje uitkwamen.
'Een uitschuif bare ladder,' zei hij en liep erheen.
Het was duidelijk waarom de ladder aan zijn aandacht ontsnapt was toen hij zijn eerste vluchtige inspectie van het huis gehouden had. De buitenmuur week hier in een rechte hoek terug en in deze hoek was de ladder geplaatst. Erg vast stond hij niet.
'Ze moet hulp van buiten hebben gehad,' zei hij, terugkerend naar zijn metgezel. 'Het kan niemand van de bedienden geweest zijn, want er zijn geen bedienden in huis.'
'Help me eens naar boven,' zei de inspecteur.
Het scheen een onmogelijke opgave om die enorme man door het dakraam heen te helpen, maar ondanks alle schijn was Sneed zo sterk als een beer en tot Dicks opluchting kon hij volstaan met een paar prijzende opmerkingen over zijn lenigheid. 'En wat denk je van vriend Cawler?' veronderstelde Sneed, luid ademend.
Hij tuurde omlaag naar het zinken dak en zei plotseling:
'Hier zijn je bloedvlekken weer, en daar weer op de ladder. Het is duidelijk te zien.'

Dick Martin werd ijskoud van angst, de hoop die plotseling in zijn hart was opgekomen, verdween weer. 'Ik zal de ladder vasthouden, ga jij naar beneden en zie wat je kunt vinden,' zei Sneed; hij zette zich schrap tegen het muurtje en pakte de bovenste treden vast, terwijl Dick naar de donkere laagte afdaalde, nu en dan stilhoudend om de treden te onderzoeken.
Hij belandde op de grond, op de plaats waar een moestuin begon. Het was een hopeloze zaak om naar voetsporen te zoeken op het grindpad dat in een rechte lijn langs de groentebedden liep en naar een kleine boomgaard voerde.
'Hou de ladder vast,' riep Sneed, 'ik kom. naar beneden.'
Ondanks zijn ongerustheid kon Dick een glimlach niet onderdrukken. Hij greep de ladder vast en Sneed kwam met verrassende lenigheid naar beneden; ze maakten samen een korte verkenningstocht door de tuin.
'Ze zijn niet terug kunnen gaan naar het huis omdat die heg de weg verspert. Er is maar één uitweg en dat is door de boomgaard.' Inspecteur Sneed krabde verslagen op zijn hoofd. 'Het kan geen kwaad als we dit pad tot het eind toe volgen.' Ze liepen langs het eerste groentebed en bereikten het tweede.
‘Ik denk dat het geen slecht idee zou zijn -' begon Sneed.
Beng ! Beng !
Uit het donker voor hen sprongen twee dunne vurige stralen; er floot iets langs hen heen met het geluid van een woedende wesp.
'Lampen uit en liggen,' siste de dikke inspecteur en in een fractie van een seconde lagen ze naast elkaar op het pad. En toen brak er vlak voor hen uit een woedend staccato van schoten los. De kogels schenen zonder onderbreking langs hen heen te suizen. Onophoudelijk klonk het ruisen en ketsen als ze door de struiken vlogen of een hard obstakel raakten. Even plotseling als het schieten begonnen was, hield het op. De twee mannen luisterden gespannen. Geen geluid was te horen, tot Dicks oren een zwak ruisen opvingen, alsof de jas van hun onbekende aanvaller langs een bosje streek. De revolver die hij stijf in zijn hand voor zich uit hield, spuwde twee keer vuur in de richting van het geluid. Er was echter niets meer te horen, geen kreet, geen teken dat iemand vluchtte.
'Wat hebben ze daar?' fluisterde Sneed, die zwaar ademde. 'Een regiment soldaten of zoiets?'
'Eén man met twee automatische pistolen,' was het even zachte antwoord, ik kon ze niet tellen, maar ik geloof dat het twintig schoten waren.'

Een paar minuten gingen voorbij, en toen: 'We kunnen nu wel opstaan, denk ik.'
'Ik denk van niet,' zei Dick.
Dick kroop op handen en knieën naar voren. Het was een pijnlijke bezigheid; zijn nek verkrampte, de scherpe kiezels sneden door de knieën van zijn broekspijpen en zijn knokkels bloedden - het valt niet mee voort te kruipen met een automatisch pistool van zwaar kaliber in een hand. Op deze manier kwam hij bij de plaats waar het grindpad ophield en het aarden pad tussen de bomen begon.
Hij luisterde lange tijd en stond toen op.
'De kust is veilig,' zei hij.
Hij had de woorden nog niet gezegd of er barstte een revolver los, vrijwel midden in zijn gezicht.

De zucht van de kogel kwam zo dicht langs zijn linkeroog dat hij een moment verblind was. Hij was verdoofd door de explosie van zo nabij, wankelde en viel op zijn knieën; toen hoorde hij vlak voor zich het geluid van rennende voeten, hij krabbelde overeind en stormde naar voren, maar viel weer languit; de aanvaller had een draad gespannen tussen twee bomen; later vonden ze er nog meer over het pad. Dick Martin was die nacht wel heel erg dicht bij de dood geweest. 'Is hij ontsnapt?' Dick knikte.
'Ja,' zei hij kort. 'Er loopt een zijpad parallel met de boomgaard over ongeveer 150 meter: ik heb voor mijn eerste bezoek de zaak hier eerst grondig onderzocht. Ik wilde speciaal weten hoe de situatie hier buiten was, voor het geval er zich moeilijkheden zouden voordoen en ik heb een plattegrond van het landgoed bekeken.'
Hij ging terug naar het huis, verslagen en gemelijk. Waar was Sybil Lansdown? Hij verzekerde zichzelf honderd keer dat het meisje niet in onmiddellijk gevaar kon verkeren zonder dat hij het wist. Waarom hij het zou moeten weten, kon hij met geen mogelijkheid verklaren, maar voor zichzelf wist hij dat zijn instinct hem niet bedroog. Toen ze bij het huis kwamen, brandden daar alle lichten en inspecteur Elbert bracht zijn verslag uit. Er was, zei hij, buiten een transformator, een stalen kastje aan de andere kant van het grasveld en de ijzeren deur daarvan had opengestaan.
'Daar is de stroom uitgeschakeld,' legde hij uit. 'De telefoondraad was gemakkelijk genoeg, die werd aan de buitenkant van het huis doorgesneden.'
Nu het licht brandde, konden ze het huis nauwkeurig onderzoeken, maar ze vonden geen enkele aanwijzing, en terwijl ze mrs. Cody's slaapkamer doorzochten, arriveerde de plaatselijke politie. Klaarblijkelijk had Scotland Yard genoeg van het afgebroken gesprek begrepen om zich in verbinding te stellen met de politie van Sussex en er was een speciale groep rechercheurs per auto uit Chichester vertrokken.
Sneed wachtte tot de mannen zich over het huis hadden verspreid en ging door met het werk waar ze mee bezig waren geweest. Hij probeerde een bos sleutels op een kleine doos van Indisch maaksel.
'Ik heb dit onder het bed gevonden,' zei hij laconiek. 'Gek hoe een bepaald soort mensen alles onder hun bed bewaart en een ander soort alles onder het

hoofdkussen stopt. Ik geloof dat deze past.'
Hij draaide de sleutel om en maakte de doos open. Deze zat vol papieren - brieven, oude rekeningen, een heel oud programma van een concert, voor de dode vrouw misschien een herinnering aan de weinige romantiek in haar leven. 'Neem jij de bovenste bundel; ik zoek de rest door.' Dick maakte het lint los waarmee de papieren samen waren gebonden en begon te lezen. Er waren twee brieven met kinderlijke hand geschreven en een gekrabbeld briefje met als ondertekening *Uw liefhebbend neefje John Cawler.* ik dacht dat ze maar één neef had - Tom?'
'Je weet nooit hoeveel neefjes iemand heeft,' zei Sneed onverschillig.
'Maar dit gaat over Tom. Zou het zijn broer zijn?'
Sneed keek op.
'Waar zou die verdraaide chauffeur toch zitten? Ik heb een oproep uitgezonden om hem aan te houden. Hij is sinds gisteravond verdwenen en het is niet uitgesloten dat hij iets met deze moord te maken heeft.'
'Zet dat maar uit je hoofd,' zei Dick prompt. 'Ik ken Cawler; hij is niet van dat soort. Ik zou hem niet vertrouwen met draagbare kostbaarheden, maar de gewone misdadiger is geen moordenaar.'
Sneed gromde instemmend en ging door met lezen. Kort daarna, bijna onderaan het bundeltje dat Dick doorzocht, vond hij een met duidelijke hand geschreven briefje:

Beste mevrouw Cawler,
Ik heb zojuist Stalletti bezocht en hij vertelde me dat zijn lordschap erg ziek is. Ik zou graag hebben dat u me het laatste nieuws liet weten om u welbekende redenen, die ik hier niet hoef te vermelden. Met, beste groeten,

H. Bertram.

'Hij noemt zich Bertram - maar het handschrift is van Cody,' zei Sneed nadenkend. 'Bertram? Ik schijn de naam te kennen.' Dick staarde voor zich uit.
'Dus ze kenden elkaar allemaal,' zei hij langzaam. 'Cody, mrs Cody, Stalletti en de overleden lord Selford. Cody loog toen hij zei dat hij niets van de Selfords wist.'
'Dat wist je toch wel,' zei de ander.

Dick draaide brief na brief om, maar hij vond niets meer van belang,' behalve een afschrift van een trouwakte. Maar dat vond hij pas helemaal onderin de doos.
'Zo, zo!' zei hij. 'Ze trouwden ongeveer acht maanden na het overlijden van de oude lord Selford, met een speciale vergunning. Stalletti was getuige en William Brown. Nu, wie voor de duivel is William Brown?'
'Het is geen ongewone naam,' zei Sneed veelbetekenend.
Toen ze met hun onderzoek klaar waren, gingen ze terug naar de bibliotheek. Sneed nam Dick, die er bleek en vermoeid uitzag, bij zijn arm en bracht hem naar een rustig hoekje.
'Waar gaan we nu naar toe?' vroeg hij.
'Ik weet het niet,' zei de ander hulpeloos.
Hij stak zijn hand in zijn zak, haalde de sleutel eruit en bekeek hem.
'Nummer drie! Nog vier moet ik er hebben, en dan zal er iemand gehangen worden voor dat werk van vannacht!'
'Waar gaan we nu naar toe?' vroeg Sneed weer.
Dick keek op zijn horloge. De wijzers stonden op kwart over twee.
'Selford Manor,' zei hij kort. 'Het kwam net bij me op dat we er maar acht kilometer vandaan zijn.' Ze gingen naar buiten, naar Dicks wagen. 'Wat verwacht je daar te vinden?'
'Ik weet het niet zeker,' zei Dick, terwijl hij zijn plaats achter het stuur innam en zijn voet op de starter zette. 'Maar ik heb een idee dat ik - iets zal vinden!'
De wagen bewoog zich, maar onregelmatig. Hij schommelde en bonkte een paar meter naar voren, toen stopte Dick en sprong eruit.
'Ik ben bang dat ik het op mijn twee grote voeten zal moeten doen,' zei hij en bekeek de wielen.
Elke band was zeker op een dozijn plaatsen doorgesneden en volkomen plat.

Dat afschuwelijke ogenblik dat Sybil in het ronde gezicht van Cawler, de chauffeur, keek zou haar haar hele leven bijblijven. Achter haar hoorde ze het grommen en bonken van het beestmens dat probeerde de deur open te krijgen. Boven haar, achter de tralies en het glas een andere mogelijke vijand. Het gezicht verdween een ogenblik en toen hoorde ze het akelige piepende geluid van het rooster dat omgedraaid werd op zijn roestige scharnier. Een paar seconden en het raam werd eruit getild, en een hand werd haar toegestoken. Zonder een ogenblik te aarzelen, sprong ze op de stoel, greep de hand en voelde zich naar boven getrokken.
'Hou even de rand vast - ik heb geen adem meer!' hijgde Cawler, en ze gehoorzaamde.
Over haar schouder heen zag ze de deur bollen en er klonk een hevig gekraak toen een enorm lichaam zich er tegenaan gooide.
'Zo, daar gaat ie!' zei de chauffeur, hij reikte naar beneden, greep haar onder de armen en trok haar zover op dat ze met eigen krachtsinspanning het platte dak kon bereiken. Cawler keek gespannen om. Hij zag hoe een paneel van de deur versplinterde. Hij greep het meisje bij haar arm en trok haar over het dak. Een oude stallantaarn was al het licht dat ze hadden, maar ze zag de ladder, en zonder dat het haar gezegd hoefde te worden, zwaaide ze zich over het muurtje. Ze herinnerde zich een trucje uit haar kinderjaren, en liet zich naar beneden glijden; het was niet erg waardig, maar wel vlug. Ze stond amper op de grond toen Cawler al naast haar was.
Hij keek bezorgd naar het dakmuurtje. De maan was een ogenblik verduisterd door de wolken, maar er was toch genoeg licht om het silhouet van de reusachtige man te zien die ook op de ladder afkwam. Er was geen tijd meer om die te laten zakken. Hij greep het meisje bij de arm, zij vlogen over een pad, maakten een scherpe hoek, zochten hun weg tussen de bomen door en renden verder zonder stil te houden, tot ze bij een ondiepe sloot kwamen, waar hij haar overheen hielp.
Cawler had de lantaarn weggegooid voor ze aan hun vlucht begonnen. Het enige licht dat ze hadden, waren de spaarzame manestralen. Aan de overkant van de sloot stond hij stil.
'Maak geen geluid,' fluisterde hij.
Ze kon niets horen, maar hij scheen onzeker.

'Als ik maar bij mijn wagen kon komen,' mompelde hij. 'Kom mee!'
Ze ploeterden door een korenveld tot ze bij een hek kwamen dat open stond. Nu waren ze op een weg, tegenover een heel hoge oude muur.
'Dat is Selford Park,' legde Cawler uit, en het meisje schrok. Selford Park! Ze had er geen idee van dat ze bij die afschuwelijke plek waren, en ze huiverde.
'Verderop in de muur zit een gat, ik denk dat ik u daar het best mee naartoe kan nemen. Als hij ons op het spoor komt, zullen we hem niet meer van ons af kunnen schudden.'
'Wie is hij eigenlijk?' vroeg ze, en toen: 'Wat is er gebeurd? Ik hoorde iemand schreeuwen.'
'Dat heb ik ook gehoord,' zei Cawler zacht. 'Ik dacht dat u het was. Daarom ben ik de ladder opgeklommen om te zien wat er aan de hand was. Ik ben daar wel eens eerder boven geweest en ik weet precies hoe dat oude zolderraam werkt.' Hij vertelde maar niet dat hij van nature nieuwsgierig en wantrouwend was en dat hij er zijn eigen ideeën op nahield wat Cody's eerlijkheid betrof, daarom had hij op zijn eigen houtje wat speurwerk verricht. Nu was zijn theorie dat Cody een gentleman oplichter was, ver bezijden de waarheid (mr. Cawler had een grenzeloze fantasie), maar hij had veel clandestiene bezoeken gebracht aan de voor hem verboden gedeelten van het huis, zonder dat zijn vooroordelen tegen zijn baas evenwel bevestigd werden.
'Eén ding weet ik zeker, er is iets aan de hand,' zei hij, terwijl ze over de weg liepen. 'Ik heb hem wel eens eerder gezien - die naakte man. Tenminste, naakt is hij niet; hij heeft een oude broek aan, maar hij draagt geen hemd.'
'Wie is hij?' vroeg ze fluisterend.
'Ik weet het niet. Een soort reus - niet goed bij zijn hoofd, denk ik. Ik heb hem maar één keer uit de verte gezien, en ik ben me dood geschrokken. Ik heb een idee - maar dat zal u wel niet interesseren. Hier is het gat in de muur.'
Het was niet te zien, zelfs niet bij daglicht, want het gat was bedekt met een schijnbaar ondoordringbare versperring van rododendrons.
Mr. Cawler was hier echter kennelijk al eens eerder geweest, want hij tilde een tak op en toen zij er onderdoor gekropen was, stond ze in het park.
Het was niet dat gedeelte van het park dat ze kende en terwijl ze moeizaam over het golvende gras liepen, vertelde Cawler haar dat dit gedeelte

Shepherds Meadows werd genoemd en dat de oude lord hier zijn beroemde Southdown schapen had gehouden.
Zo nu en dan sprak hij met haar; hij vertelde haar, tot haar verbazing, dat mrs. Cody zijn tante was.
'Ze heeft me grootgebracht toen ik een jongen was, mij en mijn broertje Johnny, hij stierf toen ik ongeveer zes jaar was.'
'Bent u uw hele leven bij haar geweest?' vroeg het meisje, blij dat haar gedachten wat afgeleid werden.
Hij lachte minachtend.
'Bij haar? Goeie hemel, nee! Ik ben er vandoor gegaan zo gauw ik de kans schoon zag.'
'Was ze niet vriendelijk?'
'Ze heeft het woord nog nooit gehoord,' was het onverholen antwoord. 'Vriendelijk? Dat zou ik zeggen! Als ik naar bed ging zonder honger te hebben, dacht ik dat ik ziek was! Ze ranselde me af om in vorm te blijven, net zoals een ander gymnastiek doet. Aan Johnny had ze nog een grotere hekel dan aan mij. Hij was mijn tweelingbroer. Ik denk dat hij goed af was toen hij dood ging.'
Ze luisterde met verbazing. 'En toch ging u naar haar terug?'
Cawler gaf niet onmiddellijk antwoord, hij lachte even. 'Het heeft haar meegezeten en het zat mij tegen," zei hij. 'Ik zal niet liegen, miss, maar ik heb zestien keer in de gevangenis gezeten, hoofdzakelijk voor gappen.'
'Voor stelen?' raadde ze.
'Zo is het,' zei hij, in het minst niet verlegen, ik ben een geboren dief. Meestal auto's. Ik heb meer wagens weggesleept dan u er ooit zult bezitten, jongedame. Maar de laatste keer dat ik voor de rechter stond,' ging hij op ernstiger toon door, 'waarschuwde hij me dat hij me de volgende keer als vaste klant zou behandelen. Dat is een man die altijd voor hetzelfde terecht staat en daar kunnen ze je altijd twaalf jaar voor geven, dus ik ben ermee gestopt. Zodoende ben ik mijn lieve tante op haar dak gevallen voor een baantje. Ik weet niet waarom ze me heeft aangenomen. Misschien dacht ze wel dat ik al het vuile werk voor haar zou doen dat ze wilde, omdat ik familie was - en ik heb een paar rare karweitjes opgeknapt.' Hij bleef staan en wenkte haar stil te zijn; plotseling ging hij languit liggen en hij keek over het stuk grond waarover ze liepen. Het landschap was haar onbekend. Links van hen was iets dat er uitzag als een hoge witte rots en daaronder zag ze de glans van water.

'Dat is de steengroeve,' zei hij, de richting van haar ogen volgend. 'Er loopt een soort pad over de top, maar het is heel gevaarlijk - geen leuning of muur of iets dergelijks. Er zijn mensen vanaf doodgevallen.'
Weer stond hij stil en hij keek de weg af waarlangs ze gekomen waren. Kennelijk zag hij iets.
'Loopt u door,' fluisterde hij. 'Blijf aan de linkerkant. Er is daar een stuk bos. Blijf uit de buurt van de steengroeve.'
'Wat ziet u toch?' vroeg ze, met knikkende knieën, ik weet het niet.' Met opzet gaf hij een ontwijkend antwoord. 'Loopt u nu maar door zoals ik heb gezegd en doe zo zacht mogelijk.'
Ze schrok terug van het idee alleen te zijn, maar zijn bevel had zo dringend geklonken dat ze niet weigeren kon; ze draaide zich om en liep in de richting van het stuk bos dat zich tegen de lucht aftekende.
Cawler wachtte, plat op de grond, zijn ogen volgden de gestalte die doelloos links en rechts dwaalde, maar onafwendbaar in zijn richting kwam. Vrees, zoals wij dit begrip kennen, was Cawler vreemd. Zijn sluwe Cockney brein, gepaard aan een zekere meedogenloosheid, staalde hem voor de komende ontmoeting. In zijn hand klemde hij een lange, stalen moersleutel, het enige wapen dat hij had meegenomen en toen de grote, wanstaltige man voor hem opdoemde, sprong Tom Cawler op hem af.
Het geluid van een dierlijke kreet van woede, van doffe slagen en vechtende lichamen drong tot het meisje door en ze rende blindelings voorwaarts. In het donker struikelde ze tegen een boom aan en ze viel buiten adem op de grond; met schier bovenmenselijke kracht krabbelde ze overeind en vluchtte ze verder door het dichte bos. Iedere minuut scheen haar weer tegenover een nieuwe ondoordringbare barrière te plaatsen, waardoor ze bijna niet verder kwam.
Nu was ze het bos uit en ze stak een vlak stuk grasland over. Weer liep haar weg omhoog. Geen geluid was achter haar te horen. Ze wist niet in welke richting ze liep, of waarheen haar weg voerde, en toen ze in een ander bos kwam, dacht ze dat ze in een cirkel had rondgelopen en op de plaats was teruggekomen waar ze begonnen was. Toen, geheel onverwacht, kwam ze aan een open plaats in het bos. Het maanlicht liet haar de witte koeper van een rots zien, de zwarte gapende opening lag in de schaduw. Ze verloor bijna het bewustzijn. Daar stond ze, bij de ingang van de Selford-tombe, en het ijzeren hek was open.

Haar hart bonsde pijnlijk. Ze had al haar wilskracht nodig om niet in elkaar te zakken. Ze klemde haar tanden op elkaar, probeerde haar bevende ledematen in bedwang te houden en liep naar de ingang van de tombe. Ze zag dat de sleutel in het slot stak en tuurde angstig de duistere diepte in. Terwijl ze stond te aarzelen, hoorde ze iets achter haar - een diep, snikkend, huilend geluid, dat haar het bloed in de aderen deed stollen.
Dat beestmens kwam door het bos achter haar aan. Ze wankelde tegen de rots, haar handen omklemden de spijlen van het open hek; toen, plotseling een besluit nemend, half-hysterisch van angst, rende ze de ingang van de graftombe binnen, sloeg het hek achter zich dicht, stak haar hand door de spijlen, draaide sleutel om en haalde die eruit.
Ze luisterde; in de tombe heerste diepe stilte; ze kroop voorzichtig de met mos begroeide trappen af en kwam in de eerste kamer. Aan de voet van de trap wachtte ze en luisterde; even later klonken er zachte voetstappen boven haar en ze hoorde iemand huilen. Ze kromp ineen tegen het afgesloten hek dat de eerste kamer afsloot van de grafkelder zelf. Toen viel er een schaduw over de bovendeur en ze ademde hijgend, haar ogen gericht op de trappen. Als hij het slot eens forceerde. En zij was alleen... beneden hier met de doden, in het donker.
Ze duwde haar hand door de spijlen en bij alle angst die ze al had, werd ze aangegrepen door een nieuwe schrik, want haar hand werd plotseling vastgepakt door een grote, koude, klamme klauw die uit het donker van de grafkelder werd uitgestoken.
Met een schreeuw van afschuw draaide ze haar gezicht naar de nieuwe verschrikking.

Ze kon niets zien. Ze vocht als een tijger om zichzelf los te maken, stak haar andere hand door de tralies en greep in een wilde, verwarde baard.
'Stil!' De stem was diep, hol. 'Ik zal u geen kwaad doen als u vertelt wat u hier doet.'
Het was een menselijk wezen, in ieder geval menselijker dan het ding dat achter haar aan gezeten had.
'Ik ben Sybil - Lansdown,' hijgde ze. ik ben hier gekomen om te ontvluchten aan - een vreselijk -'
'Zo!' De greep op haar pols ontspande, ik zal de deur opendoen. Als u even achteruit wilt gaan; beweeg u niet tot ik de lamp heb aangestoken.'
De deur werd geopend en ze viel bijna naar binnen. Ze zag het geflikker van een vlam, hoorde het getinkel van glas. Hij had een kleine olielamp aangestoken die een spookachtig licht wierp op het vreemde tafereel. Ze keek nieuwsgierig naar de man. Zijn gele, diepgelijnde gezicht; zijn lange zwarte baard, waarvan ze met typisch vrouwelijke intuïtie wist dat hij geverfd was; zijn onsmakelijke geklede jas, smerig en vol vlekken, waarvan de oorspronkelijke kleur alleen nog maar te raden was; het kleine zwarte kalotje achter op zijn hoofd - dit alles tezamen maakte hem een bijzonder sinistere verschijning.
Vlak voor de deur met de zeven sloten stond een kleine Ieren plunjezak open, waarin een aantal instrumenten te zien waren. Ze zag dat er een, dat op een handboor leek, in het tweede slot van de deur gestoken was.
'Waarvan ben je geschrokken, kleine?' Zijn zwarte ogen waren onafgebroken op de hare gevestigd, ze schenen haar te hypnotiseren, want ze kon haar blik niet afwenden. 'Een - een man,' stamelde ze.
Heel langzaam stak hij een sigaret aan - eigenlijk met iets plechtigs - en blies een rookwolk naar de gekoepelde zoldering.
'Zó vroeg in de morgen?' Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'De jongedame die midden in de nacht buiten ronddwaalt, is toch zeker niet bang van een man? Ga zitten - op de grond. U bent te groot voor me. Vrouwen die groter zijn dan ik domineren me en dat kan ik niet verdragen.'
Hij haalde de handboor uit de deur, deed hem in de plunjezak, rolde die op en bond hem zorgvuldig en beslist vast. 'U bent mij komen bespioneren - ja? Ik heb u het hek horen sluiten en de trap af horen sluipen - het is een

moeilijke situatie voor mij! Wat moet ik doen met een jongedame die me bespioneert? U beseft zeker wel dat ik ernstig gecompromitteerd ben. Als ik u vertel dat ik een oudheidkundige ben en veel belangstelling heb voor deze vreemde, oude geheimen, zult u in uzelf lachen en me niet geloven, en dat zullen uw opdrachtgevers ook niet. Wat was uw naam?'

Ze moest haar droge lippen met haar tong bevochtigen voor ze kon antwoorden. Ze zag zijn ogen vernauwen. 'Sybil Lansdown?' zei hij, bijna scherp. 'U bent natuurlijk het meisje - hoe toevallig!'

Hij had een vreemde, on-Engelse manier waarop hij zijn zinnen vormde, en alleen daardoor werd zijn buitenlandse afkomst verraden, want overigens was zijn Engels perfect. Ze had zijn bevel opgevolgd en zat op de stenen vloer. Ze had er niet aan gedacht te aarzelen of zelfs zich af te vragen met welk recht hij haar commandeerde, en liet leek haar niet eens vreemd dat ze zijn bevelen opvolgde zonder tegenstribbelen.

'Het hele verloop is ongelofelijk bizar,' zei hij en draaide zich een ogenblik van haar af om de deur met de zeven sloten te onderzoeken. Zijn lange, vuile vingers betastten liefkozend het doodshoofd.

'U kunt niet meer veranderd worden - zij ook niet, want ze is een oude stijve vrouw. Te oud, te oud, helaas! te oud!' Hij schudde treurig zijn hoofd en richtte zijn donkere ogen weer op haar. 'Als u acht of negen was, zou het eenvoudig zijn. Maar u bent - hoe oud?'

'Tweeëntwintig,' zei ze, en hij klikte ongeduldig met zijn lippen.

'Er kan niets meer gedaan worden, tenminste -' Zijn ogen dwaalden langs de smalle, celachtige deuren, waarachter de dode, vergeten Selfords in hun nissen lagen, en een koude vrees sloot zich met ijzige vingers rond haar hart. 'U bent een vrouw, maar voor mij zijn vrouwen dat!' Hij knipte met zijn vingers.

'Ze zijn te zwak materiaal om mee te experimenteren. Ze reageren niet normaal - soms sterven ze en dan zijn alle jaren van proefneming voor niets geweest.'

Ze zag hoe hij zijn vochtige lippen bedachtzaam op elkaar perste, terwijl hij langs haar heen wandelde en een van de zware eiken deuren probeerde en door de roestige tralies tuurde.

'De hele situatie is ongelofelijk bizar en lastig - de man die u buiten zag, zag hij er ongewoon uit?'

Ze knikte stom.

'Dat zou natuurlijk een manier zijn,' zei hij, alsof hij tot zichzelf sprak. 'Aan de andere kant, hij is zo onhandig - wat overigens natuurlijk is. Ik kan hen hun onhandigheid niet afleren, want om iets precies te doen. heeft men een verfijnde geest nodig. Zou een locomotief een draad door een naald kunnen halen? Nee! Hoeveel gemakkelijker zou een naaimachine een trein kunnen trekken?'

Hij frommelde in de zak van zijn vest dat maar amper over zijn broek viel, kon niet vinden wat hij zocht en dook met zijn hand in de borstzak van zijn jas.

'Ah! Hier heb ik het!'

Hij hield een groen medicijnflesje in zijn hand, en toen hij het schudde, hoorde zij tabletjes rammelen. Met zijn tanden trok hij de kurk uit het flesje en hij schudde twee rode pilletjes op zijn hand.

'Slik die in,' zei hij.

Gehoorzaam stak zij haar hand uit.

'Ongelofelijk bizar en vervelend,' mompelde Stalletti, terwijl hij naar de tweede deur van de grafkelder ging en een sleutel in het slot duwde. 'Als alle deuren in deze ellendige plaats zo gemakkelijk opengingen, wat zou dat een kommer en last bespaard hebben, hé?'

Hij keek haar scherp aan.

'U hebt niet gedaan wat ik gezegd heb,' zei hij.

Ze zat op de grond, met de twee rode pilletjes, als boosaardige ogen, glanzend op haar witte hand.

'Vlug - niet aarzelen!' zei hij bevelend.

Ze bracht haar hand naar haar lippen. Toch vochten haar onderbewustzijn en gevoel van eigenwaarde tegen de overheersing van deze vreemde man. Gehoorzaam aan een bevel waaraan ze geen weerstand kon bieden, grepen haar tanden de pillen en hielden die vast. Tevredengesteld, begon Stalletti de deur van de derde tombe te openen. Door zijn lichamelijke beweging werd zijn geestelijke overheersing een seconde verbroken. De pilletjes vielen terug in haar hand. Hij trok de houten deur open die kraakte en kreunde, kwam terug, nam de lamp op, zijn blik gleed langs haar heen terwijl hij voorbij haar liep, en hij verdween door de deur. Op dit moment was de betovering verbroken. Ze sprong op en vluchtte de gang door, het ijzeren hek achter zich dichtslaand. Een seconde later was ze in de open lucht. De ene vrees had de overhand gekregen over de andere, en zonder stil te staan om links of rechts te kijken naar de gestalte die buiten op de loer

lag, vloog ze als de wind over het pad, dat haar nu zo vertrouwd was alsof ze er haar hele leven lang over had gelopen. Waar was Cawler? Slechts even kwam de gedachte bij haar op.
Aan de andere kant van dit dal, dacht ze, was weer een grasveld, dan de muur van een boerderij, dan Selford Manor. Daar was een conciërge; misschien nog andere bedienden. Ze herinnerde zich de laatste keer dat ze door dit dal was gelopen. Dick Martin was toen bij haar geweest. Ze kromp ineen toen ze aan hem dacht. Wat zou ze er niet voor over hebben als ze zijn rustige gestalte nu naast zich had!
Het was nog donker, maar in het oosten had de bleke kleur van de komende dag de hemel al gekleurd. Laat het gauw dag zijn, bad ze. Als ze nog een uur in spanning moest zitten, zou ze gek worden.
Terwijl ze het boerenerf overliep, hoorde ze een ketting rammelen en een hond zette zich schrap met een wild geblaf. Maar deze onverwachte tegenstander kon haar vrees niet doen toenemen, integendeel, hij gaf haar bijna een gevoel van veiligheid en ze stond stil, floot en riep naar hem. Sybil Lansdown was nog nooit bang geweest van een hond. Zonder angst liep ze op het blaffende beest af en een minuut later wreef de grote waakhond zich langs haar knie, sidderend onder haar strelende hand.
Toen ze zich bukte om de hond van de ketting los te maken, voelde ze een stuk touw op de grond liggen, het was bijna twee meter lang, kennelijk een weggegooid stuk waslijn. Het zou een prachtige hondenriem zijn, dus maakte ze het vast aan de halsband en vervolgde haar weg wat langzamer en gelukkiger dan ze zich in de afgelopen twaalf uur had gevoeld. Van deze kant naderde ze Selford Manor aan de zijvleugel en ze moest een scherpe draai naar rechts maken om aan de voorkant van het huis te komen. Op de portiek van de voordeur na. had Selford Manor een rechte voorgevel met daarin lange, smalle en nogal lelijke ramen. Het huis was gedeeltelijk herbouwd gedurende de regering van koningin Anna, en ongelukkigerwijs had de architect het klaargespeeld om de meest smakeloze voortbrengselen van die periode uit te zoeken. Een smal bloembed liep onder de ramen door en een breed stenen pad liep parallel met de voorgevel. Hierover liep ze voort en ze deed geen moeite het geruisloos te doen. Plotseling hoorde ze de hond grommen en de riem stond strak. Ze stond stil en keek om zich heen, maar er was niets verdachts te zien. Het was misschien een vos geweest, dacht ze, terwijl ze uit de struiken te voorschijn kwam die her en der in het park verspreid stonden, maar de hond wees recht vooruit.

Tot dat ogenblik waren de ramen donker en levenloos geweest, maar toen ze een paar passen gedaan had, zag ze een lichtschijnsel en ze liep op haar tenen naar het raam, het derde van de voordeur. Ze keek in een kamer die van de vloer tot de zolder betimmerd was. Er brandde een kaars op de grote eiken tafel die het enige meubelstuk uitmaakte. Eerst zag ze niets, tot een beweging bij de grote, open haard haar oog trof, en ze kon nog maar net een kreet inhouden.

Er kwam een man uit de schaduw van de haard naar voren; een grote man met een hoofd als van een leeuw, een lange gele baard en haar dat in golven over zijn schouders viel. Hij droeg een gerafelde linnen broek die amper de blote knieën bereikte, maar verder was zijn lichaam onbedekt. De spieren golfden onder de bleke huid, ze stonden op zijn armen als enorme touwen; ze keek, en was om de een of andere vreemde reden niet bang. Zich niet bewust dat hij werd gadegeslagen, kroop het vreemde schepsel tersluiks uit zijn bergplaats, nam de kaars in zijn hand en blies die uit. In dat moment zag ze even het uitdrukkingsloze gezicht en de grote wijd open, blauwe ogen, die nietszeggend in de ruimte staarden. Ze hield de hond strak bij zijn halsband cm te voorkomen dat hij haar aanwezigheid zou verraden, dan draaide ze zich om en ging terug op de weg die ze gekomen was, tot ze bij de rand van het boerenerf kwam. Zou ze de conciërge wakker maken of zou ze verder lopen naar het dichtstbijzijnde dorp en de hond meenemen om haar te beschermen?

Ze voelde het touw in haar hand verstrakken en met een woedend gegrom sprong de hond naar iets dat ze niet kon zien. Toen hoorde ze het geluid van voetstappen dat uit de richting van de oprijlaan kwam en eindelijk vond ze haar stem terug. 'Wie is daar?' vroeg ze hees. 'Kom niet dichterbij.'

'De hemel zij dank!' zei een stem, en ze bezwijmde bijna van opluchting, want de man die uit de nacht naar voren kwam, was Dick Martin.

Captain Sneed vond het maar ongepast dat zijn vroegere ondergeschikte het meisje in zijn armen nam. tenzij hij behoorlijk met haar verloofd was; mr. Sneed hechtte bijzonder aan welvoeglijkheid en hoewel hij gedurende zijn leven tientallen malen in de rol van redder was opgetreden, had hij het nooit nodig gevonden de geredde te omhelzen (hij noemde het 'knuffelen') of haar hand vast te houden.
'Vertel me nu maar niets,' zei Dick. 'We zullen eerst eens zien dat we wat voor je te eten vinden. Arm kind. Je moet wel uitgehongerd zijn!'
'Wacht!'
Zijn hand had de lange stalen trekbel al vast, toen ze hem met een gebaar terughield.
'Er is iemand daar binnen,' zei ze vlug en bijna onsamenhangend. 'Een vreemde man. Ik heb hem gezien door het raam.'
Met stukken en brokken beschreef ze wat ze had gezien, maar hij verried niets van zijn bezorgdheid.
'De een of andere zwerver,' veronderstelde hij toen ze uitgesproken was. 'Stond er een raam open?'
Ze schudde ontkennend haar hoofd. Ze was teleurgesteld dat hij haar verhaal zo kalm opnam. 'Nee, ik heb geen open raam gezien.'
'Misschien is het een vriend van de conciërge,' zei Dick en trok aan de bel.
Zwak klonk het holle gegalm tot hen door.
'Iemand die in dit huis slaapt, moet dat wel horen.'
Hij hield zijn arm om het meisje geslagen. Ze trilde nog hevig en hij vermoedde dat ze een ineenstorting nabij was. Weer ging zijn hand naar de bel, toen hij het geluid van voetstappen in de stenen hal hoorde en een stem vroeg:
'Wie is daar?'
'Mr. Martin en miss Lansdown,' zei Dick, die de stem van de conciërge herkende.
Er rammelden kettingen, een sleutel werd in het slot omgedraaid en de deur ging open. De conciërge was gekleed in zijn hemd en broek en kwam kennelijk zo uit zijn bed. Hij knipperde kippig naar zijn bezoekers en vroeg hoe laat het was.
'Komt u binnen, sir,' zei hij. 'Is er iets aan de hand?'

'Heeft u vrienden bij u te logeren?' vroeg Dick zo gauw ze binnen stonden.
'Ik, sir?' zei de man verbaasd. 'Nee,' en met een humor waarvan hij zichzelf niet bewust was, 'alleen mijn vrouw, en die kunt u slecht een vriend noemen.'
'Een man bedoel ik.'
Nee,' zei de conciërge. 'Wacht u een minuut, ik zal licht maken.' De verlichting van Selford Manor bestond uit een ouderwets systeem van acetyleenlampen, en de conciërge draaide een brander aan, waaruit een vlaag kwalijk ruikend gas kwam.
Dicks eerste gedachte was aan de kamer waarin Sybil de vreemde man had gezien. Hij ging er binnen, maar toen de lichten aangestoken waren, was er geen teken van een gebaarde man te bekennen, bovendien was de enige deur aan de buitenkant afgesloten en gegrendeld, zodat hij veronderstelde dat het oververmoeide meisje zich alles verbeeld had. Een onderzoek van de ruime schoorsteen deed hem echter van gedachten veranderen. Tegen de stenen muur van de stookplaats vond hij een oude essenhouten wandelstok, waarvan de knop glansde door het vele gebruik.
'Is deze van u?'
De conciërge schudde zijn hoofd.
'Nee, en gisteravond stond hij daar niet. Ik heb deze kamer schoongemaakt voor ik naar bed ging. Ik doe één kamer per week en ik had in de tuin erg veel te doen, zodat ik er pas na het theedrinken tijd voor had.'
'Dit huis zit zekerwel vol geheime gangen?' vroeg Dick ironisch. Hij had de aan de detective eigen minachting voor deze uitvindsels van romanschrijvers.
Tot zijn verrassing antwoordde de man bevestigend. 'Er is een jezuïetenkamer ergens in huis, als ik alles moet geloven wat er wordt beweerd,' zei hij. 'Ik heb hemzelf nog nooit gezien - de oude huishoudster heeft me erover verteld, maar ik geloof dat zij hem zelf ook nooit heeft gezien.
Dick liep langs de muren en beklopte alle panelen, maar deze leken volkomen massief. Hij richtte het schijnsel van zijn lamp in de schoorsteen. Die was tamelijk nauw voor zo'n oud huis, en er waren op geregelde afstanden ijzeren rails in aangebracht, waarlangs vroeger de schoorsteenvegers naar boven klommen om hun werk te doen. Hij onderzocht zorgvuldig de wand van de schoorsteen; niets wees erop dat er pas geleden iets mee gebeurd was en het leek onmogelijk dat de indringer

langs die weg ontkomen was. Hij hield de wandelstok bij het licht en bekeek de dop; er zat aarde aan, vers en vochtig.
'Wat denk jij ervan?' vroeg Sneed. Dick keek met gefronst voorhoofd naar de haard.
'Ik kan er geen touw aan vastknopen.'
Hij wilde graag alleen zijn met het meisje, om het verhaal van haar ontsnapping te horen, daarom brak hij het onderzoek af en nam haar mee naar de kamer waar ze de eerste keer waren ontvangen. Hij maakte het haar gemakkelijk op de bank voor het vuur, dat de conciërge had aangestoken. Hoewel het zeker geen koude nacht was, zat Sybil te rillen en Dick zag dat ze er slechter aan toe was dan hij eerst gedacht had. Daarom wachtte hij met vragen stellen tot de conciërge uit de keuken was teruggekomen met een kop dampende koffie en warme toast. Ze at en dronk uitgehongerd; nu voelde ze pas goed dat ze sinds de vorige middag niets gegeten had. Daarna luisterden de twee mannen, ieder aan een kant van haar gezeten, zwijgend naar haar relaas. Eén keer slechts onderbrak Dick haar om te vragen naar de rode pillen, maar die had ze op haar vlucht weggegooid.
'Dat geeft niet. We vinden het flesje wel als we Stalletti arresteren,' zei Sneed ongeduldig. 'Gaat u door, miss Lansdown.' Eindelijk was ze klaar met haar verhaal. 'Het moet u wel in de oren klinken als het gebazel van een idioot,' zei ze verdrietig. 'Ik weet niet waarom mr. Cody me vasthield. Is er iets met hem gebeurd?' vroeg ze toen snel. Dick gaf geen antwoord.
'Ik hoorde iemand schreeuwen - het was afschuwelijk!' ze huiverde. 'Had het iets te maken met mr. Cody?'
'Mogelijk,' ontweek Dick haar vraag. 'Je zegt dat Cawler nog in het park is? Je zag dat iemand jullie volgde - heb je het geluid gehoord van een worsteling?'
Ze knikte, en hij liep naar het raam en trok de gordijnen opzij. Het schemerde al en het zou niet moeilijk zijn het terrein bij daglicht af te zoeken.
Terwijl hij stond te kijken, zag hij twee heldere lichten naderen.
Het was een auto die de oprijlaan opkwam.
Heb je nog meer politie assistentie gevraagd?' vroeg hij Sneed over zijn schouder.
Nee,' zei deze verbaasd. 'Deze oude kast heeft geen telefoon en al had ik het gewild, ik had toch niemand kunnen sturen. Het lijkt wel of ik het geluid van die kar ken.'

Ze liepen naar de buitendeur, terwijl de met stofbedekte wagen stopte; mr. Havelock stapte eruit.
'Is alles in orde?' vroeg hij bezorgd. 'Is miss Lansdown hier?'
'Ja, hoe wist u dat?'
'Is ze veilig?' drong de advocaat aan.
'Helemaal. Komt u binnen.' Dick vond het maar erg raadselachtig en liep de hal in, gevolgd door de nieuw aangekomene.
'Waarom bent u eigenlijk gekomen?' vroeg hij. Als antwoord zocht Havelock in zijn vestzak en hij haalde er een opgevouwen vel papier uit, dat hij aan de detective overhandigde. Bovenaan de brief stond het wapen van het Ritz-Carlton hotel en het handschrift was hem nu wel vertrouwd.

Waarde Havelock,
Ik kan in deze brief niet alles uitleggen, maar ik verzoek je dringend onmiddellijk naar Selford Manor te gaan. Ergens in de buurt daarvan is mijn nicht, Sybil Lansdown, en ze verkeert in doodsgevaar. Zo ook iedereen die met haar te maken heeft - en ook jijzelf. Zie om 's hemels wil het meisje in het huis te krijgen en hou haar daar tot ik aankom. Ik kan onmogelijk vóór morgenvroeg naar je toekomen. Ik smeek je nogmaals dringend te zorgen dat noch miss Lansdown, noch haar vrienden Selford Park verlaten tot ik daar aankom.

Selford

De bel van mijn voordeur ging om ongeveer één uur vannacht en bleef zo aanhoudend gaan, dat ik uit bed kwam om te kijken wie er was. Ik vond deze brief in mijn brievenbus, maar zag niemand. Eerst dacht ik dat het een flauwe grap was en ik wilde net weer in bed stappen toen Selford me opbelde en vroeg of ik de boodschap had gekregen. Toen ik zei dat dat zo was, verzocht hij me dringend te doen wat hij gevraagd had, en voor ik verder iets kon zeggen, had hij opgehangen.'
Dick bekeek het handschrift. Het was hetzelfde als van alle andere brieven die hij had gezien.
'En toen,' ging Havelock verder, 'ben ik zo verstandig geweest om mrs. Lansdown op te bellen en ik hoorde voor het eerst dat haar dochter verdwenen was.'
'Heeft u contact opgenomen met Scotland Yard?'

'Nee,' bekende Havelock geïrriteerd. 'Ik veronderstel dat ik dat had moeten doen, maar toen ik hoorde dat onze voortreffelijke vriend, mr. Martin, naar haar was gaan zoeken, dacht ik wel dat hij alle maatregelen genomen had om zich van assistentie te verzekeren. Ze is hier, zegt u?'
Dick opende de deur en liet de onverwachte bezoeker binnen. Tot de intense opluchting van het meisje was het nu daglicht en met al die vertrouwde gezichten om haar heen, kreeg ze wat meer moed. De schok van het avontuur had een tijd lang een verlammende werking op haar lichaam en geest gehad, en nu was ze doodmoe: ze kon de volle betekenis van haar nachtelijke ervaringen nog niet bevatten. Dick besloot dat het licht genoeg was om het terrein te onderzoeken: hij sloeg Sneeds aanbod om met hem mee te gaan af. en ging langs de boerderij alleen op weg naar de grafkelder. Een wandeling van tien minuten bracht hem bij het ijzeren hek. Het was gesloten en het had geen zin om de tombe te onderzoeken, want Stalletti zou heus wel gemaakt hebben dat hij wegkwam onmiddellijk nadat Sybil ontkomen was. Het enige dat hij nu kon doen, was de weg terug te gaan die het meisje gekomen was, en die ze hem duidelijk genoeg had beschreven dat hij hem zou kunnen terugvinden. Na een kwartier lopen, kwam hij bij de plek waar Tom Cawler achtergebleven moest zijn om zijn aanvaller van repliek te dienen. Behoedzaam liep hij over de grond. Een worsteling op het gras zou maar vage sporen achtergelaten hebben, die alleen een nauwlettend opmerker niet zouden ontgaan. Al gauw vond hij wat hij zocht - hier was het gras vernield, er was de afdruk van een rubber hak, en daar was te zien dat een lichaam plat op de grond had gelegen. Hij liep in steeds grotere kringen om de plek heen, in de verwachting dat hij sporen zou vinden van een zwaar lichaam dat over de grond gesleept was, maar tot zijn verbazing vond hij niets. Als Cawler was gedood, en daar twijfelde hij niet aan, wat was er dan met het lichaam gebeurd? Het was ondoenlijk de vele dichtbegroeide gedeelten van het park te doorzoeken. Hij ging terug om zijn mislukking te melden.
Toen hij de kamer binnenkwam, zaten de advocaat en Sneed op zachte toon iets te bespreken.
'Mr. Havelock maakt zich nogal zorgen over de man die de jongedame heeft gezien,' legde Sneed uit. ''Hij denkt dat hij nog in het huis is. Ik geloof het niet.'
'Waar is die jezuïetenkamer?' vroeg Dick, en ondanks zijn bezorgdheid moest Havelock lachen.

'Dat is een sprookje!' zei hij. 'Ik heb dat verhaal een jaar geleden gehoord en heb toen een architect het huis op laten meten; hij vertelde me dat er nergens een onverklaarbare ruimte was en de tekeningen bewijzen dat. De meeste van deze Tudor-huizen hebben een geheim vertrek, maar voor zover wij weten, is er niets geheimzinnigs aan Selford Manor, behalve het kwalijk riekende gaslicht.'
'Wat bent u van plan te doen?' vroeg Havelock na een stilte. 'Ik voel er veel voor om naar de stad terug te gaan. Miss Lansdown moet natuurlijk naar haar moeder terug,' zei Dick. De oudere man schudde ernstig zijn hoofd.
'Ik hoop dat miss Lansdown bereid zal zijn te blijven,' zei hij. 'Misschien heeft ze daar bezwaar tegen - en dat zou alleszins begrijpelijk zijn - maar er zit meer achter Selfords brief dan ik durf vermoeden.'
'U bedoelt waar hij het erover heeft dat we het huis de eerste vierentwintig uur niet moeten verlaten?'
Havelock knikte.
'Ik neem deze waarschuwing heel ernstig,' zei hij. 'Ik geloof dat er ergens een verschrikkelijk gevaar op de loer ligt. U vindt me waarschijnlijk wel een bange oude man, maar ik stel voor dat we hier tot morgen blijven en dat mr. Sneed een dozijn mannen hierheen haalt om vannacht het terrein te bewaken.' Dick staarde hem met grote ogen aan. 'Meent u dat werkelijk?' vroeg hij.
'Dat doe ik zeker,' zei mr. Havelock, en aan zijn ernst viel niet te twijfelen. 'Mr. Sneed is van hetzelfde oordeel. Er zijn in de geschiedenis van deze familie enkele dingen gebeurd, die u eigenlijk behoort te weten. Ik zal niet zo melodramatisch zijn om te beweren dat er een vloek op de Selfords rust, maar het is toch wel een feit dat, de overleden lord Selford uitgezonderd, vijf vroegere dragers van de titel een gewelddadige dood zijn gestorven en in elk van die gevallen is de dood voorafgegaan door gebeurtenissen die bijna even opmerkelijk zijn als die waarvan wij de laatste tijd getuige zijn geweest.'
Dick glimlachte.
'Maar wij zijn geen leden van de familie Selford,' zei hij. 'Ik geloof dat wij ons op het ogenblik allemaal moeten beschouwen als belanghebbenden bij de Selford-zaak,' antwoordde Havelock snel. 'Er is iets heel sinisters aan die voortdurende afwezigheid van Selford - ik heb dat nog nooit zo duidelijk beseft als nu, en ik ben een dwaas geweest om goed te vinden - ja zelfs

eraan mee te werken, dat hij altijd maar rondzwierf. Er kan hem van alles overkomen zijn.'

Geen spier van zijn gezicht verried dat Dick Martin op de hoogte was van het geheim van de afwezige lord Selford. 'Maar ik kan niet goedvinden dat miss Lansdown hier blijft -' begon hij.

'Ik heb daaraan gedacht, en mijn plan is haar moeder te vragen hierheen te komen. Er zijn voldoende meubels in het huis en ik ben er zeker van dat we tijdelijk personeel uit het dorp kunnen krijgen. De conciërge kent hier iedereen.'

Dick keek naar Sneed en zag aan diens gezicht dat hij het ermee eens was.

'Ik zal naar het dorp gaan om te telefoneren,' zei hij. 'In ieder geval slaap ik vandaag liever hier dan dat ik terugga naar de stad. Ik ben doodop.'

Het was niet te verwonderen dat Sybil het hiermee eens was, hoewel Selfords brief geen invloed had op haar besluit. Ze was uitgeput en kon zich maar met moeite wakker houden. Sneed trok zijn vriend terzijde.

'Het komt ons goed van pas. Ik krijg een paar uur slaap en we zijn dicht bij Cody's huis. Ik ben bang dat we daar de hele dag zitting zullen moeten houden.'

Dick schrok. In zijn bezorgdheid om het meisje had hij die hele afschuwelijke geschiedenis vergeten. Uiteindelijk werd besloten dat Havelock met zijn auto naar de stad zou gaan om mrs. Lansdown op te halen.

Het nieuws dat haar dochter in veiligheid was, had haar al bereikt en nadat de advocaat weggegaan was, ging Dick naar het dorp om haar op te bellen. Ze wilde onmiddellijk vertrekken, maar hij vroeg haar te wachten tot Havelock haar kwam halen.

Er stond Sneed nog heel wat werk te wachten voor hij de zo hoog nodige rust kon gaan nemen. Na een haastig ontbijt ging hij naar het hoofd van de politie in Sussex en samen reden ze naar Gallows Hill, met een arrestatiebevel voor Stalletti in hun zak. Maar de vogel was gevlogen, en het huis was toevertrouwd aan de zorgen van een knecht die allerlei karweitjes op het terrein opknapte. Hij zei dat hij niets wist van de professor of andere bewoners van het huis. Hij woonde in een klein huisje, ongeveer een halve kilometer van het huis van de geleerde, en vertelde dat hij vroeg in de ochtend gewekt was door Stalletti die hem een sleutel had gegeven en gezegd had dat hij naar Gallows Cottage moest gaan en daar blijven tot Stalletti terugkwam.

Ze doorzochten het huis, maar vonden niets bijzonders. Het bed van de dokter was niet beslapen en de twee bedden in de kleine kamer waren ook leeg.

'U zou ook moeilijk iets kunnen bewijzen,' zei de andere politieman tegen Sneed, toen ze het huis verlieten. 'Tenzij u de pillen in zijn bezit vindt, kunt u hem er moeilijk van beschuldigen dat hij iemand gevaarlijke geneesmiddelen heeft toegediend. En zelfs dan zou u nog moeten bewijzen dat ze gevaarlijk waren. Misschien was het een gewoon kalmerend middel. U zegt dat de jongedame deze man ontmoette in vreemde omstandigheden en terwijl ze in opgewonden toestand verkeerde?'

'Ze ontmoette hem, om precies te zijn,' zei Sneed sarcastisch, 'in een grafkelder in de ingewanden der aarde om twee uur in de' morgen, en ik moet toegeven dat dat omstandigheden zijn waardoor een meisje zich wel een beetje nerveus zou voelen.'

'In de Selford-tombe? Dat heeft u me niet verteld,' zei de man in zijn wiek geschoten. Want tussen Scotland Yard en de provinciale politie bestaat een bepaalde wrijving; het zou niet aardig zijn om deze toe te schrijven aan jaloezie en bezijden de waarheid om te zeggen dat er alle reden voor is. Tot twaalf uur was Sneed in Weald House, waar hij een onderhoud had met inspecteur Wilson van Scotland Yard, die de leiding van die zaak had overgenomen.

'Nee, op de vrouw zijn geen sporen van geweld te vinden. Zij is van schrik gestorven — tenminste, dat is de mening van de dokter,' zei Wilson. 'De

ander is doodgeslagen. Ik heb de boomgaard doorzocht en die is eenvoudig bezaaid met hulzen uit een automatisch pistool. Wat kan daar de verklaring voor zijn?'
Sneed vertelde hem van de kogelregen waarmee ze ontvangen waren toen ze de onbekende aanvaller wilden achtervolgen. 'We hebben achttien lege patroonhulzen gevonden; er zullen er nog wel een paar rondslingeren die we nog niet hebben opgeraapt,' zei de ander. 'Weet u misschien waarom er een ladder tegen het huis stond?'
Sneed legde het hem in een paar woorden uit.
'Hum!' zei Wilson. 'Een raar geval met Cody. Wij hebben een uitgebreid dossier van hem. Vijfentwintig jaar geleden werd hij veroordeeld omdat hij geld had afgetroggeld onder valse voorwendsels, hij heette toen Bertram; hij was een van de eersten in Engeland die schriftelijke lessen uitzond en hij heeft de een of andere onfortuinlijke stakker voor duizend pond opgelicht, die hij had wijs gemaakt dat hij hem kon leren hypnotiseren. Hij en een zekere Stalletti zaten in het zaakje, maar Stalletti is weggegaan -'
'Stalletti?' Sneed keek hem met open mond aan. 'Die Italiaanse dokter?'
'Dat is hem,' knikte inspecteur Wilson. 'Misschien herinnert u zich dat onze mensen Stalletti hebben gepakt omdat hij vivisectie uitoefende zonder vergunning, maar dat was een paar jaar later. Een handige duivel, Stalletti.'
' "Handig" is het woord niet,' zei Sneed grimmig. 'Maar het is nieuw voor me dat ze elkaar kenden.'
'Kenden! Stalletti kwam hier twee keer per week. Ik heb gesproken met een paar van de bedienden die gistermiddag vrijaf hadden gekregen en niet vóór tien uur vanochtend terug mochten komen. Er was hier iets onfris aan de gang en Cody wilde hen uit de weg hebben.'
Sneed greep zijn hand en schudde die plechtig.
'Jij wordt nog wel eens een goeie detective,' zei hij. 'Dat had ik gisteravond al ontdekt voor ik het huis binnenging!' Toen hij wegging, zei de ander:
'Martin is hier geweest. Hij heeft zijn wagen opgehaald en is met platte banden naar Horsham gereden om daar nieuwe op te laten zetten. Hij vroeg of u wilde wachten tot hij terugkwam.' Sneed slenterde buiten naar het hek en hoefde niet lang te wachten tot Dicks wagen over de weg kwam aanstuiven. 'Spring erin, ik ga naar Selford,' zei Martin. 'Mrs. Lansdown is een half uur geleden aangekomen. Heb je Stalletti gevonden?'
'Nee, die vogel is gauw gevlogen - en gelijk heeft ie!'
'Ik verwachtte ook niet dat hij op je zou gaan zitten wachten.'

'Wist jij dat hij een vriend was van Cody?' vroeg Sneed. Het viel hem tegen dat zijn mededeling niet het verwachte effect had. Dick Martin wist het en meer.
'O ja. Oude beproefde vrienden. Ik zou er heel wat voor over hebben als ik Stalletti's sleutel had!'
'Zijn wat?'
'Zijn sleutel,' herhaalde Dick, zwaaide om een boerenkar heen en ontsnapte ternauwernood aan een fatale botsing met een racewagen uit de tegenovergestelde richting. 'Hij heeft de vierde sleutel; lord Selford heeft waarschijnlijk de vijfde, wie de zesde heeft weet ik niet, en X. de grote onbekende, heeft de zevende. Van lord Selford ben ik niet helemaal zeker, ging hij door,' en de ander luisterde verbluft. 'Maar als ik vier of vijf dagen eerder in Kaapstad was aangekomen, zou ik het zeker geweten hebben.'
'Is Selford bij deze zaak betrokken?' vroeg Sneed. 'Hij is er heel diep bij betrokken.' was het antwoord, 'maar lang niet zo als Stalletti. Neem me niet kwalijk dat ik zo geheimzinnig doe, Sneed, maar de natuur heeft me voorbestemd om schrijver te worden van geheimzinnige verhalen en soms ontsnap ik wel graag uit alle poespas van het speurderswerk naar het rijk van de romantiek.'
'Waar is Cawler?'
'Dat mag de hemel weten!' zei Dick opgewekt. 'Eerst dacht ik dat hij misschien toch verantwoordelijk was voor de moorden, maar ik geloof dat ik het bij het verkeerde eind heb. Hij haatte zijn tante - dat was, tussen twee haakjes, mrs. Cody - maar ik denk niet dat hij zo'n hekel aan haar had dat hij haar zou vermoorden. Hij is zeker erg goed geweest voor Sybil Lansdown.' Sneed grinnikte. 'Wat bij jou veel doet, Dick.'
'Meer dan jij wel denkt,' gaf Dick schaamteloos toe. Mrs. Lansdown was niet te zien toen ze aankwamen. Ze was naar de kamer waar haar dochter sliep en was nog niet naar beneden gekomen, vertelde mr. Havelock. 'Heeft u voor politiebewaking gezorgd?' vroeg hij. 'Vanavond zitten er in deze keuken een dozijn mannen die u de oren van het hoofd zullen eten,' zei Sneed goedgehumeurd. Mr. Havelock legde het boek dat hij had zitten lezen, neer, stond op en rekte zich met een pijnlijk gezicht uit. 'Ik ben ziek van de zorgen. Dat wil ik u wel bekennen, captain Sneed,' zei hij. 'Onze vriend Martin denkt dat ik fantaseer, maar ik verzeker u dat er morgenochtend een grote last van me af zal vallen.'

Hij beende de kamer op en neer, zijn handen op zijn rug, zijn hoge voorhoofd diep gefronst.
'Lord Selford is niet in Londen,' zei hij onverwachts. 'In ieder geval is hij niet in Ritz-Carlton. Ze hebben hem niet gezien en weten niets van hem.'
'Heeft hij ooit in dat hotel gelogeerd?' vroeg Dick snel. 'Nee - dat is juist het vreemde van het geval. Ik heb diezelfde vraag gesteld. Ik kreeg vanochtend de inval er te stoppen toen ik erlangs reed. U zult zich herinneren dat ik verscheidene brieven van hem heb gehad op briefpapier van het Ritz-Carlton hotel.'
Dick knikte.
'Maar hij is er nog nooit geweest; dat had ik u ook wel kunnen vertellen,' zei hij. 'Heeft u hem wel eens geld gestuurd op dat adres?'
'Ja,' zei de advocaat prompt. 'Ongeveer twee jaar geleden heeft hij me opgebeld. Ik herkende zijn stem onmiddellijk. Hij zei dat hij in Schotland ging vissen en vroeg me hem Amerikaans geld te sturen - een zeer aanzienlijk bedrag - aan het adres van het hotel.'
'Hoeveel?'
'Twintigduizend dollar,' zei Havelock. 'Ik vertrouwde het eigenlijk niet helemaal.'
'Heeft u gevraagd of u hem kon spreken?'
'Dat heb ik niet gevraagd, ik heb hem erom gesmeekt. In feite,' bekende hij, 'heb ik hem gedreigd dat ik mijn beheerderschap
op zou geven, tenzij hij naar me toekwam of mij toestond naar hem toe te komen; het was juist in de tijd dat de hele zaak me een beetje op mijn zenuwen ging werken.'
'Wat zei hij?'
Mr. Havelock haalde zijn brede schouders op.
'Hij lachte. Hij heeft een typisch, hoog giechelend lachje, dat ik me herinner van toen hij een jongen was. Het is niet te imiteren en het is voor mij het enige zekere bewijs dat mijn twijfel ongegrond was.'
'Heeft u het geld gestuurd?'
'Ik moest wel,' zei mr. Havelock, met wanhoop in zijn stem. 'Per slot van rekening stond ik in zijn dienst en hij beweegt zich zo snel dat de verzending geen vertraging duldde. Toen ben ik eraan gaan denken iemand achter hem aan te sturen.' Dick dacht een ogenblik na.
'Vertelt u me één ding: toen hij u gisteravond telefoneerde, heeft hij u toen gezegd vanwaar hij belde?'

'Ik weet het,' was het antwoord. 'Het was uit een telefooncel. De telefonist waarschuwt altijd als er een gesprek binnenkomt uit een cel. Het vreemde is dat hij nog maar een paar dagen geleden in Damascus is gezien. We hebben een tijdschema opgesteld en zijn tot de conclusie gekomen dat hij door naar Istanboel te vliegen en daar de Oriëntexpres te nemen, Londen een half uur voordat hij telefoneerde, kon hebben bereikt.'
Het gesprek werd onderbroken door de binnenkomst van mrs. Lansdown, die uit de kamer van haar dochter kwam. Sybils moeder zag er doodmoe uit, maar toch blonk er een geluk uit haar ogen dat verried hoe opgelucht ze was na die verschrikkelijke nacht van angst en spanning.
'Ik begrijp niet wat er allemaal aan de hand is,' zei ze, 'maar ik dank de hemel dat mijn dochter in veiligheid is. Heeft u de chauffeur al gevonden?'
'Cawler? Nee, hij is niet gezien sedert Sybil hem heeft verlaten.'
'U denkt toch niet dat er iets gebeurd is?' vroeg ze zenuwachtig. 'Ik weet het niet. Ik zou denken van niet,' antwoordde Dick geruststellend. 'Cawler is heel goed in staat om op zichzelf te passen; als er een gevecht is geweest, twijfel ik er niet aan of de ander heeft het onderspit gedolven.'
Later in de middag kwam er nieuws van Stalletti. Kort nadat hij zijn knecht had gewekt, was hij gezien door een dorpsveldwachter. Stalletti had een kleine auto, waarmee hij gewoonlijk door de buurt reed en de fietsende veldwachter had gezien dat hij zich in de richting van Londen haastte. 'Haasten' was eigenlijk het woord niet, want het wagentje haalde met moeite vijftig kilometer per uur en had de gewoonte, er om onverklaarbare redenen de brui aan te geven. Stalletti had er verwilderd en zenuwachtig uitgezien en in zichzelf staan praten; hij stond verwoed aan de slinger van de auto te draaien toen de veldwachter hem achterop kwam en deze dacht dat hij had gedronken, want hij leek abnormaal opgewonden en had de komst van de wielrijder amper opgemerkt. 'Dat bevestigt voor een groot deel mijn theorie,' zei Dick. 'Stalletti is een duivel, maar een sluwe duivel. Hij voelt dat het zand onder zijn voeten wegloopt en net als met Cody is het met hem een geval van *sauve qui peut.'*
Hij speelde het klaar een paar uur slaap te krijgen en 's middags onderwierp hij het huis aan een nauwkeurig onderzoek, speciaal de slaapkamers die het gezelschap waren toegewezen. De bovenverdieping was te bereiken via een brede gebeeldhouwde trap die uitkwam op een brede langwerpige overloop, van waaruit twee gangen liepen waar de slaapkamers op uitkwamen. Er waren acht zware deuren, vier aan elke kant. De gang werd verlicht door

hoge ramen die uitzicht gaven op het binnenplein tussen de twee vleugels van het gebouw. In een van deze vleugels was een grote vrije suite die het privé-appartement was geweest van de oude lord Selford, en waarin hij ook gestorven was. De andere vleugel was verbouwd, als bedienden verblijf. Erboven waren geen kamers, de slaapvertrekken waren hoog en hun zoldering was dicht onder het dak. Tegenover de trap was wat genoemd werd het 'statievertrek', eens de voornaamste slaapkamer van het huis; hierin waren Sybil en haar moeder ondergebracht.

Terwijl de dames na het theedrinken een wandeling in het park maakten, ging Dick van kamer tot kamer; overal onderzocht hij de ramen en de wanden zorgvuldig. Hij had een meetlat op de kop weten te tikken en bijgestaan door een van de politiemensen die uit Londen ter assistentie waren geroepen, mat hij de kamers aan de binnen- en de buitenkant op; hij vergeleek de maten met die van de twee kamers die naast het statievertrek gelegen waren. Het verschil was zo klein dat iedere mogelijkheid dat er een geheime gang tussen de muren was, uitgesloten was. De muren waren zeer dik, zoals gewoonlijk bij dat soort huizen, en leken volkomen massief.
Het statievertrek was heel ruim en nogal overdadig gemeubileerd, er stond een hemelbed op een verhoging. Aan de wanden hingen tapijten, de meubels waren oud; het deed allemaal erg ouderwets aan.
Hij trok de lange fluwelen gordijnen voor de ramen opzij en zag dat deze zwaar getralied waren. Hij riep de conciërge naar boven.
'Ja, dit zijn de enige ramen in het huis waar tralies voor zitten,' zei de man. 'De oude lord Selford heeft ze laten aanbrengen nadat er een keer ingebroken was. Ziet u. de portiek is hier recht onder en een inbreker kan gemakkelijk in deze kamer komen.' Dick trok het glas-in-lood raam open en bekeek de tralies nauwkeurig. Ze zaten stevig vast en waren zo dicht op elkaar gezet dat alleen een kind zich erdoor had kunnen wringen. Terwijl hij het raam sloot, kwam Sneed binnen. 'Dit is de slaapkamer van de dames, is het niet?' vroeg hij," en knikte goedkeurend naar de tralies. 'Die zien er veilig genoeg uit. Ik zal de hele nacht een mannetje in de gang zetten, een in de hal en twee buiten. Ik voor mij maak me geen zorgen dat er moeilijkheden zullen komen, tenzij de lord ze meebrengt. Hoe laat wordt hij verwacht?'
'Tussen zes en zeven uur in de ochtend,' zei Dick en captain Sneed gromde tevreden.
Er was nog een gedeelte van het huis dat Dick zeer speciaal wilde zien, en hier was de conciërge zijn gids. Hij zag dat er een aantal kelders onder de hoofdvleugel van het huis doorliep. Men kwam er door een keuken die onder de grond lag; een gedeelte werd gebruikt als wijnkelder, en Dick zag dat deze goed bevoorraad was. Het enige licht hier kwam uit de lamp die hij had meegenomen en in afwijking van veel andere kelders in dit soort

huizen, was het plafond niet gewelfd. Grote eiken balken liepen dwars door de kelder en hierop steunden de zware houten pijlers die zwart zagen van ouderdom. Behalve de wijnkelder was dit ondergrondse gedeelte van Selford Manor leeg, op drie grote houten biervaten na die pas een paar dagen tevoren waren aangekomen. Hij beklopte ze een voor een en stuurde de conciërge toen onder een voorwendsel naar boven. Dicks scherpe neus had niet de lucht van bier geroken. Hij keek rond en zag in een donkere hoek een gloednieuwe opener liggen. Hij klom de trap op, grendelde de deur, ging terug naar de vaten en wrikte er een open. De geur werd doordringend. Hij stak zijn hand in het vat en roerde met zijn vingers door de glinsterende witte vlokken; hij grinnikte. Toen deed hij het deksel weer op het vat en ging naar boven. Dit onderzoek had Dick op veel punten tevreden gesteld. Hij liep door de hal naar de achterkant van het huis, pakte zijn wagen en reed naar het toegangshek, toen ging hij terug, te voet, niet langs de oprijlaan maar door de aanplant die het oostelijke gedeelte van het huis begrensde.

Het uur van de crisis was op handen. Er zat elektriciteit in de lucht en hij wist dat deze nacht op de een of andere manier het geheim van lord Selfords lange afwezigheid zou oplossen.

Vóór het avondmaal vond hij gelegenheid het meisje alleen te spreken. Ze wandelden het brede pad voor het huis op en neer. 'O ja, ik heb geslapen,' zei ze glimlachend. En toen onverwacht: 'mr. Martin, ik heb u een heleboel last bezorgd.'

'Mij?' Hij was oprecht verbaasd. 'Ik zie niet in dat u mij meer last heeft bezorgd dan andere mensen,' ging hij slapjes door. 'Ik heb erg in angst gezeten, maar dat is nogal normaal.'

Het was even stil.

'Denkt u zo over al - uw gevallen?' vroeg ze, haar blik op. de grond gericht.

'Dit is geen geval - Sybil,' zei hij, een beetje schor. 'Hier ben ik persoonlijk bij betrokken. Jouw veiligheid betekent meer voor me dan iets ter wereld.'

Ze keek hem even aan.

'En ben ik nu veilig?' vroeg ze, en toen hij geen antwoord gaf:

'Waarom blijven we vannacht hier?'

'Mr. Havelock denkt -' begon hij.

'Mr. Havelock is bang,' zei ze rustig. 'Hij gelooft vast dat wie deze verschrikkelijke mensen ook mogen zijn, ze hem als volgend slachtoffer uitgekozen hebben.'

'Voor wie is hij bang?' vroeg Dick.
'Voor Stalletti,' huiverde ze.
Hij keek haar verbaasd aan.
'Waarom zeg je dat? Heeft Havelock je dat verteld?'
Ze knikte.
'Mannen vertellen dingen tegen een vrouw die ze nooit aan een man zouden bekennen,' zei ze. 'Weet u dat Havelock denkt dat lord Selford volkomen onder de invloed staat van Stalletti? En wat meer is, hij denkt dat - maar dat zal hij u zelf wel vertellen. Weet u waarom we in Selford Manor blijven?'
'Ik weet alleen dat Havelock een boodschap heeft gekregen,' zei Dick.
'We blijven hier omdat het een vesting is - de enige vesting die deze vreselijke man in bedwang kan houden. Waarom ik hier moet blijven, is me een raadsel. Maar mr. Havelock is er niet van af te brengen. Lord Selford kan toch onmogelijk belangstellen in mij.'
'Hij is je neef,' zei hij veelbetekenend en ze keek hem met grote ogen aan.
'Wat bedoel je daarmee?'
'Daar bedoel ik mee,' sprak Dick langzaam, 'dat als lord Selford sterft, jij de wettige erfgename bent.' Ze was sprakeloos van verbazing.
'Maar dat is toch zeker niet waar? Mr. Havelock heeft laten doorschemeren dat lord Selford waarschijnlijk getrouwd is. En ik ben een heel ver familielid.' Hij knikte.
'Het enige familielid,' zei hij; 'en nu zul je begrijpen waarom juist jij bedreigd werd. Je vertelde me dat Cody je een papier wilde laten ondertekenen. Er is geen twijfel aan dat dat document een bezitsoverdracht of een testament was. Cody zat tot aan zijn oren in die Selford-geschiedenis.'
'Maar waar is lord Selford dan?'
'Ik weet het niet,' zei hij simpel. 'Ik kan alleen maar gissen - en vrezen.'
Haar ogen werden groot van verbazing.
'Je bedoelt toch niet dat - hij dood is?' zei ze ademloos. 'Misschien. Ik weet het niet. Misschien was het wel het beste voor hem.'
Mr. Havelock kwam op hen af, zijn hoekig gezicht stond zorgelijk en een vragende frons groefde zijn voorhoofd.
'Hoe laat verwacht u Selford?' vroeg Dick.
De advocaat schudde zijn hoofd.
'Ik zal me gelukkig prijzen als hij komt,' zei hij. 'Op het ogenblik heb ik er niet veel hoop op, ik voel me alleen maar bezorgd. Welk nieuws zal de

ochtend ons brengen? Ik zou er mijn kleine fortuin voor over hebben als ik een dag verder was. Er is zeker geen nieuws van Stalletti?'
'Niets,' zei Dick. 'De politie kijkt naar hem uit, en het zal niet gemakkelijk voor hem zijn om te ontsnappen.' Op dat ogenblik kwam de conciërge naar buiten om te zeggen dat het avondmaal gereed was, en ze gingen naar de bibliotheek waar het eten was opgediend.
Het was een eenvoudig maal, waarvoor de conciërge en zijn vrouw zich verontschuldigden. Het koude vlees was in vreemde tegenstelling met de wijn uit de kelder. Na het maal nam Dick het meisje mee naar de rozentuin achter het huis en lange tijd zag mrs. Lansdown hen op en neer lopen, in een ernstig gesprek gewikkeld.
Kort daarna kwam Sybil binnen, ze sprak met haar moeder en ze keerden samen terug naar Dick die met zijn handen op zijn rug en met gebogen hoofd over het pad beende. Toen hij eindelijk op het grasveld voor het huis verscheen, vond hij Havelock en Sneed in een gesprek gewikkeld over de plaatsing van de mensen van Scotland Yard. Het werd donker, in de verte scheen het licht door het raam van een huis. Dick bekeek de hemel. Binnen een uur zou het donker zijn; daarna - 'Wie wandelt er met mij naar de graftombe?' vroeg hij.
Mr. Havelock was niet enthousiast.
'Het is veel te donker,' zei hij nerveus. 'En we kunnen de mensen hier niet alleen achterlaten.'
'Onze mannen zullen wel op hen passen,' zei Dick. 'In ieder geval zijn ze naar bed gegaan. Mrs. Lansdown heeft zich laten verontschuldigen.'
'Ik denk dat ze volkomen veilig zijn,' zei mr. Havelock, en keek omhoog naar de getraliede vensters. 'Ik moet bekennen dat ik er hoe langer hoe meer aan ga twijfelen of het wel verstandig is de nacht in dit akelige huis door te brengen. Ik veronderstel -'' Hij aarzelde en lachte een beetje verlegen. 'Ik wilde iets heel lafs gaan doen, namelijk voorstellen dat ik naar huis zou gaan. Maar daar ik de enige ben die hier noodzakelijk blijven moet, zou u het daarmee wel niet eens zijn. Om eerlijk te zijn,' zei hij, 'ik ben nerveus, verschrikkelijk nerveus! Ik heb het gevoel alsof er achter iedere struik een schaduw loert, of er achter iedere boom een afzichtelijke gestalte schuilt.'
'We zullen dan maar niet naar de grafkelder gaan,' zei Dick, 'maar laten we tot aan het dal wandelen. Ik wilde u het een en ander vragen; ik ken de omgeving hier niet zo goed en misschien kunt u me helpen.'

De drie mannen liepen over het erf van de boerderij; Dick hield even stil om de waakhond aan de ketting een paar goedkeurende klopjes te geven, hij had Sybil Lansdown zulke goede diensten bewezen. Zo kwamen ze bij het gedeelte dat hij 'het dal' was gaan noemen.
Het was een heldere hemel; de zon was ondergegaan, maar het was licht genoeg om zelfs in de verte voorwerpen te kunnen onderscheiden. En hier, onder het wandelen, hoorde mr. Havelock voor de eerste keer het geheim dat stak achter de dood van Lew Pheeney.
'Maar dat is verbazingwekkend!' zei hij verwonderd. 'Er heeft niets in de kranten gestaan over het openbreken van een slot - natuurlijk, het was het slot van het Selford-graf!'
'De inlichtingen die bij gerechtelijke onderzoekingen niet worden gegeven, zouden de hele bibliotheek van miss Lansdown kunnen vullen,' zei Sneed. 'Misschien komt alles' nog wel eens uit.' Lange tijd wandelden ze zwijgend verder. Mr. Havelock was het nieuws kennelijk aan het verwerken.
'Ik wou dat ik het eerder had geweten,' zei hij eindelijk. 'Ik had u misschien heel veel hulp kunnen geven. Hij heeft zeker niet verteld wie zijn werkgever was?'
Dick schudde zijn hoofd.
'Nee, maar we hebben wel een vermoeden.'
'Stalletti?' vroeg Havelock snel.
'Dat zou ik wel denken. Ik weet niet wie het anders zou kunnen zijn.'
Ze hielden stil bij de plek waar Tom Cawler had geworsteld met het afschuwelijke wezen, en Dick liep langzaam in een kring rond, tot hij van alle kanten het uitzicht had bekeken. 'Wat is daar?' Hij wees naar een witte streep die boven een grasvlakte oprees.
'Dat zijn de Selford-steengroeven,' zei de jurist, 'er wordt op het ogenblik niet in gewerkt, maar ze vertegenwoordigen een grote waarde. We hebben de weg erboven moeten sluiten.' Dick dacht een ogenblik na.
'U voelt er niets voor om mee te gaan naar de tombe?' vroeg hij, een glimlach verbergend.
'Daar voel ik zeker niets voor,' riep mr. Havelock krachtig uit.
'Er is niets ter wereld waar ik minder zin in heb dan op dit uur van de avond daar rond te gaan spoken! Zullen we teruggaan?' Ze wandelden naar het huis terug; de twee politiemannen die buiten stonden, rapporteerden dat mrs. Lansdown het raam van haar kamer had geopend en gevraagd had of ze om zes uur in de ochtend geroepen kon worden.

'Laten we naar binnen gaan,' zei Havelock, 'het geluid van onze stemmen zal hen storen.'
Ze gingen terug in de eetkamer en Havelock liet een fles zeldzaam goede champagne boven brengen. De hand die het glas naar zijn lippen bracht, beefde enigszins. Hij bekende dat de spanning zich deed gevoelen.
'Wat er ook gebeurt, van vanavond af heb ik afgedaan met de Selford-bezittingen,' zei hij, 'en als deze verdraaide jongeman komt opdagen - en dat betwijfel ik ten zeerste - zal ik met de grootste opluchting het beheer aan hem overdragen.'
'In welke kamer slaapt u?' vroeg Dick.
'Ik heb in een van de vleugels een kamer gekozen die recht tegenover de gang ligt. Het is een gedeelte van de suite waarin de oude lord Selford woonde, ,en het is verreweg de comfortabelste kamer. Ik ben er niet zo zeker van dat het ook de veiligste is, want hij ligt nogal afgezonderd. Ik wilde u voorstellen een mannetje in de gang te posten.
'Daar heb iic al voor gezorgd,' zei Sneed, en zette zijn glas neer, zijn lippen smakkend van genoegen. 'Dat is pas goede wijn. Ik geloof niet dat ik ooit betere heb geproefd.'
'Zou u zin hebben in nog een fles?' vroeg mr. Havelock hoopvol, en Sneed grinnikte.
'U zoekt een voorwendsel om nog een fles open te maken!' zei hij beschuldigend. 'En ik verschaf u er een.'
Onder de invloed van de tweede fles werd de jurist weer een beetje zichzelf.
'De hele zaak is nog een warboel voor me,' zei hij. 'Wat Cody met Selford te maken had, of hoe die ellendige Italiaan -'
'Griek.' zei Sneed rustig. 'Hij geeft zich uit voor een Italiaan, maar hij is Griek van geboorte. In hoeverre ze wat met elkaar te maken hadden, zal ik u vertellen.' Hij kruiste zijn armen voor zich op tafel en leunde naar voren. 'U herinnert u dat u lord Selford naar school stuurde?' zei hij langzaam.
'Naar een particuliere school - ja,' Mr. Havelock was duidelijk verbaasd over de vraag.
'Herinnert u zich de naam van de onderwijzer?'
Havelock fronste zijn voorhoofd. 'Ik geloof van wel,' zei hij langzaam. 'Mr. Bertram.'
'Toen heette hij Bertram, maar naderhand noemde hij zich Cody,' zei Sneed, en Havelocks mond zakte open van verbazing.

'Cody?' zei hij ongelovig. 'Wilt u daarmee zeggen dat Cody en Bertram, Selfords gouverneur, een en dezelfde man zijn?'
Nu was de beurt aan Dick.
'En nu ga ik u een vraag stellen, mr. Havelock. Toen de jongen klein was, had hij toch een kinderjuffrouw?'
'Ja, natuurlijk,' antwoordde Havelock.
'Weet u nog hoe ze heette?'
Weer riep de jurist zijn geheugen te hulp.
'Ik geloof dat het Crowther was of zoiets.'
'Cawler?' opperde Dick.
'Ja, ik geloof het wel.' Havelock dacht even na. 'Ik ben er haast zeker van. De naam komt me bekend voor. Ik heb wei eens van een ander gehoord die Cawler heette. Natuurlijk, Cody's chauffeur.'
'Ze was een tante van Cawler,' zei Dick. 'Oorspronkelijk was ze als verpleegster bij de oude lord Selford in dienst; later verzorgde ze ook de jongen. Vindt u het niet veelbetekenend dat Cody met deze niet-ontwikkelde en onbeschaafde vrouw is getrouwd?' Het was even doodstil. 'Hoe bent u daarachter gekomen?'
'We hebben eerst naar Cody's papieren gezocht, maar de moordenaar had alles meegenomen wat in het bureau lag. Hij heeft evenwel nagelaten een doos te doorzoeken waarin mrs. Cody de dingen bewaarde waar ze erg aan gehecht was. Waarschijnlijk dacht hij dat ze niet het type was dat privé correspondentie zou bewaren; maar de brieven die wij hebben gevonden, laten er geen twijfel aan bestaan dat zij de kinderjuffrouw was van lord Selford en dat Cody zijn gouverneur was. Hebt u Cody nog nooit gezien?'
Havelock schudde van nee.
'Weet u ook,' zei Dick langzaam, 'dat Stalletti twee keer naar Selford Manor is geroepen in zijn kwaliteit als geneesheer, om lord Selford te behandelen voor alcoholisme?'
'Ik sta verbaasd!' riep de jurist uit. 'Selfords dokter was sir John Finton uit Londen. Ik heb nooit geweten dat hij door een arts uit de omgeving is behandeld. Sinds wanneer weet u dit allemaal?'
Dick keek naar Sneed, die zijn portefeuille uit zijn zak haalde, en er een stuk papier uit nam dat hij aan Havelock gaf. Het was het papier dat Dick in de doos had gevonden. 'Maar in hoeverre heeft dit alles met de tegenwoordige lord Selford en zijn zwerftochten te maken?' vroeg Havelock

op verwonderde toon. 'Het is allemaal onbegrijpelijk! Hoe meer ik over deze zaak te weten kom, des te duisterder wordt het allemaal!'
'Lord Selford zal ons dat morgenochtend wel vertellen,' zei Dick kortaf en keek op zijn horloge. 'En nu denk ik dat wij beter naar bed kunnen gaan. Ik ben doodmoe!'
Sneed rees moeizaam achter de tafel vandaan en liet zich in een diepe stoel voor het vuur zakken.
'Zo, ik zit, een knappe kerel die mij eruit krijgt!'

- 29 -

Het was half elf toen Dick en de jurist de trap opliepen naar hun kamers. Nadat Dick veiligheidshalve mr. Havelock naar zijn kamer had gebracht en de sleutel in het slot had horen omdraaien, ging hij naar zijn eigen slaapvertrek, schoof de grendel voor de deur en stak een kaars aan.
Hij wachtte tien minuten, maakte de deur geluidloos open en stapte de gang in. De wachtdoende politieman groette hem zwijgend, terwijl hij de sleutel uit het slot haalde en de deur aan de buitenkant afsloot. Daarna sloop hij de trap af en de hal in, waar Sneed op hem zat te wachten. Zonder een woord te zeggen, opende Dick de deur van de kamer waarin Sybil de vreemde verschijning had gezien, en ze gingen samen naar binnen.
De conciërge had de blinden gesloten; één hiervan, aan het andere eind van de kamer, trok Dick op en hij schoof het gordijn open.
Vervolgens wendde hij zich tot de inspecteur.
'Wacht jij in de hal. Sneed, en hou je doodstil tot ik roep. Misschien moeten we wel wachten tot het dag wordt, maar er is grote kans dat de man met de baard terug zal komen.'
Geluidloos verdween hij in de donkere nacht; hij klom tegen een van de opgehoogde bloembedden op en ging zo staan dat hij de hele kamer kon overzien. Misschien was zijn theorie volkomen absurd; aan de andere kant zou het de sleutel kunnen zijn van de oplossing die hij voor zichzelf had beredeneerd. De tijd verstreek langzaam, maar hij bewoog zich niet, zijn gezicht tegen de ruit, zijn ogen starend in het donker van de kamer. Ver weg in de stille nacht hoorde hij een kerkklok middernacht slaan en, na een eeuwigheid, half een. Hij begon te denken dat hij zijn tijd stond te verknoeien, toen plotseling, vlak bij de haard, op de grond een lange smalle lichtstreep verscheen. Hij hield zijn adem in en wachtte. De streep werd breder. En toen, bij het zwakke licht, zag hij de grote haardsteen langzaam om zijn as draaien, en vlak boven de vloer verscheen een hoofd. Het was een afschuwelijk gezicht. De starende ogen, de verwarde, rafelige baard, de enorme naakte arm die een ogenblik lang op de rand van de vloer rustte, waren monsterachtig onwerkelijk. Het ding zette een kaars op de grond en hees zich zonder de minste moeite naar boven.
Op een korte gerafelde broek na, was hij naakt. Gehypnotiseerd staarde Dick naar de reus die neerhurkte en een hand uitstak. Weer kwam een

enorme gestalte naar boven; het tweede monster kwam te voorschijn.
Deze was groter dan de eerste: op het ronde gezicht lag geen enkele uitdrukking en in tegenstelling tot zijn metgezel, was zijn gezicht gladgeschoren en zijn haar gemillimeterd. Dick stond als betoverd, zijn hart bonsde. Voor de eerste keer in zijn leven was hij werkelijk bang. Met zijn wanstaltig grote hand het licht van de kaars afschermend, sloop de eerst binnen-gekomene langs de betimmerde muur, terwijl de tweede gebukt achter hem aan kwam. De man met de kaars- betastte de betimmering.
En toen gebeurde er iets.
Dick kon maar nauwelijks een kreet van verbazing onderdrukken toen hij een van de panelen open zag zwaaien, waardoor een kleine kast te zien kwam. De man met de baard haalde er iets uit en toonde het aan de ander; met verrukte gezichten bogen zij zich over hun vondst.
Toen hoorde hij, zelfs op de .plaats waar hij stond, iemand aan de deurknop rammelen, en hij verwenste de knoeier die deze verbazingwekkende samenkomst onderbrak.
Want zo gauw het geluid weerklonk, was het licht in de kamer uitgegaan. Dick vloog over het stenen pad de hal in en zag Sneed staan met zijn hand aan de deurknop.
'Er is iemand binnen,' zei de dikkerd.
'Ik wou datje een seconde langer gewacht had!' siste Dick woedend, terwijl hij de deur van het slot deed en hem openzwaaide. Toen ze het licht aandraaiden, was de kamer leeg.
'Kijk eens!' zei Sneed, en wees naar het openstaande paneel. 'Dat heb ik al gezien.'
Kortaf en wrevelig beschreef hij wat hij gezien had. Hij had verwacht dat het paneel een brandkast of iets van dien aard zou verbergen, maar verbaasd constateerde hij dat het niets anders was dan een grote houten kast, gevuld met een hoop rommel. Hij trok de inhoud eruit en legde alles op de grond. Er was een oud houten paard met een gebroken poot; een vrolijk gekleurde gummibal; een paar kinderkegels en een stuk van een speelgoedtrein, waaraan de locomotief ontbrak. Met de hulp van Sneed probeerde hij de haardsteen om te draaien, maar er was geen beweging in te krijgen.
'Blijf jij hier,' zei Dick, en hij liep vlug de kamer uit, de hal door en naar buiten.
De hond blafte fel en waarschuwend toen hij over het boerenerf liep, maar hij bracht hem met een paar kalmerende woorden tot zwijgen. Hij sneed een

stuk af door over de lage muur te springen en liep naar het dal, van tijd tot tijd stilstaand om rond te kijken.
Daarna liep hij in een wijde kring om het dal heen, ervoor zorgend dat hij zoveel mogelijk uit het gezicht bleef, en er was bijna een uur verstreken toen hij de diepe afdaling naar het bos begon waarin de grafkelder lag. Dick bewoog zich behoedzaam, zorgvuldig keek hij waar hij zijn voeten neerzette, en bij elke stap luisterde hij; maar eerst toen hij bij de rand van het bos gekomen was, hoorde hij het geluid van zingende stemmen. Er was iets bekends in het liedje; een herinnering die hem bijna dertig jaar mee terugnam - het waren kinderstemmen. Hij sloop dichterbij, van boom tot boom glippend, al zijn zintuigen spannend. Het zweet stroomde langs zijn gezicht; hij moest zijn zakdoek te voorschijn halen en zijn ogen afvegen om wat te kunnen zien. Hij ging van de ene boom naar de andere, tot hij eindelijk onder de dekking kwam van een reusachtige iep, en vandaar keek hij uit op de door het maanlicht beschenen open plek.
Het hek van de tombe stond open, maar hij zag dit pas een poosje later. Al zijn aandacht was geconcentreerd op de drie mannen die hand in hand in een kring rondliepen en, twee met hoge stemmen en een met een diepe, onmuzikale bas, onder het plechtig rondstappen zongen:

'Poor Jinny is a-weeping,
Poor Jinny is a-weeping...'

Zijn hart hield bijna op met kloppen. Het was als een nachtmerrie en toch was er zoiets aandoenlijks in dit tafereel, dat de tranen in zijn ogen sprongen.
De twee halfnaakte gestalten herkende hij onmiddellijk. De derde, kleinere man kon hij niet direct plaatsen, tot het maanlicht op zijn ongeschoren gezicht viel. Het was Tom Cawler! Toen werd het liedje afgebroken en ze hurkten op de grond; er ging iets van hand tot hand. Dick zag al gauw wat het was - een speelgoedlocomotief! De twee halfnaakte reuzen hadden er kinderlijk plezier over, ze maakten verrukte, onverstaanbare geluidjes, terwijl Tom Cawler voor zich uit staarde, zijn gezicht strak, zijn ogen wijd open, tot het de toeschouwer leek dat hij de meest verschrikkelijke was van de drie. Dit tafereel werd zo plotseling onderbroken, dat iedereen ervan schrok. Een zacht gefluit klonk uit het bos, en wel zo dichtbij dat Dick zich met een ruk omdraaide. De uitwerking op het groepje was buitengewoon.

De twee reuzen stonden op, ineenkrimpend voor het geluid en toen Dick weer keek, was Tom Cawler verdwenen.
Weer klonk het gefluit en de twee grote gestalten hurkten op de grond; zelfs van die afstand kon Dick zien dat ze hevig beefden. Het geluid van een brekende tak, en een man stapte naar voren. Stalletti!
In de ene hand hield hij een zwaaiende hondenzweep, in de andere werd het maanlicht teruggekaatst door een glanzend, onheilspellend instrument.
'Ach zo, mijn kleintjes, ik heb jullie gevonden en in welke vreemde omstandigheden! Buitengewoon en bizar, is het niet? Kom, Beppo.'
De zweep krulde boven hun hoofd, terwijl de grootste man ineenkromp.
'Kom!'
Hij zei iets in het Grieks, dat Dick niet kon verstaan, en onmiddellijk schuifelden de twee enorme gestalten achter hem aan en verdwenen in het bos. Toch bewoog Dick zich nog niet. Waar was Cawler? Het was alsof de grond hem had verzwolgen. En toen zag Dick hem plotseling; snel bewoog hij zich in de schaduwen van de bomen, de koers volgend van Stalletti en zijn slaven. Een ogenblik later zat Dick hen op de hielen. Een moment lang was hij als verlamd geweest door de fantastische aanblik, maar nu was de betovering verbroken. Wat er ook mocht gebeuren, Stalletti zou niet ontkomen. Hij zag Cawler niet, maar wist dat die ergens in het duister voor hem was, van boom tot boom glippend, zoals Dick had gedaan, geluidloos en onheilspellend, op jacht naar de man die hem door een bijzonder gelukkig toeval niet had gezien.
Ze volgden niet het steile pad omlaag naar het dal, maar bleven op de helling. Dick, die het bos nog nooit nader had verkend, vroeg zich af waar de jacht zou eindigen. Eén keer, toen de bomen wat schaarser werden, zag hij de twee gehurkte gestalten achter Stalletti aangaan, maar hij verloor ze weer uit het oog en zag ze niet meer tot hij het ronken van een automotor hoorde. Hij vloog naar voren. Te laat. Er was hier een soort weg, waarvan hij niets af geweten had, en hierover reed de wagen verder. Plotseling zag hij een gestalte uit een groep struiken naar voren springen en de achterkant van de wagen grijpen.
Nu wist hij welke weg het was; het was die welke over de top van de steengroeve liep. Hij zag de witte spleten van de kalkrotsen in het maanlicht, terwijl hij achter de auto aanvloog. De weg was slecht, zodat de auto slechts langzaam kon rijden, en Dick was een goede hardloper.

De ruwe weg begon te klimmen en dit gaf hem nog meer voordeel, want zwaar beladen als de auto was - zwaarder dan Stalletti achter het stuur wel wist - verloor hij aanzienlijk snelheid en Dick won steeds meer, toen hij zag dat de man die zich aan de achterkant had vastgeklampt, zich over de kap trok. Wat volgde, kon hij alleen maar gissen. Er klonk een kreet van Stalletti en plotseling helde de wagen hevig naar links over en schoot een groep struiken in. Een seconde lang was het stil en toen klonk er een harde klap. Dick rende naar de rand van de groeve en zag de wagen om en om tuimelen, langs de loodrechte helling. Steeds lager viel hij, naar de diepe, doodstille poel, waarin de maan zich spiegelde.

Dick keek rond om een veilige weg omlaag te vinden en al gauw klauterde hij langs een vooruitstekend stuk van de heuvel omlaag. Hij bereikte de rand van het water, toen een gestalte naar de kant waadde, huilend en snikkend van verdriet en woede. Dick pakte hem bij de schouder en draaide hem om. 'Cawler!' zei hij.
'Mijn hemel! Mijn hemel! Zij zijn dood!' snikte de chauffeur. 'Allebei! En dat zwijn! Had ik hem maar eerder vermoord!'
'Waar zijn ze?'
Met trillende hand wees Cawler naar een klein driehoekig voorwerp in het midden van het meer.
'De wagen is over de kop geslagen. Ik heb geprobeerd hem eruit te halen,' huilde hij. 'Had ik hem maar gedood die nacht dat ik ontdekte wat ze gedaan hadden! Doe toch iets, mr. Martin.' Half waanzinnig greep hij Dick vast. 'Red hem. Het kan me niet schelen wat er met mij gebeurt. Misschien kunnen we de auto omkeren.'
Zonder een woord te zeggen, gooide Dick zijn jas uit en waadde het ondiepe water in, gevolgd door de bijna van zijn zinnen beroofde Cawler. Bij de eerste poging besefte hij al dat het een onmogelijke taak was; bij het over de kop slaan had de auto zich vastgewrikt onder een uitstekende rots. Dick dook omlaag en probeerde het grote lichaam dat zijn hand aanraakte naar buiten te trekken; al die tijd stond Tom Cawler te snikken van woede en angstige spanning.
'Had ik hem maar vermoord toen ik erachter kwam! Die avond dat ik aan het raam luisterde toen Cody er was. Ik heb hem vannacht gedood. Als je wilt, kun je me ervoor arresteren. Martin. Ik heb zijn hoofd ingeslagen met een moersleutel.'
'Wie heeft Cody vermoord?'
'Mijn broer heeft hem gedood. God! Ik ben er blij om! Hij doodde hem omdat Stalletti het hem had gezegd.'
'Je broer?' zei Dick, hij kon zijn oren niet geloven.
'Mijn broer - de grootste van de twee,' snikte de man. 'Stalletti heeft eerst op hem geëxperimenteerd voor hij de andere jongen nam.'
Dick had al zijn kracht nodig om de man die half gek was van verdriet en wroeging, naar de veilige oever te slepen. Hij liet hem daar achter en begon

zijn weg terug naar het dal. Geen enkele hulp die hij zou kunnen vinden, zou de drie mannen die beneden in de auto vastgeklemd zaten, nog kunnen baten, maar hij moest toch een poging doen.
Terwijl hij de helling naar de boerderij opklom, hoorde hij het schrille geluid van een politiefluitje, en bijna direct daarna zag hij een vreemde gloed achter de bomen. Dick wierp de jas die hij droeg weg en begon te sprinten, maar vóór hij de muur van de boerderij had bereikt, zag hij de rode vlammen naar de hemel oplaaien.
Weer hoorde hij het politiefluitje.
En toen, na om de gebouwen van de boerderij heen gelopen te zijn, zag Dick Martin...
Selford Manor stond van het ene eind tot het andere in lichterlaaie. Rode en witte vuurtongen sprongen uit alle ramen. De oprijlaan was zo helder verlicht of het dag was. Mr. Havelock, een overjas over zijn pyjama heen, rende op en neer als een waanzinnige.
'Red de vrouwen!' daasde hij. 'Kunt u dan niet die tralies forceren en hen eruit halen?'
Captain Sneed keek werkeloos toe. Erger nog, onverschillig stond hij zijn pijp te roken.
'De vrouwen, zeg ik u,' schreeuwde Havelock, en gebaarde naar de getraliede ramen van het statievertrek, waaruit de vlammen nu brullend naar buiten sloegen. Dicks hand viel op zijn arm.
'Maakt u zich maar geen zorgen, Mr. Havelock,' zei hij kalm. 'Noch mrs. Lansdown noch haar dochter zijn in het huis.' De advocaat gaapte hem aan.
'Niet in het huis?' zei hij ademloos.
'Ik heb hen al veel eerder op de avond naar Londen gestuurd - om precies te zijn, toen we een paar uur geleden het dal aan het doorzoeken waren,' zei Dick, en knikte naar zijn metgezel. Sneed nam zijn pijp uit zijn mond, klopte hem uit en werd onmiddellijk de efficiënte politieman.
'Uw naam is Arthur Elwood Havelock, en ik ben inspecteur John Sneed van Scotland Yard. Ik arresteer u wegens moord en aanzetting tot moord, en ik waarschuw u dat alles wat u zegt, zal worden opgeschreven en zal worden gebruikt als bewijsmateriaal bij de rechtszitting.'
Havelock opende zijn mond, maar er ontsnapte hem alleen maar een hees gekreun. En toen, terwijl een andere politieman hem bij de arm wilde grijpen, zakte hij bewusteloos ineen. Ze droegen hem naar de portierswoning en fouilleerden hem. Om zijn hals was een dun kettinkje en

hieraan hingen, zoals Dick had verwacht, twee sleutels van een typische makelij. Gestimuleerd door een glas cognac, kwam mr. Havelock bij, en hij was zeer verontwaardigd.
'Dit is de meest monsterachtige beschuldiging die ooit is verzonnen,' zei hij heftig. 'Ik kan met geen mogelijkheid begrijpen wat u bedoelt met zo'n onterend...'
'Spaar ons uw welsprekendheid, mr. Havelock,' zei Dick koud. 'Het zal u een heleboel moeite besparen als ik u vertel dat ik, van het moment dat ik een bepaalde foto in Kaapstad heb gezien, heb geweten, dat mijn jacht op lord Selford een verzinsel van u was, om de verdenking af te leiden. Waarschijnlijk had iemand anders geïnformeerd naar lord Selford, en u dacht dat het een uitstekend bewijs zou zijn van uw goede trouw als u een rasechte detective er opuit stuurde om hem op te zoeken. Toen u dit besluit genomen had, hebt u in overleg met Cody zijn chauffeur, Tom Cawler, op reis gestuurd om als lokaas voor mij te dienen. Ik weet dat het Cawler was, omdat hij zo onvoorzichtig was op het balkon van een hotel in Kaapstad te verschijnen, waar hij gefotografeerd werd door een persfotograaf. Ik herkende hem onmiddellijk en van dat ogenblik af heb ik me op mijn eigen houtje bezig gehouden met het opsporen van lord Selford.'
De advocaat haalde diep adem en zei toen met bevende stem: 'Ik geef toe dat ik erg dwaas heb gehandeld met betrekking tot Selford. Hij had een zeer zwak verstand, en ik heb hem toevertrouwd aan de zorgen van een arts.'
'U hebt hem aan Stalletti gegeven voor zijn vervloekte experimenten !' zei Dick streng. 'En om zeker te zijn dat Stalletti's methode succes zou hebben, heeft u eerst een ander kind aan hem overgeleverd - het neefje van mrs. Cody en broer van Tom Cawler. Ik ben juist bij hem vandaan gekomen. Hij herkende zijn broer die nacht dat hij Sybil Lansdown redde, en doordat hij een oud bijnaampje riep dat ze als kinderen gebruikten, herinnerde de arme sukkel zich iets van het verleden. Alleen voor die misdaad, Havelock, zal je hangen! Niet voor de moord op Cody, waar jij het bevel toe gaf; niet voor het verwoesten van Selford Manor - jij hebt die drie vaten naftaline gestuurd die ik heb gevonden - maar voor het vernietigen van twee menselijke zielen!'
De doodsbleke man likte langs zijn lippen.
'U zult moeten bewijzen -' begon hij.
Onwillekeurig dwaalde zijn hand naar zijn hals. Toen hij merkte dat het kettinkje verdwenen was, rolden druppels zweet langs zijn witte gezicht

omlaag. Hij probeerde twee keer iets te zeggen, en zakte toen weer in de armen van de hem omringende politiemensen in elkaar.

'Zeven sleutels,' zei Dick, toen ze in het vroege morgenlicht op weg waren naar de graftombe. 'Cody had er een; Silva, de tuinman had er een; mrs. Cody had een andere; Havelock, de hoofdfiguur in deze samenzwering, had er twee. Tussen twee haakjes, hebben ze Stalletti uit het meer kunnen halen? Hij heeft de zesde, en als ik het goed heb, zullen we de zevende vinden op Cawlers broer.'
Ze moesten een uur in het bos wachten voor de reddingsploeg met het werk klaar was. De zon stond al aan de kim toen men twee natte sleutels in Dicks hand liet vallen. 'En vijf plus twee is zeven,' zei hij.
Ze gingen naar de tombe! De deur van een van de kleine nissen stond wijd open; Dick scheen met zijn lantaarn naar binnen, waardoor een vierkant gat in een hoek van de donkere ruimte te zien kwam.
'Daar is een onderaardse gang die onder de heuvel doorloopt en uitkomt onder de haard van wat in de jeugd van Selford de speelkamer van het huis was. Het was waarschijnlijk het enige gedeelte van het huis dat de stumper zich herinnerde. De drie mannen hebben zich hier schuil gehouden sinds de nacht dat Stalletti zijn laatste poging heeft gedaan om de deur van het graf open te krijgen. Hij had Selford toen bij zich, maar liet hem achter, in de haast om te ontsnappen.'
'Waarom ging Selford naar die kamer? vroeg Sneed verbaasd. 'De stakker wilde zijn speelgoed hebben - dat is alles. Deze twee half-waanzinnige schepsels waren geestelijk kinderen. Hun genoegens en angsten waren die van kinderen, - daardoor had Stalletti hen in zijn greep.'
De twee mannen stonden zwijgend voor de ongenaakbare deur van de grote grafkelder, terwijl Dick sleutel voor sleutel paste en omdraaide. Het zevende slot klikte terug; hij trok aan de zware deur en deze zwaaide langzaam open.
Hij was het eerst binnen en liep op de stenen kist af. Voorzichtig tilde hij het zware deksel eraf en legde dit op de grond. Binnen in de stenen kist zat een stalen kistje dat hij eruit haalde. Een nauwkeurige inspectie van de cel leverde niets anders op; ze brachten het kistje naar buiten in het heldere zonlicht, sloten de grafkelder en wandelden langs de nog rokende ruïne van Selford Manor naar de portierswoning. Havelock was overgebracht naar Horsham; de plaatselijke politie was reeds gearriveerd en stelde een

onderzoek in naar de tragedie van het meer. Het openen van het stalen kistje vergde enige tijd, maar eindelijk was het deksel opengebroken en Dick haalde er een rol uit die een schoolschrift bleek te zijn, ieder blad gevuld met een dicht handschrift.
'Dit is Cody's hand. Kennelijk trad hij op als schrijver,' zei Sneed, toen hij het schrift bekeek. 'Lees jij het maar voor, Martin.'
Dick ging gemakkelijk in een stoel zitten en begon aan het vreemde verhaal van de deur met de zeven sloten.

'Deze verklaring is op schrift gesteld door Henry Colston Bertram, gewoonlijk genoemd Bertram Cody, met medeweten, toestemming en goedkeuring van degenen die hieronder hun handtekening hebben geplaatst. Op de avond van 4 maart van het jaar 1901 werd overeengekomen dat deze verklaring schriftelijk zou worden vastgelegd, opdat, voor het geval het hierna volgende ooit ontdekt zou worden, zou vaststaan dat geen van de ondertekenaars minder schuldig is dan de anderen, en bovendien om te voorkomen dat een van de ondertekenaars ten nadele van de anderen een officiële getuigenis zou afleggen. Gregory, Viscount Selford, stierf op de 14e november voorafgaande aan de datum van de hierboven genoemde overeenkomst. Hij was een man met buitenissige ideeën en zoals hij aan zijn raadsman, mr. Arthur Havelock, had toevertrouwd, was het zijn bedoeling dat al zijn bezittingen zouden worden omgezet in goud dat zou worden gedeponeerd in het graf van de stichter van het geslacht Selford, waarin ook lord Selford begraven wilde worden. En opdat het geld niet in het bezit zou komen van zijn zoon vóór die 25 jaar zou zijn, bepaalde hij dat dit goud bij hem in het graf zou worden gelegd, dat afgesloten moest worden door een deur met zeven sloten, terwijl aan ieder van de executeurs één sleutel moest worden gegeven. Ingevolge zijn wens werd de oude deur met de zeven sloten afgebroken en een nieuwe deur, een getrouwe kopie van de eerste, werd besteld bij de firma Rizini in Milaan. Het was duidelijk dat het plan van Selford onmogelijk kon worden uitgevoerd met het oog op de wetten over de erfopvolging, maar hoewel hij hierop werd gewezen, bleef hij bij zijn plan. Hij vertrouwde dit niet alleen toe aan Havelock, maar ook aan dr. Antonio Stalletti, die hij graag mocht, en die een geregelde bezoeker was van Selford Manor.
Drie weken voor de dood van Lord Selford, toen hij leed aan een aanval van *delirium tremens*, en zeer nerveus was, ging mr. Havelock naar hem toe en vertelde hem dat hij op de rand stond van een faillissement. Hij had het geld van enige van zijn cliënten gebruikt, waaronder dat van lord Selford, en hij vroeg of deze hem voor een gerechtelijke vervolging zou willen redden. Het bedrag in kwestie was niet zeer groot - 27.000 pond; maar lord Selford was er niet de man naar om een dergelijk misbruik van vertrouwen te vergeven.

Hij kreeg een woedeaanval, dreigde Havelock dat hij een vervolging zou instellen en kreeg als gevolg van zijn woede een beroerte, zodat hij bewusteloos naar bed gebracht moest worden. Dr. Stalletti werd onmiddellijk geroepen en met de hulp van Elizabeth Cawler, de kinderjuffrouw van lord Selfords zoontje, kwam hij zover bij dat hij in het bijzijn van dr. Stalletti de bedreiging tegen Havelock herhaalde. De situatie werd nog pijnlijker doordat Silva, een Portugese tuinman, in de kamer was; hij was door de dokter binnengeroepen om hem te helpen met de opgewonden patiënt.
Onmiddellijk daarna kreeg lord Selford een instorting, waarvan hij niet herstelde. Hij stierf op 14 november, in aanwezigheid van dr. Stalletti, mrs. Cawler en Havelock. Schrijver dezes werd eerst veel later bij deze zaak betrokken en was toen niet op de hoogte van de omstandigheden, maar hij verklaart hierbij dat hij even schuldig is als de andere ondertekenaars. Lord Selford had geen gelegenheid zijn testament te veranderen. Havelock was daarin aangewezen als de enige executeur. Het was dr. Stalletti (die dit door zijn handtekening bevestigt) die voorstelde de omstandigheden waaronder lord Selford was gestorven en de bedreigingen die hij had geuit, geheim te houden. Mr. Havelock verklaarde zich daarmee akkoord (hetgeen hij eveneens door zijn handtekening bevestigt) en er werd een plan opgesteld, waarbij Havelock het beheer van alle bezittingen op zich zou nemen; de opbrengst zou gelijkelijk verdeeld worden onder de vier personen die aanwezig waren toen zijn lordschap zijn beschuldigingen tegen Havelock uitte. De tuinman, Silva, werd toen binnengeroepen en naar zijn mening gevraagd, en omdat hij arm was en een grote wrok koesterde tegen zijn lordschap die altijd klaar stond met zijn stok als iets hem niet beviel, verklaarde hij zich akkoord.
Het was op dat ogenblik de bedoeling van de vier samenzweerders dat zij zich in bescheiden mate zouden verrijken gedurende de tijd dat mr. Havelock het beheer zou hebben over de bezittingen, en het zou aan Havelock worden overgelaten de zaak aan de nieuwe lord Selford uit te leggen, als die het beheer zou overnemen. De jonge lord Selford had echter een zwakke gezondheid en was verstandelijk ten achter; na vrij korte tijd werd het duidelijk dat een onverwacht gevaar de vier dreigde. Mr. Havelock wees erop dat, indien zou blijken dat de jongen zwakzinnig was, het niet uitgesloten was dat de betrokken autoriteiten daarvan op de hoogte gesteld zouden worden, die dan mogelijkerwijze een andere beheerder zouden

aanstellen; er werd toen besloten een particuliere school te vinden, waar de jongen op de achtergrond gehouden zou worden.
De keus viel op schrijver dezes, die ongelukkig genoeg eens door de wetten van het land gestraft was. Kort nadat ik de gevangenis verlaten had, werd ik benaderd door mr. Havelock. Hij vertelde me dat hij voogd was over een verstandelijk zwakke jongen en dat het noodzakelijk was dat deze zou worden onderwezen op een school waar geen andere leerlingen waren. Er werd mij een aanzienlijk bedrag geboden en ik nam met graagte de verantwoordelijkheid op me.
Hij werd in januari 1902 bij mij gebracht en ik zag al onmiddellijk dat iedere poging om kennis te pompen in dit weinig belovende vat, verloren moeite zou zijn. Ik had hierover verscheidene malen een onderhoud met mr. Havelock en dr. Stalletti, die ook een slechte reputatie had bij de politie, en tijdens een van deze besprekingen zette dr. Stalletti ons zijn theorie uiteen, namelijk dat indien er een kind aan zijn zorgen werd toevertrouwd dat nog jong genoeg was, hij dat kind zijn persoonlijkheid zou kunnen ontnemen, niet gewelddadig, maar door suggestie of door een soort hypnose. Dr. Malletti verklaarde dat indien de levenskracht in de ene richting werd tegengehouden, zij zich op abnormale wijze in de andere richting zou manifesteren en hij uitte het verlangen om wat hij noemde de volmaakte man te scheppen, sterk, gehoorzaam, zonder eigen wil, maar onderworpen aan de wil van een ander. Volgens hem werkten hieraan vele biologen ter wereld en zoals de bij zijn werkzaamheden in dienst stelde van de bijenkoningin, zou de tijd komen dat de wereld bevolkt zou zijn door verstandeloze werkers die beheerst zouden worden door een aantal uitgelezen breinen, zorgvuldig grootgebracht met het doel die autoriteit uit te oefenen. Hij beloofde dat hij de persoonlijkheid van de jonge lord Selford zodanig zou vernietigen, dat deze als zelfstandig mens zou ophouden te bestaan. Daarbij zou het leven en de veiligheid van de samenzweerders niet in gevaar worden gebracht, wat wel het geval zou zijn als zij zich van het kind zouden ontdoen. Ik beken dat ik een groot voorstander was van dit plan, maar mr. Havelock heeft zich er lange tijd tegen gekant omdat hij, zo vertelde hij ons, er verre van zeker van was dat het experiment zou slagen. Dr. Stalletti verklaarde dat hij dat binnen drie maanden zou bewijzen, als hij een geschikte proefpersoon zou hebben. Nadat we de kwestie besproken hadden, zei mrs. Cawler dat ze een van naar twee neefjes ter beschikking zou stellen. Mrs. Cawler had zelf geen kinderen, maar ze zorgde voor twee

kinderen van haar overleden broer, die ook een klein bedrag had nagelaten voor hun onderhoud. Het kind werd naar Gallows Hill Cottage overgebracht en hoewel ik het resultaat van het experiment zelf niet heb gezien, vertelde mr. Havelock me na drie maanden dat het geslaagd was en dat hij ermee ingestemd had dat het kind onder mijn hoede vandaan zou worden gehaald.
Ik trok toen reeds financieel profijt van de Selford-bezittingen, maar daar ik vreesde dat mijn positie onzeker zou worden als het kind niet langer bij mij zou zijn, en omdat ik geen bewijzen had dat de anderen evenzeer schuldig waren als ik, verzocht ik een geldige overeenkomst op te stellen en op te bergen op een plaats waar deze altijd zichtbaar zou zijn, maar waar niemand anders toegang zou hebben. Hierover werd lang en breed gesproken. Stalletti stond er onverschillig tegenover, Havelock was bezorgd en het was mrs. Cawler die het plan naar voren bracht dat we uiteindelijk hebben uitgevoerd.
Ik heb reeds vermeld dat er een grafkelder was gereedgemaakt voor lord Selford. Het was die waarin eens de stichter van het huis had gelegen; de deur was besteld, maar nog niet aangebracht toen hij stierf. Hij ligt in feite begraven in nis 6, de eerste links vanaf de ingang. Havelock greep het idee met beide handen aan. Hij had de sleutels van de fabrikanten ontvangen; de deur was inmiddels aangebracht en in de grafkelder zelf was een plaats waarin het document kon worden bewaard. We werden het uiteindelijk allen eens dat het plan zou worden uitgevoerd zoals boven omschreven.
Het was moeilijk om aan Silva die weinig Engels kende maar zeer geslepen was, uit te leggen dat we niet de schuld op hem wilden schuiven om onszelf te redden. Maar gelukkig had ik wat Portugees geleerd en toen ik nog student was, zoals blijkt, was ik in staat een letterlijke vertaling te maken van deze verklaring. De vertaling volgt op de tien laatste bladzijden van het boek en is door ons allen ondertekend.
Op het ogenblik dat dit geschreven wordt, is lord Selford "in opleiding" op Gallows Hill en zoals ik persoonlijk heb kunnen vaststellen, schijnt het experiment zowel met het neefje van mrs. Cawler als met lord Selford, een volslagen succes te zijn. De jongens komen en gaan reeds op bevel van dr. Stalletti, uiten geen klacht en kunnen zelfs spaarzaam gekleed de ontberingen van een strenge winter doorstaan zonder blijk te geven van enig ongemak. Sinds met dit document is begonnen, ben ik met mrs. Cawler in het huwelijk getreden, daar een dergelijke regeling Havelock en Stalletti gewenst voorkwam...' *(De volgende regels waren door een onbeheerste*

zwarte streep half onleesbaar, maar Dick kon ontcijferen: '... Hoewel ik andere plannen voor mijn toekomst had, stemde ik toe.')
Het is hoogst onwaarschijnlijk dat onze samenzwering ooit ontdekt zal worden. De Selfords hebben geen familie, de naaste erfgenaam is een verre neef, maar daar hij zeer welgesteld is, is het niet waarschijnlijk dat hij veel belang stelt in het doen en laten van zijn lordschap. Mr. Havelock heeft het voornemen om, wanneer de jongen wat ouder is, aan te kondigen dat hij een lange reis in het buitenland is gaan maken. Ter verklaring dat het bovenstaande een waarheidsgetrouw relaas is, plaatsen wij, de ondergetekenden, hieronder onze handtekening.'
Hieronder volgden de handtekeningen en op de volgende bladzijde begon de Portugese vertaling van het document.
'De brieven die Havelock me liet zien,' zei Dick, terwijl ze naar de stad terugreden, 'waren natuurlijk door hemzelf geschreven. Ik ontdekte dat op de dag dat hij me een brief liet zien die hij zogenaamd die ochtend uit Cairo had ontvangen. Die brief was met groene inkt geschreven en er zaten twee spatjes groene inkt aan zijn vingertop. Daarvoor wist ik al dat hij tot aan zijn oren in deze zaak gewikkeld was.'
'Hoe wist Cawler dat die ene reus zijn broer was?' vroeg Sneed. 'Dat snap ik niet.'
Dick dacht erover na.
'Hij heeft dat misschien al een hele tijd vermoed,' zei hij. 'Het is geen slechte kerel, Cawler, en ik ben niet van plan zijn opmerkingen over het vakkundig gebruik van een moersleutel wereldkundig te gaan maken. Op het ogenblik denkt de plaatselijke politie dat de vallende auto de oorzaak is en ik zie geen enkele reden om hen uit de droom te helpen.'
'Is de vader van jouw jongedame erg rijk?' vroeg Sneed onschuldig, maar hij deinsde terug voor de blik die Dick Martin hem toewierp.
'Wil je alsjeblieft het idee uit je hoofd zetten dat miss Sybil Lansdown "mijn jongedame" is, in welk opzicht dan ook. Hoewel haar vader heel welgesteld was toen dat document werd opgesteld, was hij erg arm toen hij stierf.'
'Maar het meisje zal nu wel schatrijk zijn,' zei Sneed.
'Ja,' antwoordde Dick kortaf.
Hij had het onbehaaglijke gevoel dat de verandering in Sybil Lansdowns financiële omstandigheden voor hem een heel verschil maakte. Hij had zelf geld genoeg om niet verdacht te worden van fortuin jagen maar, zo redeneerde hij, een meisje dat de onmetelijke rijkdom van de Selfords tot

haar beschikking had, zou heel goed kunnen aarzelen haar toekomstmogelijkheden te beperken door...
'In ieder geval, daarover heb ik nog niet met haar gesproken,' zei hij, onbewust zijn eigen gedachten beantwoordend. Maar inspecteur Sneed sliep vredig in een hoekje van de auto en reageerde niet.
Dick ging naar huis en liep regelrecht naar zijn slaapkamer, daar trok hij de deur open van de kast waar ze op die ongeluksdag de onbeweeglijk in elkaar gehurkte gestalte hadden gevonden.
'Hij is er geweest, Lew,' zei hij zacht, en sloot de deur. Want hoe vreemd het ook moge klinken, Dick nam Stalletti deze misdaad wel het ergst kwalijk.
Hij kleedde zich met ongewone zorg; probeerde de ene das na de andere, verwisselde twee keer van schoenen en ging niet één maar wel zes keer terug naar zijn toilettafel om zorgvuldig zijn haar glad te borstelen; eindelijk, warm en niet op zijn gemak, nam hij een taxi naar Coram Street 107. Hij liep de trap op en drukte op de bel; bijna onmiddellijk werd de deur geopend door Sybil en de opgeluchte blik op haar gezicht toen ze hem zag, deed hem bijzonder goed.
'De hemel zij dank datje veilig bent,' zei ze zacht. 'Ik weet dat er iets vreselijks gebeurd is. Ik heb alleen nog maar het ochtendblad gezien. Mr. Havelock gearresteerd - wat verschrikkelijk!' Hij knikte.
'Moeder is niet thuis,' zei ze, en sloeg haar ogen neer. 'Ze dacht - ze dacht - misschien - zou jij komen, en zou je liever -' Ze maakte de zin niet af.
'En zou ik liever met jou alleen spreken? Dat zou ik zeker, Sybil,' zei hij rustig. 'Weet je dat je een schatrijke vrouw bent?' Ze keek hem ongelovig aan.
'Lord Selford is dood. Jij bent de wettige erfgename,' legde hij kort uit, en toen: 'Maakt het veel verschil?'
'Hoezo?' vroeg ze.
'Ik bedoel' - zijn tong was als verlamd - 'zal het veel verschil maken - hoe je over mij denkt?'
'Hoe denk ik dan nu over je?' vroeg ze, nu met haar oude bravoure.
Hij haalde zijn vingers door zijn zorgvuldig geborstelde haar. 'Ik weet het niet,' bekende hij hulpeloos. En toen kwam hij op een helder idee. 'Zou je graag willen dat ik je vertelde hoe ik over jou denk?'
Als antwoord pakte ze zijn arm, leidde hem de zitkamer binnen, deed de deur dicht en duwde hem zachtjes in een stoel. 'Dat zou ik, erg graag,' zei ze met schitterende ogen, en ging vol verwachting op de armleuning zitten.

* * *

Over het boek:

Lugubere en intrigerende affaire, griezelige entourage van grafkelders en doodenge robotmisdadigers onder leiding van een meesterbrein.
Edgar Wallace is specialist in obscure situaties, onverwachte wendingen, bizarre figuren.
Hij dompelt zijn lezer onder in een totaal andere wereld waarin het onmogelijke normaal is.
De hoogspanning is in elk geval om te snijden!

PRISMA ▲ DETECTIVES